

IGEHIRDETŐ

Az Erdélyi Református
Egyházkerület folyóirata

Albrecht Dürer: Fülöp apostol

Huszonhatodik évfolyam
2015. december

12

Tartalom

Meditáció a címlap témájára

Sarkadi Nagy Pál: Fülöp.....	535
------------------------------	-----

Prédikációk az adventi vasárnapokra

Csomay Árpád: Hatalommal és nagy dicsőséggel. Lukács 21,27 és Jelenések 1,7	537
Az utolsó ítélet. Jelenések 20,11–12	539
József adventi várakozása. 1Mózes 50,24	541

Prédikációk karácsony nagyhétére

Lőrincz István: A keleti bölcsek	
A kívülállók egyháza. Máté 2,1	544
Akik nem mentek. Máté 2,2–6	545
Miért mentek a bölcsek Jeruzsálembe? Máté 2,7–8	546
A bölcsek imádása. Máté 2,9–11a	548
Az ajándékok. Máté 2,11b	549
A más út. Máté 2,12	550

Prédikációk karácsony ünnepére

Bustya Dezső: Miért jött Jézus? János 10,10b.....	553
Kiss Csaba: A boldog Simeon. Lukács 2,25–35	555
Székely Csilla Imola: Ajándék. 1János 4,9–10.....	559
Szépné Magyarai Ildikó: Félelemből nagy örömbé. Lukács 2,10.....	561
Varró Sándor: Karácsonyi prédikáció. Lukács 2,24–35	563
Zsolt Béla: Más úton tértek haza. Máté 2,12	565

Prédikáció óévi istentiszteletre

Ménassy Miklós: Kövek az életünkben – elszámolunk. Ézsaiás 28,16a.....	568
--	-----

Prédikáció újévi istentiszteletre

Kozma Endre: Krisztust követve világosságban. János 8,12	571
--	-----

Lectio continua

Id. Fazakas Sándor: Jézus csodatettei. A gutatűtött. Máté 9,2–7; (Márk 2,3–12; Lukács 5,17–26).....	574
--	-----

Szemelvények a 20. század homiletikai irodalmából

Tőkés Béla: Legyen meg a Te akaratod! Máté 6,10	582
---	-----

A Genezáret partján

Dr. Nagy Sándor: A karácsony Kálvin igehirdetésében	586
---	-----

Alkalmi prédikáció

Temetési igehirdetés

Székely Róbert Imre: Jézus beszédét meghallani. János 5,24.....	588
---	-----

A címlapon Albrecht Dürer *Fülöp Apostol* című rézmetszete 1526-ból.

A hátlapon Andreas Gryphius (1616–1664) *Fülöp és Jakab apostol napjára* című verse, Szénási Sándor fordításában.

Meditáció a címlap témájára

Sarkadi Nagy Pál

Fülöp*

Az első három evangéliumban Fülöpnek csak a nevét találjuk (Mk 3,18). A János evangéliuma közöl róla annyit, hogy ennek alapján megrajzolhatjuk személyiségét.

Személyével kapcsolatban meg kell említenünk, hogy összetévesztették Fülöppel, a diakónussal. (ApCsel 6,5) Egy bizonyos: Fülöpről, a diakónusról többet tudunk, mint Fülöpről, az apostolról. Fülöp, a diakónus Samáriában munkálkodott. (ApCsel 8,1–25) Istennek eszköze volt a szerecsen komornyik megtérítésében. Egyike a hét diakónusnak, és fontos alakja az őskeresztyén misszióknak.

Az ősegyház tekintélyes tagjai is összetévesztették a két Fülöpöt. Egy neves személyiség mondja róla, hogy a komornyikot ő térítette meg. Olykor a két személyt egynek vették, és ezt mondták: Fülöp a diakónus és apostol. Eszerint a samáriai missziót is Fülöp apostol végezte.

Bethsaidából származott, mint Péter és András (Jn 1,44), ő is halász volt. János szerint ő volt az első ember, akinek Jézus ezt mondta: Kövess engem. Ezért is figyelemre méltó számunkra. János evangéliumában négyszer jelenik meg.

Először Nathanaelt találja meg, és beszél neki Jézusról, akivel találkozott, és aki őt megtalálta. Elmondja, hogy ő az, akiről Mózes és a próféták szóltak. Amikor Nathanael kételkedett, Fülöp ezt mondja neki: „Jer és lásd meg!” (Jn 1,43–46) Ez az esemény két dolgot mond el Fülöpről. Egyrészt missziói beállítottságú ember. Az első alkalmat megragadja, hogy vigye Krisztust másokhoz. Tanít minket arra, hogy Jézus megtalálása és a másokkal való megismertetése a legszorosabban összetartoznak.

De arra is tanít, hogy hogyan kell bánni egy kételkedővel. Nem akar bizonyítani. A bizonyítékok Nathanaelt nem győzték meg. Egyszerűen ezt mondja: Jer és lásd meg. A bizonyítékok annyiszor elrejtik az igazságot. De a személyes találkozás elsöpri az emberek kételkedését.

Második alkalommal az ötezer ember megvendégelésénél találkozunk vele. Jézus felteszi neki a kérdést: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?” (Jn 6,5) A kérdésre Fülöp így felel: „Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindegyikük kapjon valami keveset.” (6,7) Két megjegyzést fűzhetünk e jelenethez. Nem azért kérdezi Jézus Fülöpöt, mert ő gondoskodott a tanítványok élelmezéséről? Olyan gyorsan felel a kérdésre, hogy már ki is számította, hogy ilyen tömeg számára mennyi kenyér kell. Jóakarátú ember, aki szeretne jót tenni másokkal, de nem tudja hogyan. Fülöpnek meg kellett tanulnia, hogy Krisztus kezében a kevés is sok lehet, mert nála minden lehetséges.

Harmadszor, Jézus életének utolsó napjaiban hallunk róla. Görögök jönnek Jézushoz, és kéri Fülöpöt, hogy mutassa meg őt nekik. Bizonyára azért mentek hozzá, mert görög neve volt. Fülöp Andrásához vezeti őket, aki a dolgot jobban el tudja intézni, mint ő. Tud a maga gyengeségéről. Maga helyett enged mást szolgálni, ha ez szükséges.

* Dr. Sarkadi Nagy Pál: *A tanítványok*. A Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, Budapest 1994.

Negyedszer akkor találkozunk vele, amikor Jézust megkérdezi: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és elég nekünk” (János 14,8). Jézustól kérdésére a legnagyobb feleletet kapja. „Aki engem látott, látta az Atyát. Mi módon mondod ezért te: Mutasd meg nekünk az Atyát.” (Jn 14,9)

Mindannyiunkat tanít Fülöp: Ha meg akarjuk tudni, hogy ki az Isten, Jézushoz kell mennünk.

Ember tervez – Isten végez

Napóleon az oroszországi hadjárata előtt értesítette az orosz követet, hogy az egész birodalmat hamarosan el fogja törölni a föld színéről.

A követ így válaszolt:

– Ember tervez – Isten végez.

Napóleont előntötte a mérég.

– Mondja meg urának – ordította magából kikelve a küldöttnek –, hogy én tervezek, és végre is hajtom, amit elterveztem. Mintha az élő Istent hívta volna ki, hogy egyszer s mindenkorra tisztázzák, ki a világ ura.

Isten elfogadta a kihívást, és még csak trónjáról sem szállt le... csak a parányi hópelyhet, legkisebb követét küldte el, hogy megalazza a gögös császárt. Napóleon rekordidő alatt érte el Moszkvát, a visszavonulás alatt azonban óriási hadseregének legnagyobb része ottmaradt a nagy orosz síkságon a hóban. Az orosz hatóságok által kiadott hivatalos közlemények 213 516 elesett katonáról és 95 816 elpusztult lóról beszélnek.

A „nagy” Napóleon utolsó éveit egy angol gyarmaton, Szent Ilona szigetén száműzetésben töltötte.

Ott írta emlékiratait, amelyben legtitkosabb kérdéseit is a világ elé tárta. Akkori gondolkozását az a beszélgetés jellemzi legjobban, amelyet Montholon tábornokkal folytatott, aki követte a száműzetésbe Szent Ilona szigetére.

– Mi a véleménye Krisztusról? – kérdezte Napóleon. Montholon így válaszolt:

– Felség, megvallom, valójában még sohasem gondolkoztam róla, nincs véleményem.

– Nagyon rossz lehet magának! – jegyezte meg a császár, majd így folytatta: – A dicsőség napjaiban annyira rajongtak értem az emberek, hogy örömmel mentek a halálba. A katonának azonban csak addig lelkesedtek, amíg ott voltam közöttük. És most, mióta itt vagyok Szent Ilona szigetén, ki harcol értem, ki maradt még hűséges hozzám? Ez a nagy emberek sorsa! Milyen mély szakadék van bukásom és nyomorúságom és Isten Fia örök hadserege között! Művem máris megsemmisült, pedig még meg sem haltam, Krisztus viszont 18 évszázada halott, és műve ma is éppen úgy él tovább, mint amikor a földön élt. Eszébe sem jutott, hogy féljen a haláltól, hanem bátran elébe ment. Ő az egyetlen, aki sokkal inkább él halála után, és hatalmasabb, mint földi élete folyamán... Szavát a világ majdnem minden táján hirdetik, Jézust magát mindenütt szeretik és imádják... Nagy Sándor, Caesar, Nagy Károly és jómagam is hatalmas birodalmakat alapítottunk, hatalmunk azonban mire épül? Erőszakra. Jézus Krisztus birodalmát a szeretetre alapította, és ma is ezrek adnák örömmel érte az életüket. Olyan hódító, aki egyesít, aki nemcsak egy népet, hanem az egész emberiséget magához láncolja. Ez a csoda! Az emberi lélek úgy érzi, hogy minden képességével kötődik Jézus létehez. Hogyan? Olyan csodával, amely a világ legnagyobb csodája. Krisztus az emberek szeretetét akarja, vagyis azt, amit a legnehezebb megszerezni. A szívünket kéri. Csak ezt akarja. És meg is kapja! Rendkívüli képességei dacára minden világhódító azon bukott el, hogy legyőzte ugyan a világot, de egyetlen barátot sem tudott szerezni. Az a közösség, amely Jézus Krisztust a megváltottakkal összeköti, minden más kapcsolatnál szentebb és hatalmasabb... Mindenekelőtt ezt csodálom, és minél többet gondolkozom rajta, annál jobban meggyőző Krisztus istenségéről. Ismerem az embereket, ezért csak azt tudom önnek mondani, hogy Krisztus nemcsak ember volt!

Egy híres hadvezér – bár csak élete végén, de – felismerte azt az igazságot, amelyet a Biblia így fogalmaz meg: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!” (Zsid 13,8)

Hans Métraux

Prédikációk az adventi vasárnapokra

Csomay Árpád
Biharszentjános

Hatalommal és nagy dicsőséggel

Advent 2. vasárnapja

Alapige: Lukács 21,27; Jelenések 1,7
Bibliaolvasás: Lukács 21,25–33

Mindkét Igében Jézus Krisztus visszajöveteléről van szó. Az első karácsony alkalmával szelíden jött el, gyermek formájában született meg Betlehemben. Még virágvasárnap is alázatosan, számárháton vonul be Jeruzsálembe.

Itt azonban azt olvassuk, hogy hatalommal és dicsőségben fog visszajönni az ég felhőiben.

A jelenések könyve azt is megjegyzi, hogy amikor visszajön, „...siratja őt e föld minden nemzetsége”. (Jel 1,7)

Zakariás próféta is arról jövendöl, hogy „azon a napon”, vagyis az utolsó napon az Úr elveszít minden pogányt, akik Jeruzsálemre támadnak. Jeruzsálem lakosai pedig az Úrra tekintenek, akit átszegeztek és siratják őt, amint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, amint keseregnek az elsőszülött után. (Zak 12,8–10).

Egyébként a sírás jellemző az emberre. Sok mindenért sír az ember, de leginkább az elmúlás miatt.

A pogány siratóasszonyok minden év őszén sírtak és keseregtek a Meggidó völgyében. Úgy gondolták, hogy Hadad Rimmon, a termékenység istene meghalt, és ezért gyászünnepeket szerveztek, és megélték a pogány istenség halálát.

Babilóniában is gyászoltak minden év őszén, mert Tammuz szétszaggatva hevert.

Egyiptomban Ozirisz is halottá vált az év múlásával, és sehol nem találták.

*

Isten népe is sír, de nem azért, mert valamelyik pogány istenség miatt kesereg, hanem azért, mert „siratják az egyetlen fiút, akit átszegeztek”

Pierre Loti a Jeruzsálemről írt könyvében, a könyve végén arról számol be, hogy ott áll Jeruzsálemben, a temetőben csendben a szent sírnál, és itt eszmél fel arra, hogy innen származik a világ számára minden vigasztalás, és a világ mégsem részesült belőle. Mert nem kellett ez a vigasztalás! Mert a világnak mindig valami más kell. Ezért sír majd a föld minden nemzetsége.

Rádöbentél-e már arra, hogy számodra mit jelent ez? Vajon neked kell-e a vigasztalás és a szabadítás, mely csakis Jézustól származhat?

Döbbenet! Az emberek sikongva kérdezik: Mit tettünk?

Tudsz-e sírni? Tudsz-e bűnbánatot tartani?

Jézus értünk jött! Azért jött, hogy megmentsen bennünket. Tanított, gyógyított, vigasztalt, bátorított, és Isten országáról tett bizonyosságot. S a világnak nem kellett! Kesztre szegezték!

S neked? Neked kell-e a megváltás?

A mai Igében nemcsak arról olvasunk, hogy sírni fog a föld minden nemzetsége, hanem arról is, hogy mikor és milyen körülmények között lesz ez.

Az utolsó napon.

S ennek lesznek előjelei. Joel próféta elmondja, hogy:

– reszket a föld,

– megrendülnek az egek,

– a nap, a hold elsötétül,

– a csillagok bevonják fényüket. (Jóel 2,10–14)

Van min elgondolkoznunk. Reszket a föld. Ez nemcsak egy kisebb vagy nagyobb földrengést jelent. Bár minden földrengés pusztít, és nyomorba dönt. Ám a földrengések a föld egy-egy meghatározott pontján vannak. Itt azonban Joel az egész föld rengéséről beszél. Ki állhat majd meg? Ki marad majd meg?

Beleremeg az ég is, mint egy mennydörgéskor, de ez sokkal hatalmasabb lesz majd! S a nap és a hold elsötétülése nemcsak nap-, vagy holdfogyatkozást jelent majd, hanem teljes sötétséget. S ebben a sötétségben eleped minden ember a félelemtől. A csillagok sem szolgálnak majd irányjelzés gyanánt. Teljes lesz a káosz és a félelem.

„Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt?” (Jóel 2,11)

Az emberek elhalnak a félelem miatt az Úr eljövetele előtt és az Úr eljövetelekor. Megrendítő és megdöbbenő! Ám még mielőtt a te szíved is elhalna a félelemtől, megbátorítalak. Van megoldás! Még van! Míg mindezek meg nem történnek!

Azt kérdezed: „Mi a megoldás?” Hidd el, egyedül csak az, ha átadod szívedet az Úr Jézusnak! Igazi bűnbánat, igazi önátadás. S utána lesz igazi békességed is és igazi örömed is.

A legtöbb ember bolond módjára elhiszi a Sátán ámtítását, s a Sátán hazugságai, ígéretései szerint rendezi be életét. S mennyi embert becsapott már! Mennyi embert elámított már!

Erich Heller taglalja Karl Krausz könyvét. A könyv címe: *Az emberiség utolsó napjai*. Ez egy dráma. Az első világháborúról szól. Az emberekre rátör a háború. Milliók mennek a harcmezőre a „szent ügyért” A rikkancsok meg is indokolják és megmagyarázzák mindezt. Minden utcasarkon jelszavakat kiabálnak, igazolják a háborút és azokat, akik kirobbantották, közben a harctereken millió férfi és ifjú esik el. Özvegyek, árvák, vér és sebek maradnak csak. No meg romok...

A Sátán téged is így áztat, elbolondít és becsap, hogy van még idő szent dolgokkal foglalkozni... Most nincs idő imádkozásra, igeolvasásra, templomra, szeretetmunkára, mert sokkal „szentebb” az az ügy, amiért küzdeni kell: Ott van a családod: dolgozz még vasárnap is! A másik ember sokkal jobban boldogul. Gürcölj te is többet! Ne légy olyan érzékeny! Neked is van elég bajod! Ne törődj a másik emberrel! Örülj, ha te boldogulsz valahogy.

Közben látjuk, halljuk a körülöttünk való jeleket. Halljuk a figyelmeztetést az Igéből: Eljön Ő a felhőben hatalommal és dicsőséggel. Mint ahogy Máté is írja: „Akkor feltetszik az Ember Fiának a jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége és meglátják az Ember Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Mt 24,30)

Mindezeket hallva éppen ideje, hogy elgondolkozz azon, hogy meg kellene változtatnod életedet. Vagy nincs rá erőd? Az Úr segítségére lesz az Ő Szentleke által. Ő erősít meg mindenkit, hogy ha szavát halljuk, ne keményítsük meg szívünket, hanem adjuk át magunkat teljesen Neki. S akkor majd mi is sírunk az utolsó napon, de nem a félelem és a rettegés miatt. Mi azért fogunk sírni, mert meglátjuk a mi drága Urunkat, aki értünk jön, hogy vigyen magával a mennyországba. Sírunk majd, örömkönyveket fogunk majd hullatni!

Addig viszont úgy várjuk Őt, hogy szolgáljunk az Ő dicsőségére. Meglátod, milyen nagy öröm ez! Ámen.

Az utolsó ítélet

Advent 3. vasárnapja

Alapige: Jelenések 20,11–12

Bibliailvasás: Máté 11,2–6

Az Ige felirata: Az utolsó ítélet. S valóban Jézus Krisztus visszajövetelekor lesz az utolsó ítélet. Az Ige azt mondja, hogy a fehér királyi szék előtt, melyen maga az Úr ül, ott lesznek a halottak, és megítéltetnek cselekedeteik szerint.

Nos ennek fényében jó lenne megvizsgálni életünket. Néhány ébresztő kérdést tesz fel, melyre ki-ki önmagának válaszoljon:

– Vajon hogyan fejeződik be az életünk?

– Miképpen telnek napjaink?

– A gazdag és az inséges napok?

– Eddig hogyan teltek a napjaink?

Szokásuk az embereknek emlékkönyveket írni. Mások önéletírásokat írnak.

Aztán fellapozzák ezeket a könyveket, kutatják az emlékeket. Fontosnak tartjuk magunkat. Meg akarjuk érteni az életünket.

Mások meg azt mondják, hogy a világmindenséghez képest nagyon kicsik vagyunk. Sokan nagyon is jelentékteleneknek érzik az életüket. Ezért aggódnak a jövő miatt. Eltölti a félelem a szívüket.

Mindezeket figyelembe véve olvassuk el még egyszer az Igét: „És láték egy nagy fehér királyi széket, és a rajta ülőt... és látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyitattának meg, majd egy másik könyv nyitatték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint.” (Jel 20,11–12)

Nagyon is elgondolkoztató mindez. Hiszen az ember királyi menyegzőbe szeretne menni. A legtöbb ember bízik abban, hogy a mennybe fog jutni. Errefel az Ige Isten ítéletéről beszél, mely az Úr Jézus visszajövetelekor lesz, az utolsó napon. Azt jelenti ez, hogy Isten mindent lát. Isten mindent átlát. Isten mindent végignéz. Egyenként! Mindnyájunkat! És az utolsó napon nem lehet már megváltoztatni az életünket. Az utolsó napon nem lehet meg nem történtté tenni a cselekedeteinket, beszédeinket és gondolatainkat. Gondolkoztál-e már ezen? Itt, e földön kell vigyázni, hogy miképpen élünk, mert Isten mindent megítél majd. Ez pedig azt jelenti, hogy Isten komolyan vesz bennünket. Nem hagyja, hogy úgy éljünk, ahogy mi szeretnénk, és majd lesz valahogy... Ő néz bennünket. De nem az ujjai között figyel minket. És semmit sem vesz könnyen, mint ahogy mi szoktuk. Mi egy-egy bűntünkre azt szoktuk mondani, hogy nem olyan nagy baj az! Nem olyan fontos az! Isten komolyan vesz bennünket.

A nagy fehér királyi szék előtt, Isten fényességében minden meglátszik, minden nyilvánvalóvá válik.

Testvérem, kaptál egy életet! Egy titokzatos életet. Születéssed, halálod olyan titokzatos. De a közte levő életszakasz is. Mi végre vagy e világon? No persze lehet „bölcsségeket” idézni nagy emberektől, de vajon mit mond rólad a Biblia?

Testvérem, időt kaptál Istentől. Nap mint nap megújul. Az életed is?!

Én inkább azt veszem észre, hogy elidegenedünk Istentől.

A 137. zsoltárra gondolok. Ott az első három versben ezt olvassuk: „Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sirtunk, mikor a Sionról megemlékeztünk. A fűzfákra, közepette, oda függesztettük hárfáinkat, mert énekszóra nógattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra...”

Isten népe idegenben van, és a sírás közepette nem tud és nem is akar víg dalt énekelni.

Mi is hasonló helyzetben vagyunk. Mi a szülőföldünkön vagyunk idegenek, megtűrték, ahol nemzeti imánkat sem szabad már énekelni. Megbüntetnek a himnusz miatt, megbüntetnek nemzeti zászlóink miatt. Idegenek vagyunk az ősi földön, hazánkban!

Am ez Ige kapcsán dr. K. H. Miskotte a *Miskende Majesteit* című könyvében azt írja, hogy ezt úgy is lehet érteni, hogy elidegenedtünk Istentől. Hát el lehet gondolkozni rajta!

De azon mindenképpen, hogy mi van a könyvekben rólunk? A mi könyvünkben.

– Szép dolgok? – Undokságok?

– Bölcsességek? – Bolondságok?

– Rossz cselekedeteink? – Szolgálatunk az emberek javára és Isten dicsőségére?

– Szeretet? – Irigység?

– Igazi bizonyágtételek? – Hazugságok? Pletykák? Mások elhiteltelenítése?

– Krisztus követése? – Bűnökben való vergődés?

Testvéreim, úgy gondolom, hogy mi mindannyian sejtünk valamit. Erősebben fogalmazok: Mi mindannyian tudunk valamit! Mégpedig azt, hogy *elvesztettek vagyunk*. Mert ami a rólunk szóló könyvben van beírva, hát... elborzadunk. Szabadító kell!

Keresztelő János is tudta ezt. Szükség van a Szabadítóra! Ezért is kérdezi: Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várjunk? (Mt 11,3)

És most térjünk vissza A jelenések könyvéhez. Azt olvastuk a Jel 20,12-ben, hogy nemcsak a halottakról szóló könyvek vannak ott, hanem ott van az *élet könyve* is. És ez az élet könyve Jézusról szól. Arról a Jézusról, aki az első karácsony alkalmával eljött, hogy megváltson, megszabadítson bennünket. Ezért halt meg a Golgotán. Ezért hullatta a véré, hogy te, aki lélekben ott imádkozol naponta a keresztje tövében, más emberré lehess. Az élet könyve Jézusról szól (Dr. K. H. Miskotte) és rólad meg rólam. Mert ha szíved Krisztusé, vagy ha szívedben Krisztus van, akkor ott vagy beírva az élet könyvébe.

Jézus azért jött, hogy bennünket, lelki *vakokat látókká* tegyen. Hogy meglássuk bűneinket és az abból való kilábalás útját is vele és általa. Látsz-e már? Akkor ott vagy az élet könyvében.

Ő azért jött, hogy bennünket, lelki *sántákat járókká* tegyen, hogy menni tudjunk a betegekhez, a bajba jutottakhoz. Ott vagy az élet könyvében.

Ő azért jött, hogy a *poklosokat megtisztítsa*. Lelki tisztátalanokat, így tett tisztává az Ő vére által. Ott vagy beírva az élet könyvében.

Ő azért jött, hogy lelki *süketeket hallókká* tegyen. Hallod-e már az Igét? Meghallod-e az Igét? Ott vagy beírva az élet könyvében!

Lelki *halottakat életre keltett*. Ott vagy beírva az élet könyvében.

Lelki *szegényeknek*, kik mindent Tőle várunk, *hirdeti az evangéliumot*: Ő a mi Szabadítónk. Ott vagy beírva az élet könyvében.

De **csak vele** és **általa**! Nélküle nem, csak ha életed az Ő kezében van már. Csak ha átadtad életedet. Akkor **vele** ott vagy az élet könyvében.

Egyébként ezt maga Jézus mondotta: „...örüljetek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” (Lk 10,20b)

Ennyi jó hír hallatán, ugye nem maradsz néma, hanem dicsóítod életeddel és énekkel az Urat:

Szeretnék énekelni Néked,
Uram, nyisd meg az ajkamat,
hogy szent legyen mind az ének,
amely szívemből fakad.

Hadd zengjem el, hogy százszor áldott
keresztednél, ki megpihen.
Hadd zengjem el, hogy megtalált ott
s békére lelt a szívem.

Szeretném énekelni másnak,
hogy Neked énekelni jó,
hogy éltünk bús lázadás csak,
míg el nem ér az égi Szó.

Azt zengeni, a Szót, a Szódat,
mely életet adott nekem!
Szeretnék énekelni Rólad
halálig engedelmesen.

Szeretnék énekelni Néked
folyton, ameddig itt leszek,
szeretnék hangot adni, szépet
mikor lelkemhez ér Kezed.

(Füle Lajos: *Szeretnék énekelni Néked*)

Ámen!

József adventi várakozása

Advent 4. vasárnapja

Alapige: 1Mózes 50,24
Bibliavolasás: Lukács 1,68–79

Ha figyelmesen olvassuk Mózes első könyvét, azt tapasztaljuk, hogy a könyv kezdetén nagy örömről van szó. Az első emberpár az Édenkertben nagy örömben él az Úrral, Teremtőjével együtt.

A könyv végén pedig a választott nép fogságáról van szó és egy koporsóról. A koporsóban egy zsidó alkirály, egy nádor, József nyugszik, aki Egyiptomban halt meg. Az ő földi maradványait egyiptomi szokás szerint bebalzsamozták. Ez a vég, úgy tűnik, ellentétben van a kezdettel. A kezdet szép és örömteli. A vég pedig a fogságról és a halálról szól.

Az ember nem tud a haláltól messzebb jutni. A Mózes első könyvének kezdete és vége között ott van a bűneset. Ez nagy fordulatot jelent az ember életében. És ez nem egyedüli eset.

József halála előtt még történt valami. Halála előtt bátorította, biztatta a családját, a választott népet. Halálos ágyán Izrael üdvösségéről beszélt. Ez csodálatos! Mózes első könyve a József adventi hitbizonyosságáról beszél. A Paradicsomban boldog volt az ember Teremtőjével. Aztán elbukott. Aztán Egyiptomba került, de onnan is van szabaddulás, van kimenekvés.

És József éppen erről beszél a halálos ágyán. Honnan tudta ezt József?

Isten adta ezt tudtára. Azt nem tudjuk, hogy milyen módon, de bizonyosan beszélt erről vele, mint ahogy az őseivel, Ábrahámval, Izsákkal, Jákóbbal is. József sokat halott Istenről az ő atyjától, őseitől. Az atyja elmesélte neki mindazt, amit Isten velük tett.

Milyen mély benyomást kelthetett Jákób bizsnyáságtétele Istenről, ha József még a halálos ágyán is emlékezik reá! József az atyák Istenéről mondott szavait egész életében forgatta elméjében. Atyja elbeszélései hitet ébresztettek szívében. És ő kitartott e hit mellett. Ez a hit nem fantáziálgatás és elképzelésein nyugodott. Az ő hite Isten népének tett ígéretein, Isten szavain nyugodott. Jákób ugyanis ezeket az isteni ígéreteket adta át fiának.

Mai atyák, ezt adjuk-e át mi is fiainknak? Isten nekünk és népünknek tett ígéreteit? Isten Igéjére tanítjuk-e meg gyermekeinket? Fontos-e számunkra, hogy átadjuk a Biblia igazságait, Isten szavát a gyermekeknek? S az atyák mellett ez a feladat hárul az anyákra is. Fontos-e e mai szülőknek, hogy gyermekeiket istenfélelemben neveljék? Ezen áll és bukik a jövendőnk és gyermekeink, népünk jövendője!

József búcsúzik. És ez szomorúságot szerez mindenkinek. „Én meghalok...” – mondja. Ez azt jelenti, hogy ő élete végére jutott. Ez azt jelenti, hogy megbízatása végére ért. „Én meghalok...”, de ezzel nincs mindennek vége.

„Isten bizsnyly meglátogat titeket és felvisz titeket e földről arra a földre, amelyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.” (1Móz 50,24) Istennek ez az ígérete nagyon sokat jelent. A „meglátogat” szó gyökere az Ótestamentumban mély jelentéssel bír. Kulcsfontosságú ígélet ez Izráel történetében. Gondoljunk csak 1Móz 21,1-re, ahol Sára ígéletet kap, hogy fiat fog szülni. Ott is ezzel az Igével találkozunk: *Az Úr meglátogatta Sárát...*

Aztán 2Móz 4,31-ben ezt olvassuk: *És hitt a nép, és megértette, hogy meglátogatta az Úr Izráel fiait és meglekintette nyomorúságukat...* 2Móz 13,19-ben padig ezt: *És Mózes elvivé magával a József tetemeit is, mert megesketvén megeskette vala Izráel fiait, mondván: Meglátogatván meglátogat titeket az Isten, akkor az én tetemeimet felvigyékétek innen magatokkal.*

Rúth 1,6-ban pedig ez áll: *Meglátogatta az Úr az ő népét, hogy adjon nekik kenyereket.* És Lk 1,78-ban is: *A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, amellyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból.*

Isten meglekinti népét, meglátogatja őket. S ez azt jelenti, hogy gondol reájuk, és beleavatkozik életükbe. Ő meglátogatja őket, felkeresi őket. Hozzájuk megy és megsegiti őket. Ebben a szóban, *meglátogat*, félreérthetetlenül benne van Isten üdv munkája.

Ezt hiszi József a halálos ágyán: Isten jönni fog mint Szabadító és mint Üdvözítő. Ezt a hitbizonyosságot akarja népében is tudatosítani. Vagyis azt, hogy Isten hú marad ígéletéhez.

Én meghalok, én csak egy eszköz vagyok Isten kezében, és most már elmegyek. De Isten tovább fáradozik és küzd népéért. Ennek nincs vége. Ő látja Izráel sötét élethelyzetét a rabszolgaságban. Látja a sok elnyomást, amelyben népének része van. Ne féljen hát Izráel! Ugyanis ami vele történik, azt Isten látja. Isten meglátogatja, felkeresi az Ő népét.

Ezt tapasztalta, ezt élte át Zakariás is János születésekor. Ezért nyitja meg ajkát Istent dicsőítő énekre, amikor megszületik János. De nem a gyermeket dicsőíti, hanem Istent, aki kegyelmes volt népéhez, és megtartotta ígéletét.

Ám nekünk adventben most már nemcsak Jézus születésére kell tekintenünk. Sokan elhibázzák a karácsony ünneplését. Csak a születéssel vannak elfoglalva, Isten ígéleté azonban nemcsak Jézus születésére, hanem halálára, mennybemenetelére és a Szentlélek kitöltetésére is vonatkozik. Így mi már sokkal többet értünk meg ebből, mint József a maga halálos ágyán.

Nagy szükségünk van nekünk, hogy higgyünk Isten ígéletében. A Zsid 11,22 éppen erről beszél: „Hit által emlékezett meg élete végén József az Izráel fiainak kimeneteléről, és az ő temetéséről rendelkezett.”

Kálvin azt írja: „*Ha Isten Igéjének hallgatása nem ébreszt bennünk hitet, akkor nem érdemljük meg, hogy Isten valamit is tegyen velünk, akkor mi megraboljuk az Ő dicsőségét. Amit Isten emberek által kijelent, azt az Ő Szentlelkével pecsételi meg a mi szívünkben. Vagyis a mi hitünk Ő általa alapítottatik, és az emberi beszéd ezt nem érvénytelenítheti. Isten az ősidőkben is az atyákat használta, hogy a nép számára szavait kijelentsék e földön.*”

Emellett szükségünk van, hogy megtérjünk a magunk önzőségéből, nyakasságából, önteltségünkéből, gőgösségünkéből, ugyanis mi nem vagyunk képesek a magunk erejéből a mi üdvösségünket elérni. Szükségünk van arra, hogy megvalljuk bűneinket, és visszatérjünk Istenünkhöz, és Igéjét, ígéreteit fontosnak tartjuk magunkra nézve.

Szükségünk van arra, hogy minden körülmények között bizzunk Istenben. Isten ígérete fontos a jelenre nézve még akkor is, ha az ember bűneiben vergődik, és fontos a jövőre nézve még akkor is, ha az ember ködös, fátyolos szemmel néz a jövőre.

József meghalt, de Isten szabadító munkája ezáltal nem lett sikertelen. Nem ért véget. Isten tovább munkálkodott népe életében. József éppen erről beszélt a halálos ágyán. Advent éppen azt jelenti, hogy az ember várja Isten ígéretének beteljesülését Jézus Krisztus visszajövetelével.

József nem akarta, hogy teteme Egyiptomban maradjon. Egyiptomra nézve számára minden befejeződött. Az ő sírja Kánaánban kell hogy legyen. És Isten felviteti őt. A teteme Egyiptomban Isten csodálatos gondoskodásáról beszélt. De még másról is kell hogy beszéljen. Ő a népével együtt akar eltemetkezni. Az erre való esküvést veszi be a testvéreitől. Ő az Isten szabadításának részese akar lenni, de a népével együtt!

József koporsója jel volt, Isten ígéretére hívta fel a figyelmet. Míg Egyiptom földében nyugodott, az ő koporsója a nép várakozását élte. Vagyis azt jelentette: van még mire várni. Valahányszor József sírjára tekintettek, mindig erre gondolhattak: hinnünk kell Isten ígéretének, van még mire várni. A sír egyszer fel kell hogy nyíljon.

Az izraeliták ezt sohasem feledték el. És vitték magukkal a Vörös-tengeren, a pusztán át. Vítették a József tetemét. Isten a József koporsójával emlékeztette és figyelmeztette a népet arra, hogy mit mondott József a halálos ágyán: én meghalok, de Isten bizonyosan meglátogat titeket, és felvisz titeket e földről arra a földre, amelyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.

Egy sír csak egy sír, és nem több. De a sír Isten ígérete alatt honolt. A József sírja felhívás volt Isten részére, hogy ígéretét beteljesítse, hogy a nép higgyen Isten ígéretében.

Az Úr Jézus sírja sokkal több ennél. Ez jelenti a régi élet megsemmisítését és az új feltámadását. A halál teljes mértékben le van győzve. A József sírjától egy vonal húzódik Betlehemem át a másik József sírjáig Arimátiába.

Vajon a mi mindennapi egyszerű és küzdelmes életünk benne van-e az üdvörténet vonalában? Mert aki benne van az üdvörténet vonalában, az másképpen él. Az ember már Isten országán belül él.

Az ő életét az Istennek és embereknek való szolgálat jellemzi az Isten dicsőségére. Az ilyen ember tudja, hogy Istennek terve van vele.

Egyiptom József számára mélységes fájdalmat jelentett. Egyiptom idegen volt József számára. Ezért nem akarta, hogy tetemei ott maradjanak.

A hívők a szolgálat útját járják. Aki ezt az utat az idegenségben megteszi, biztos tudja, hogy valami jobb várja, mint itthon.

Én meghalok, mondja József, de nem szomorúan. Ő tele van váradalommal és reménységgel. Ez az igazi adventi élet. Hinni Isten ígéretében. Ő valóra váltja ígéreteit.

A paradicsomi boldog állapot és József koporsója között itt a Mózes könyvében nem csak a bűneset van, hanem Isten kijelentése, hogy Ő üdvözíteni fogja a Benne bízókat. Ezért fejeződik be a Biblia a Paradicsom képével, mely a mennyből száll alá. Készüljünk hittel és reménységgel erre a boldog beteljesedésre! Ámen!

Prédikációk karácsony nagyhetére

Lőrincz István

Marosvásárhely-Alsóváros

A keleti bölcsek

A kívülállók egyháza

Alapige: Máté 2,1

Isten Lelkének segítségül hívásával ezen a nagyhéten együtt indulunk útnak a keleti bölcsekkel, hogy az ő életük alapján szóljon estéről estére az igehirdetés. Különös történet ez, elég titokzatos is, hisz nagyon keveset tudunk róluik. A hagyomány persze kiszínezi a történetüket, azt is tudni vélik, hogy hárman voltak, s még a nevüket is megőrizte a népi irodalom. A Szentírásban erről egy szót se olvasunk. Emberileg teljességgel magyarázhatatlan, hogy Isten épp e pogány mágusoknak, csillagászoknak jelenti ki Jézus születését, hogy valahol a messzi Palesztinában megszületik a zsidók királya. Az még nagyobb csoda, hogy ők hisznek is ebben a kijelentésben, hiszen ők teljességgel kívülállók voltak ebben a dologban.

Manapság egyre több szó esik egyházi körökben, a hívő emberek között az ún. kívülállókról. S ezek alatt olyan embereket értenek, akik Istentől és egyháztól teljességgel elidegenedtek. Vigyázzunk nagyon arra, hogy ne hogy megvetőleg, lenézőleg beszéljünk ezekről az emberekről, mintha csak velük lenne baj, s az egyházban lévőkkel, a „belülállókka” pedig minden rendben lenne. Ne gondoljuk, hogy ha valaha eljönne egy olyan kor, amikor mindenki az egyházon belül lenne, akkor már semmi baj sem volna ebben a világban. Találóa mondta egyszer valaki: Isten elől még az egyházba is lehet menekülni. Gondoljunk például Jónás prófétára, hogy bizony nemcsak a pogány hajósok vannak távol Istentől, hanem a kegyes Jónás is, aki az Isten elhívott prófétája. A pogányok a viharban mind imádkoznak, a kegyes és hívő Jónás pedig az igazak álmát alussza a hajó gyomrában. A Szentírásban sokszor előfordul az, hogy ha nincsenek hívők, hogy valamit elvégezzenek, amit Isten megparancsolt, akkor Isten kívülállókat használ fel arra, hogy ők végezzék el azt, amit a bent lévők nem akartak elvégezni. Beszédes példa erre a keleti bölcsek története, akik a lelkiileg elsötétült Keletről érkeznek, s rejtélyes utakon egyszer csak megérkeznek Betlehembe, hogy a megszületett Gyermekeket imádják. Közben azok, akiktől joggal várnánk el, Heródes, a jeruzsálemi írástudók, hogy eljőjenek és hódoljanak Jézus előtt, azok egy lépést sem tesznek Jézus felé. Krisztus is elmondott földi életének idejében egy különös mondatot: az elsőkből lesznek utolsók, és az utolsókból elsők. A lekezelt és lenézett pástorok és kívülállók imádják Jézust, a papok, Izráel kegyesei pedig távol maradnak. Ez a történet nagy visszafogottságra int bennünket a kívülállókról való vélekedésünkben. Krisztusnak ebben a világban van egy ismeretlen egyháza is. Ha egy pillanatra megnyílhatna a szemünk, hogy meglássuk, hogy kik és hol imádják ezen a karácsonyon Krisztust, akkor nagyon meglepőd-nénk és elcsodálkoznánk. Vigyázzunk, hogy mi, akik belül vagyunk, akik sokszor ke-ményen elítéljük a kívülállókat, ne hogy épp mi legyünk azok, akik nem hajtjuk meg térdünket, és nem imádjuk a Gyermekeket.

Gondoljuk meg azt is, hogy mekkora és milyen veszélyes utat kellett megtenniük ezeknek a bölcseknek. Heteken, sőt hónapokon át mentek, nappal tűző hőségben, éjjel pedig dermesztő hidegben, hogy eljussanak Betlehembe. Mennyi nélkülözés és mennyi

nehézség lehetett egész útjuk során. De őket egy vágy hajtotta, úzte, lelkesítette: hogy meglássák a Messiást, a zsidók királyát. Nem szégyenít ez meg minket? Hisz milyen keveset tudtak ők Jézusról, és mégis elindultak. S milyen sokat tudunk mi Jézusról, hisz kezünkben van a Biblia, mi már nemcsak a Jézus születéséről tudunk, hogy Ő végigjárva az országot tanított, gyógyított, hanem tudjuk azt is, hogy meghalt és feltámadott értünk. Mennyivel többet tudunk mi a bölcseknél, s mégis közömbösek maradunk! Milyen kevés időt fordítunk Jézus keresésére, a Vele való közösségre!

Ne bátortalanítson el az sem, hogy nagyon sokan már nem keresik Jézust, teljesen közömbösek lettek iránta. Mert az Ő születése olyan nagy esemény volt, hogy a világtörténelmet is két részre osztotta, Krisztus előtti és Krisztus utáni időre. A bennünk való megszületése is határvonal lesz. Döntő változást hoz az életünkbe!

Ez a történet azt is megmutatja, hogy aki őszintén keresi az Urat, annak Ő egyre több és egyre világosabb jeleket ad önmagáról. A bölcsek is kaptak egy jelet, egy különös fényű csillagot, s ők erről felismerték, hogy el kell induljanak, s a csillag el is vezette őket Jézusig. Isten nekünk is sok jelet adott. Ott van például azoknak az embereknek az élete, akik már az övéi, akik Istennel járnak az életüket. De jel a Biblia, Isten Igéje s végső soron a gyülekezet is. Személyes életünkben is adhat Isten olyan jeleket, amelyekben megmutatja erejét, hatalmát szeretetét.

Végül a mai estén még csak annyit tanuljunk meg a bölcsektől, hogy ne elégedjünk meg kevesebbel, mint Jézussal. Ne elégedjünk meg azzal, amit ez a világ tud adni. A bölcsek világi pozíciójuk szerint jó anyagi helyzetben éltek, pénzük is volt, azonfelül tisztesség, elismerés övezte őket, valószínűleg sokkal többet meg tudtak engedni maguknak, mint az átlagember abban az időben. De ők mégsem elégedtek meg ezzel, érezték, hogy valami még hiányzik az életükből. Mi se elégedjünk meg ezen az ünnepen egy kis hangulattal, hisz nekünk sem kevesebbre van szükségünk, mint magára Jézus Krisztusra. Senki sem tud minket igazán boldoggá tenni, csak Ő. Keresünk hát ezen az ünnepen olyan komolyan Jézust, ahogyan azt a bölcsek tették.

Akik nem mentek

Alapige: Máté 2,2–6

A keleti bölcsek útját járjuk végig ezen a héten. Láttuk a tegnapi este, hogy mekkora csoda, hogy ezek az úgymond kívülről, egyháztalan emberek elindultak a Jézus keresésére. A mai estén olyan emberekkel foglalkozunk, akik nem mentek Jézus imádására, ilyen volt többek között Heródes király is. Most az ő udvarában találjuk a bölcseket. Heródes nagyon meg van döbbenve, amikor azt hallja, hogy egy új király született. Nyilván félti a trónját, félti a hatalmát. De a város is felháborodik, félnek, hogy egy újabb felkelés, vérontás lesz. Félnak attól, hogy a rómaiak meghallják, hogy Betlehemben egy új király született, s eljönnek nagy sereggel, megszállják és lerombolják a várost. Azt látjuk, hogy Jézus születése egyfajta krízist, válságot idéz elő. Jézus Krisztus születése állásfoglalásra készítette az embereket. Heródes úgy dönt, hogy ezt az újszülöttet elteszi láb alól, hogy megöleti őt.

Ez ma is így van. Jézus Krisztus evangéliumának a hirdetése ma is egyfajta krízist idéz elő. A Jézus személye megosztja az embereket, mégpedig két csoportra. Vannak olyanok, akik átengedik neki a trónt, vagyis átadják neki életük felett az uralmat. De lesznek olyanok is, akik erre nem hajlandók. Az óemberünk tiltakozik a Jézus uralma ellen. Karácsony nemcsak egy meghitt, kedves ünnep, hanem a döntés, az elhatározás ünnepe is. Jézus születése azt jelenti, hogy dönteni kell, vagy ellene, vagy pedig mellett

te. Olyan jó lenne, ha mellette tudnánk dönteni, ha átadnánk neki életünk vezetését! Ha még nem tetted meg ezt, akkor ne halogasd! Mert minden napért kár, amit nem Jézussal töltesz. Minden nap, amit nélküle töltünk, eltékozolt, haszontalan idő. A zsoltáros így mondja: jobb egy nap a te tornácaidban, hogy nem ezer másutt. Azt látjuk tehát, hogy a Jézus születése döntésre kényszerít minden embert, Jézussal szemben állást kell foglalni, nincs közömbösség, sem semlegesség. Aki azt mondja, hogy nem dönt, az már döntött ellene. Aki velem nincs, az tékozol, mondja Jézus.

A második csoport, akikkel találkozunk a mai estén a főpapok és az írástudók. Ők úgy jönnek be a képbe, hogy miután Heródes nem tudja a bölcsek kérdését megválaszolni arra nézve, hogy hol kell a Messiás megszülesse, a király őket hivatja, az ő segítségüket veszi igénybe. S rögtön kiderül, hogy Heródes jó helyen kopogtat, hisz a főpapok és írástudók azonnal meg tudják mondani, hogy a Messiásnak hol kell megszületnie. Ők jól ismerték az Írást, a próféciákat, ma azt mondanánk: jól ismerték a Bibliájukat. Ismerik Mikeás próféta jóvendölését, ami évszázadokkal azelőtt hangzott el, s ami világosan mondja, hogy a Messiásnak Betlehemben kell megszületnie. Úgy gondolnánk, hogy a főpapokat és írástudókat ez óriási örömmel kellett volna hogy eltöltse, hisz ők ezt nagyon várták, bizonyára sokszor írtak, beszéltek is erről. Mi azt gondolnánk, hogy most végtelen az örömük afelett, hogy az ősi prófécia épp az ő életük ideje alatt teljesedett be. Úgy gondolnánk, hogy azt az ajánlatot teszik a bölcseknek, hogy ők is társulnak hozzájuk, hogy együtt menjenek, együtt találják meg, együtt hódoljanak, együtt imádják a világ Megváltóját. Annál is inkább ezt kellett volna tegyék, hisz Betlehem csak 12 km-re van Jeruzsálemtől, három óra alatt sétálva is oda lehet jutni. De a legnagyobb döbbenetünkre ők nem indulnak el. A keleti bölcsek hetekig jöttek, fáradtak, ők azonban ezt a rövid utat se vállalják, hogy megláthassák Jézust. Micsoda szívtelenség, micsoda közömbösség, hördülünk mi fel erre.

Mielőtt azonban eltélnénk ezeket az írástudókat, gondoljuk csak meg: vajon mi mindig elindulunk? Mindig eljövünk-e az Úr házába, amikor csak gyülekezeti alkalmak vannak? Gyülekezettünkben 18 éve minden évben evangelizációs hetet tartunk, a legtöbbször az anyaországból hívunk meg lelkipásztorokat, igehirdetőket. Sokszor 400-500 km-ről jön el a vendég, de mi, akik pár száz métert sem kellene megtegyünk, nem jövünk, hanem otthon maradunk. Pedig milyen áldott alkalmak ezek, amik soha többé nem térnek vissza az életünkben. Meg kellene szégyenítsen minket a bölcsek vállalkozása, hogy ők hosszú és fárasztó utat is készek voltak megtenni azért, hogy láthassák Jézust.

A mai estén intő példák álltak előttünk, Heródes, a főpapok és írástudók negatív példája. Olyanok, akik nem jöttek Jézushoz. Pedig tudtak róla, hallottak róla, s olyan közel volt hozzájuk. Mi ne kövessük őket ebben. Mi döntünk úgy, hogy elindulunk Jézushoz, s legyünk készek ezért áldozatot is hozni, ha a helyzet úgy kívánja. Ő megtette a nagy távolságot, a menny dicsőségéből lejött hozzánk, akkor mi miért nem tudnánk hozzá menni?

Miért mentek a bölcsek Jeruzsálembe?

Alapige: Máté 2,7-8

A mai estén egy különös kérdéssel foglalkozunk. És ez az, hogy miért is kellett nekik egyáltalán Jeruzsálembe jönniük, miért kellett nekik az írástudóktól és Heródestől tudakozódnium? Hisz a csillag vezette őket. Ha onnan messziről, több mint ezer kilométerről már eljöttek, és nem tévedtek el, akkor ezt a hátramaradt rövid távot miért nem

tudják megtenni? Feltevődik a kérdés: miért nem mentek egyenesen Betlehembe, miért kellett nekik Jeruzsálemba menniük? Hát ha a csillag vezette őket, akkor hogy nem érkeztek meg minden kitérő nélkül a céljukhoz? Vajon a csillag eltűnt volna az égről? Nem gondolnám. Bár ez így nincs megírva a Szentírásban, de én ezt úgy képzelem el, hogy ők Izráel határáig követték a csillagot, de amikor az országba értek, akkor már az értelmükre, a logikájukra hagyatkoztak, és úgy gondolták, hogy egy király nem szület-hetik meg más helyen, csakis a fővárosban, jelen esetben Jeruzsálemben. Ezek a bölcsek egy adott ponton úgy érezték, hogy nincs már szükségük a csillag vezetésére, s ekkor már a maguk értelmére támaszkodtak és nem Isten vezetésére. És milyen szörnyű kö-vetkezménye lett ennek. Hisz emberileg szólva ezért kellett több száz betlehemi gyer-mek kegyetlen halállal meghaljon, ezért kellett Betlehemnek évekre, sőt évtizedekre gyászba borulni. Mert ha ők nem mentek volna Jeruzsálemba, akkor Heródes nem ren-delte volna el a gyermekgyilkosságot, hisz nem is értesült volna az eseményről. Ez a rettenetes vérfürdő elkerülhető lett volna.

Lehet, hogy egy picit spekulatívnak tűnik ez az eszmefuttatás, lehet, hogy az is, de a magunk életére nézve nagyon komoly üzenete van, amit jó megfontolni. A magunk éle-tére teljességgel igaz, hogy nagy baj származik abból, ha Isten vezetését, parancsolatait megvetjük. Naponta találkozunk olyan emberekkel, akik a maguk által jónak ítélt úton indultak el, és mi lett belőlük? Sokszor egy roncs, hisz a bűnök, a szenvedélyek tönkre-tették testüket-lelküket. Beláthatatlan és rettenetes következményei lehetnek annak, ha valaki nem figyel az életében az Isten vezetésére, intéseire, parancsolataira. A magunk útján való járás mindig megbosszulja magát.

Ezért legyen a bölcseknek az esete komoly figyelmeztetés a mi számunkra. Adjon Isten nekünk abban is bölcsességet, hogy felismerjük Isten ellenségeit, hogy azokkal ne barátkozunk. A bölcsek Jézus esküdt ellenségének a palotájában kötöttek ki. Nem vet-ték észre, hogy egy ravasz, rosszindulatú emberrel valójában dolgozunk. Elhitték neki, hogy ő is tisztességet akar tenni a megszületett Királynak. Ha Isten Lelke vezetésére figyeltek volna, akkor ezt is észre kellett volna venniük. Legyünk nagyon elővigyázatosak, ami-kor hasonló emberek társaságába kerülünk, nehogy megtévesszenek minket is. Az ilyen emberek sokszor vallásos köntösbe vannak öltözve, mint Heródes, a főpapok és írástu-dók. Legyen figyelmeztetés a bölcsek esete abban is, hogy ne csak bizonyos dolgokban és ne csak bizonyos ideig kérjük Isten vezetését. Ha figyeltek volna a csillagra, akkor az egyenesen Heródes és Jeruzsálem megkerülésével vezette volna őket a Gyermekekhez. Isten minket nemcsak egy ideig vezet, hanem mindig. A csillag, ami nekünk Isten Lel-ke, nem végez fél munkát. Ha Isten Lelkének vezetésére figyelünk, nemcsak mi nem tévedünk el, de megadatik nekünk, hogy másokat is Istenhez vezethetünk. Mi lehetünk másokat Istenhez vezető „csillaggá” Mi nemcsak arra hívtunk el, hogy Isten vezessen minket, hanem arra is, hogy mi vezessünk Istenhez másokat. Azt tudnunk kell, hogy a környezetünk, az emberek figyelnek minket. A szülőt figyelni gyermeke, és sokszor a gyermek is azt teszi, amit a szülő tesz. Higgyünk abban, hogy nemcsak a rossz példa ragadós, hanem a jó is. Ha az emberek látják, hogy Jézus ott van az életünkben, előbb-utóbb rá fognak kérdezni arra, hogy mi miért cselekedtünk úgy abban az adott helyzet-ben? Egy nagy veszteségben, látva a mi vigasztalásunkat, megkérdezhetik: te hogy tudod ezt így elhordozni? Vagy amikor meg tudunk bocsátani egy bántást, megkérdez-hetik: neked honnan volt erőd erre? Pál apostol egyik helyen így biztat minket: legyünk feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtlen gyermekei, akik fénylünk, mint csillagok e világon. Bárcsak így lenne ez a mi életünkben is! Ámen!

A bölcsek imádása

Alapige: Máté 2,9–11a

A bölcsek útját járjuk együtt ezen a héten. Nem volt könnyű ez az út, sok mindent láttak, hallottak, tapasztaltak ezen. Most végre megérkeznek, de ez sem lehetett könnyű pillanat számukra. Hisz egészen más körülmények közé érkeznék, mint amit vártak, mint amire gondoltak. Ők meglátták a csillagot, és nagy örömmel örvendeztek, de itt egy szegény házaspárt találnak olyan nyomorban és szegénységben, amit eddig ők elképzelni sem tudtak. Hisz ennek a házaspárnak gyakorlatilag semmije sincs. És a hely is teljességgel lehetetlen. Ők még soha életükben nem voltak istállóban, most azonban ott kell letérdeljenek, s ott kell imádják a megszületett Királyt. Itt kell kipakolják ajándékaikat, amiket ők egy magasrangú személynek szántak. Egy kívülálló szemlélődő azt gondolná, hogy itt egy sajnálatos félreértés történt. Ezek a bölcsek semmit sem látnak, és mégis hisznek. Sőt amit látnak, az még a semminél is rosszabb, az merő ellentéte annak, amit vártak, elképzelték. A jászolban fekvő gyermekben semmi királyi sincs, épp úgy, mint amikor majd a kereszten fog függeni. De a bölcsek hite működik minden külső látszat ellenére. Bárcsak így tudnánk mi is hinni, imádni, leborulni, akkor karácsony lenne nemcsak Betlehemben, hanem itt, Marosvásárhelyen is. Mert ami itt történik, épp az, amit a Szentírás imádásnak nevez. Mi, protestánsok ezzel egy kicsit bajban vagyunk, valahogy az imádást elveszítettük. Mert mi is az imádás? Hit látás nélkül, hinni értés és különösebb érzelmek nélkül. Imádni annyi, mint meghajolni Isten nagysága előtt, Isten akarata s sokszor különös vezetése előtt. Imádni Istent nem más, mint igent mondani akaratára, egyáltalán Istenre. Az imádáshoz nem kell sok szó, az el is némulhat, hogy csak az ámulat, a csodálat maradjon. Itt szó se lehetett arról, hogy a bölcsek mondhattak volna valamit is Jézusnak, hisz mit lehet egy csecsemőnek mondani. Ez az imádás minden valószínűség szerint teljességgel szavak nélkül történt. De két szó hangtalanul is elhangzott: igen, Atyám! Az imádás ugyanakkor egy „nem” kimondását is jelenti, nemet mondani mindarra, ami ellenállás Istennel szemben, megtagadni minden kételkedést, csüggedést, Istennel szembeni lázadást. De mindenekelőtt a saját igazságunkra kell nemet mondani. Mert mit is mondhat itt még az ember, amikor ott áll az Isten szabadító tette előtt, aki elküldte Fiát ebbe a világba? Itt csak elnémulni lehet, elismerni, hogy szükségünk van a Szabadítóra, beismerni, hogy Megváltó nélkül mi elveszettek vagyunk. Imádni azt jelenti: igent mondani minden fájdalomra, szenvedésre, amit el kell hordozni, igent mondani bűnös voltunkra és leborulni a Szabadító előtt, aki ott fekszik a jászolban. Jézus Krisztus születésében Isten igent mondott erre a világra. És most tőlünk várja az igent az ő nagy igenjére, ami nem lehet más: „Imádlak Téged, Te égi Gyermekek, világ Megváltója.”

De itt is azt kell meglátnunk, hogy nemcsak egy jó, egy pozitív, egy Isten által akart imádás van, hanem van egy rossz, gonosz, végzetes imádás is. A mi bűnös természetünkben ott van az ilyen gonosz imádás utáni vágy. Mert egy biztos: az imádás az ember létszüksége. Csakhogy hit nélkül az ember nem Istent, hanem a bálványokat imádjá. És annak ellenére, hogy Isten komolyan óv minket, hogy idegen isteneket ne imádjunk, ne tiszteljünk, mert Ő féltőn szerető isten, aki megbünteti az atyák vétkéit a fiakban, ennek ellenére az ember újra és újra beleesik a bálványimádás bűnébe. A mai modern ember főleg az emberi tudást, hatalmat, teljesítményt, sikert imádjá. Mert nézzük csak meg, hogy ma kiket imádnak az emberek? A sztárokat, a hatalmasokat, a sikereseket, az elismerteket. S kit imádnak a bölcsek? Az istállóban született tehetetlen, koldusszegény Gyermecket. Krisztus a világ mértéke szerint soha sem lett naggyá, elismertté, hatalmasá. Ő mindig is megvetett, kivetett és üldözött maradt.

Az igazi imádatához mindig bátorság is kell. A Biblia beszámol Illés koráról, amikor az emberek Baált, a termékenység istenét imádták, s Illés egy adott ponton azt gondolta, hogy ő az egyetlen, aki még mindig az igaz Istent imádja. De Isten elmondta Illésnek, hogy az ismeretleneknek, névteleneknek van még egy hétezer lelkes egyháza, akik nem hajtották meg térdeiket Baál előtt. Dániel és barátai nem hajtották meg térdeiket a nagy állókép előtt, amit Nabukodonozor felállíttatott Dura mezején, s ezért tüzes kemencébe, oroszlánok vermébe jutottak. A jelenések könyve is beszél egyfelől azokról, akik imádják a fenevadat, de beszél azokról a névtelenekről, akiken nincs ott a fenevad bélyege, és nem imádják azt. Még Jézusnak is felajánlja a Sátán, hogy ha leborulva imádja őt, akkor neki adja a föld minden országát.

A Jézus imádása nem egy veszélytelen imádás, mert ez az imádás tulajdonképpen egy hitvallás. Mert Jézus megtagadása ugyanakkor a bálványimádás megtagadása is. Ezt az imádást kétezer éve kíséri a káromlás, az üldözés, könnyek, börtön és vértanúhalál. A keleti bölcsek is meg kell hogy tapasztalják, hogy a Gyermek imádása nem egy veszélytelen, közömbös és ártatlan dolog. De az is igaz, hogy ennek az imádásnak békesség és öröm lesz az eredménye. Aki térdre tud borulni a Gyermek előtt, annak béke költözik a szívébe. A nagyság- és hatalomimádást legtöbbször véres háborúk kísérik, a Gyermek imádását mély lelki békesség. Ez az istálló Betlehemben a békesség első temploma a világon. És ez a békesség nem nyugszik addig, amíg el nem jut mindenhova a földön, míg minden nyelv nem vallja együttesen, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Azzal kezdtük ezt az ígihirdetési sorozatot, hogy alig tudunk valamit ezekről a bölcsekről, de egyet egészen biztosan tudunk: az örömet visszavitték abba az országba, ahonnan jöttek. Ez az öröm a miénk is lehet, és vihetjük azt a hétköznapijainkba. Mi már nem a jászolban fekvő Gyermeket kell imádjuk, hanem a mennyben az Atya jobbján ülő Urat, aki vissza fog jönni értünk. Ámen!

Az ajándékok

Alapige: Máté 2,11b

Lassan végéhez közeledik ez a bibliai történet. Eljutottunk odáig, hogy a bölcsek imádták a Gyermeket, s láttuk bővebben kifejtve, hogy mit jelent ez a mi életünkre nézve. Most lássuk, hogy ezt ők hogyan fejezték ki konkrétan, a gyakorlati életben. Úgy, hogy a legdrágább kincseiket vitték magukkal, amivel csak rendelkeztek: aranyat, tömjént és mirhát. Milyen csodálatosan intézett mindent Isten, milyen csodálatosan rendelt ki mindent József és Mária számára. Hisz nemsokára egy hosszú útra kell indulniuk Egyiptomba, és Isten íme így rendelte ki az ehhez szükséges anyagiakat, ami az úthoz és az ott-tartózkodáshoz szükséges volt. De a kérdés számunkra az: mit tudunk mi adni Jézusnak? Talán azt mondjuk, hogy a bölcseknek könnyű volt, hisz ők rendelkeztek ezekkel az értékes dolgokkal, de nekem ezekből egy sincs, talán egy kis aranyam az ujjamon, a fülemben. En egy kicsi fizetésből, szerény nyugdíjból élek, alig tudom magamat fenntartani, nemhogy másoknak is adjak. De ezek az ajándékok jelképek is, például az arany a hitet jelképezi. Akár gazdag vagy, akár szegény, a hiteddel te is Jézus elé járulhatsz. Add oda tehát a hited aranyát Jézusnak. Bízd rá magad mindazzal, amid van, bízd rá feleségedet, férjedet, gyermekeidet, szüleidet, jelendet és jövőödöt. Bízd rá gondjaidat és szomorúságodat, bízd rá a megoldhatatlannak látszó kérdéseidet. Olyan más lesz az életed, ha megtanulsz mindent rábízni. Amíg ezt meg nem teszed, addig csak magadra leszel utalva. Csak a saját erődre, tudásodra, ügyességedre. Ő mindent

meg tud tenni, csak egyet nem, hogy becsapjon, hogy csalódást okozzon neked, ha rábízad az életedet. Csodálatos dolog egy életen át megtapasztalni Isten vezetését, vizsgálatását.

A második gondolatunk az legyen, hogy a bölcsek azt hozták magukkal, ami az ő országukban a legértékesebbnek számított: a tömjént. A tömjént a Szentírásban az imádságot jelképezi, vagy még inkább az imádatot. Eddig már nagyon kevés ember jut el. Sokan az imádságig csak eljutnak, főleg ha valami nagy bajban vannak, olyankor kérik Istent, hogy segítse ki őket a bajból. Meg hogy adjon erőt és egészséget. De az imádságban ott kell legyen a hálaadás. Hányszor szólít fel minket Isten, hogy hálával áldozunk Neki. Az igazi imádságban nem is az a fontos, hogy mit kértünk, vagy mit kapunk, hanem hogy közösségben vagyunk Istennel. Dicsőítjük Őt most Fia születéséért.

A harmadik ajándék a mirha volt. Ez egy nagyon illatos, de ugyanakkor nagyon keserű növény volt. Tudjuk azt, hogy Jézusnak a kereszten borba kevert mirhát adták, mert a mirha olyan keserű volt, hogy egyfajta érzéstelenítő, fájdalomcsillapító hatást fejtett ki. A mirha tehát a szenvedést jelképezheti a mi életünkben. A mirhának tehát egyfajta profetikusság van, a bölcsek ezt talán még nem értették, de ők azért kellett mirhát is magukkal vigyenek, hogy az mintegy előremutasson a Jézus szenvedésére. S milyen igaz lett, mennyire beteljesedett, hisz mennyit kellett Jézusnak szenvednie. Milyen mélységeket kellett Ő a szenvedésben megjárjon. És mindezt érettünk tette, hogy nekünk bűnbocsánatot és örök életet szerezzen. De a szenvedést mi sem kerülhetjük el. Aki Jézust követi, annak része lesz a szenvedésből, az a szenvedést nem kerülheti el. Aki Jézust komolyan követi, azt a világ sohase fogja megérteni, azt mindig értetlenség veszi körül. Mégis a Krisztusért hordozott szenvedés boldoggá tesz minket. Jézus a Hegyi Beszédben boldognak mondja azokat, akik az Ő nevéért szenvednek háborúságot. Boldogok vagyunk, ha Isten arra méltat minket, hogy a Jézus nevéért szenvedést is hordozzunk. A Jézusért való szenvedés hozzá tesz hasonlatossá. S ha vele együtt szenvedünk, vele együtt is fogunk megdicsőülni. A tövis után jön a korona. Ne féljünk tehát a szenvedéstől, mert a szenvedés formálja az életünket. Aki nem szenved, annak felületes marad a hitélete. Isten jól tudja, hogy kinek mennyi szenvedést kell adjon az életébe ahhoz, hogy el ne bizakodjon, hogy el ne szakadjon tőle. A szenvedések poharát nem könnyű elvenni, Jézusnak sem volt az, Ő is kérte, hogy ha lehetséges, múljék el tőle ez a pohár, de azt is ki tudta mondani: ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te. Tudjuk mi is elfogadni a szenvedést Isten kezéből. Áldás lesz rajta. Majd csak az örökkévalóságban fogjuk meglátni, hogy épp annyi szenvedést adott nekünk az Úr, amennyire szükségünk volt, és azt is beépítette a mi üdvösségünk munkálásába, az Ő tervébe. Ámen!

A más út

Alapige: Máté 2,12

Isten úgy adta, hogy karácsony szombatján kerül sorra ennek a sorozatnak az utolsó része. Ez a bölcsek hazafelé vezető útjáról szól. Ők Jeruzsálem érintésével akartak hazamenni, hisz Heródes arra kérte őket, hogy ha megtalálták a Messiást, akkor menjenek vissza hozzá, mondják el neki is, hogy mit láttak és hallottak Betlehemben, hogy ő is tisztességet tehessen a megszületett királynak. Mi tudjuk, hogy Heródes ezt nem jó szándékból mondta, hisz ő meg akarta öletni Jézust. Ezért az Úr az álom eszközét használta fel arra, hogy megintse a bölcseket, hogy azok más úton térjenek haza hazájukba. Ennek a más útnak is mélységes jelentése van a mi számunkra. Az út a Szentírásban

nemcsak azt a közlekedésre alkalmas földsvot jelenti, amin autóval vagy gyalog haladni lehet, hanem jelenti az életfolytatást is. Nos ha ezt így megértjük, akkor látjuk azt, hogy aki Jézussal találkozott, aki meghódolt előtte, aki Jézust szívébe fogadta, annak az élete, az útja gyökeresen megváltozik. Mi változik meg tulajdonképpen, mi lesz más az ilyen embernek az életében?

Először is megváltozik az embernek az Istenhez való viszonya. Hisz a bűnesetben az ember Istenhez való viszonya teljesen megromlott. Valahogy azzal lehetne összehasonlítani, amikor egy gyermek faképnél hagyja szüleit, és utána rájuk sem néz, nem törődik többé velük. Ez történt a bűnesetben. Mi becsaptuk az Atyánk ajtaját, és messzi vidékre költöztünk. De az ember ebben a helyzetben nem érezheti jól magát. Hogy ez mennyire így van, azt mutatják a különböző vallások is. Minden vallás az Isten utáni honvágyat fejezi ki. Mi mindent elkövet az ember a különböző vallásokban, áldozatokban, csak-hogy Istenhez valahogy közel tudjon kerülni. De az ember oldaláról nem lehet Istent megközelíteni. Most Jézus születésével Isten megtette a döntő lépést az emberrel való megbékélésben. Isten tette ezt meg, mert csak Ő volt erre képes. Ez nem ment könnyen, ehhez nemcsak Jézus születésére, hanem halálára is szükség volt. Mert megbékélés nincs áldozat nélkül. S ezt az áldozatot csak Isten tudta bemutatni. Aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk öbenne – mondja Pál. Ő fizette meg Jézus halálával a megbékélés árát. Luther ezt nevezi „vidám cserének”. Hisz a miénket, mármint a bűneinket, magára vette. És az Ővét, mármint igazságát, nekünk ajándékozta. És így a teljesen elromlott kapcsolat, közösség Istennel teljességgel helyreállhatott és meggyógyulhatott. Persze ezt nem fogadja el mindenki. Pál szinte könyörögve kéri a korinthusiakat: béküljétek meg Istennel. Fogadjátok el az Isten nagy ajándékát. Ezt nekünk kell megtennünk, ezt Isten nem fogja helyettünk megtenni. Ő úgymond tálcán kínálja nekünk az üdvösséget, de a kezünket mi kell hogy kinyújtsuk, és azt magunkhoz vegyük.

De nemcsak az Istenhez való viszonyunk lett egészen más, hanem az embertársainkhoz való viszonyunk is. Mert az is megromlott. Pál szintén a korinthusiak számára erre egy képet használ, amikor azt mondja, hogy ezután mi senkit sem ismerünk test szerint. Hogyan értsük mi ezt, ezt meg kell egy kicsit magyarázni. Pál azt az általános módot, ahogyan mi egymáshoz viszonyulunk, test szerinti ismerésnek nevezi. Mit jelentsen ez? Például azt, hogy az emberek különböznek egymástól vagyonban, pénzben, hatalomban, ismeretben, testi és lelki adottságokban. S ez bizony nagyon sok gondot okoz, mert az emberek vagy irigyelik a másik embert, vagy pedig félnék tőle. Az emberek vagy lenézik egymást, vagy felnéznek egymásra, de nem a szó jó értelmében. Vagyis annyi minden van, ami elválaszt minket egymástól. Minél nagyobbak a közöttünk levő különbségek, annál nehezebbé válik az együttélésünk. És ez mindenben megmutatkozik, családban, munkahelyen, társadalomban. Az ilyen test szerinti ismerés szakadékot képez az emberek között. És az emberek farkasszemet néznek egymással a szakadék két oldalán. Amikor Pál erről beszél, akkor a saját múltjára is gondol. Ő is így gondolkodott, így ítélte meg Jézust is. Ő ezt jó lelkiismerettel tette, ő megvizsgálta Jézust, megállapította róla, hogy rajongó, tévelygő, aki megérdemelte a keresztre feszítést, s a feltámadása pedig önámítás. És ebből a test szerinti ismeretből az következett, hogy Pál teljes erejéből üldözte, gyilkolta Krisztus egyházát. Tette ezt mindaddig, amíg a Feltámadottal való személyes találkozás meg nem mutatta neki, hogy milyen súlyos tévelygés volt ez a test szerinti ismeret. Az ilyen test szerinti ismerethez mindig könny és vér tapad. Ezért ne test szerinti ismerjük egymást hanem Krisztus szerint. Tanuljunk meg az embereket, egymást, ne a pénz, a hatalom, az ismeret szerint értékelni. Próbáljunk egy másik oldalról közeledni az emberekhez. Milyen más lenne az egymáshoz való viszonyulásunk, ha ezt megtennénk. Próbáljunk ezentúl úgy tekinteni a felebarátunkra, mint akiért Krisztus

megszületett, meghalt és feltámadott. Próbáljunk rájuk úgy tekinteni, mint Isten gyermekeire még akkor is, ha most még nem azok. Próbáljak úgy nézni az üzleti vetélytársamra, a politikai ellenfelemre, a másik nemzet tagjára, az ellenségemre is, hogy tudatos legyen bennem, hogy Krisztus épp úgy megszületett, meghalt és feltámadott érte, mint ahogy mindezt értem is megtette. Mindenkire a Krisztus szemével nézzünk. Ha így tekintünk embertársunkra, akkor egészen meg fog változni a hozzá való viszonyulásunk.

Mert kedves testvéreim, Jézus születése a szeretet nagy forradalmát hirdette meg ezen a világon. Ez az egyetlen igazi és áldott forradalom. Ez a forradalom nemcsak rendszereket, társadalmi berendezkedéseket, hanem az emberi szíveket is megváltoztatja. Próbáljunk mostantól kezdve mindenkit ennek a szeretetnek a szemüvegén át nézni, ami mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr, ami soha el nem fogy. Ez legyen a más út, amin ezentúl járni fogunk. A bölcsek más úton mentek vissza. Jöttek egy olyan úton, amin még nem ismerték Jézust, amin még úgy, ahogy láttuk, nem figyeltek eléggé Isten vezetésére, amin egy adott ponton a Heródes palotájában kötöttek ki olyan emberek társaságában, akik nem akartak elindulni Krisztus felé. De most már Jézussal mentek, imádatlással, alázattal, szeretettel, örömmel a szívükben.

Kedves testvérem, én nem tudom, hogy te hogy jöttél. Lehet, hogy te is Jézus nélkül, hit nélkül, talán csak azért, mert ezen az ünnepen mégis csak illik elmenni a templomba, az Isten házába. De most mehetsz Jézussal, úgy hogy megváltozik az Istenhez való viszonyod és az embertársadhoz való viszonyod. Bárcsak így lenne, mert akkor nemcsak ott, Betlehemben, hanem itt, Marosvásárhelyen igazi karácsony lesz. Ámen.

Hol van az ünnepelt?

Egy csoport elegánsan öltözött hölgy gyűlt össze egy cukrászdában. Arra ment egy ismerős, és kérdezte, milyen alkalomból jöttek össze? Mondja az egyik: „A kislány születésnapjára jöttünk össze, ma kétéves.” „Na és hol van a kislány?” – kérdezte az illető kíváncsián. „Ó, órá a nagymama vigyáz, hogy ne zavarjon” – felelte az elegáns mama.

Milyen nevelés! Egy gyermek ünneplése, aki nem szívesen látott vendég a saját születése napján.

De álljunk csak meg egy pillanatra! Olyan nevetséges ez az eset? Nem ez történik-e évről évre karácsonykor? Hetekig készülünk az ünnepre, aztán amikor elérkezik a nagy nap – összejövünk, családok, barátok, de az ünnepeltet nem bocsátjuk oda.

Egy kétesztendő kislány a fentiekre egyelőre nem vesz tudomást de Krisztus Urunk vajon nem fájó szívvel tapasztalja-e hogy Ő, ki életét adta az ünneplőkért – kimarad az ünneplésből?

Prédikációk karácsony ünnepére

Bustya Dezső
ny. lelkipásztor
Marosvásárhely

Miért jött Jézus?

Alapige: János 10,10b
Bibliáolvasás: Róma 5,1–11

Ha vallásórás gyermekek ülnének itt, a templom padjaiban, azt kérdezném tőlük: mit ünnepelünk karácsonykor? Legtöbben pontosan felelnének: Jézus születését. De ha tovább kérdeznék: miért született Jézus? Miért jött le a mennyből a földre, miközénk az Isten Fia – már nehezebb lenne megtalálni a helyes feleletet. Itt most inkább felnőtt emberek vagyunk; hadd kérdezzem mégis: mit ünnepel a mai ember karácsonykor? Mi ennek az ünnepnek a lényege? Többféle válasz lehetséges.

Sokan kívántak az elmúlt napokban rokonaiknak, ismerőseiknek *kellemes ünnepeket*. Vajon mit jelent ezek számára az ünnep? Azt, amit másoknak kívánnak: 2-3 napot kellemesen eltölteni. Családban, rokonok közt, baráti körben; a hétköznapoktól eltérően több és kívánatosabb étellel, itallal. Hiszen erről szólnak a karácsony előtt megjelenő lapok, folyóiratok: mi kerüljön karácsonykor az ünnepi asztalra? Mintha Jézus egyenesen azért jött volna, hogy nekünk étkezési útmutatót adjon. Sajnos a kellemes étkezés, szórakoztató társalgás közben nem nagyon esik szó arról: mi is a karácsony lényege, miért jött Jézus?

Mások sejtik, hogy nem csupán az asztal s a gyomor örömeiről van szó, s igyekeznek magasabb értelmet adni az ünnepnek. Úgy gondolják, mondják: ez a szeretet ünnepe; ilyenkor illik egymást megajándékozni. Ajándékokat adunk, kapunk: lényegében egyféle cserebere történik, s közben úgy gondoljuk, ez a karácsony lényege. Isten megajándékoz valamivel, hát mi se maradjunk le. „Istenkedünk”, amikor kisebb-nagyobb értékű dolgokkal kedveskedünk egymásnak, s úgy gondoljuk, ez a karácsony lényege.

Úgy gondoljuk: mi fölötté állunk ezeknek a felületes gondolatoknak. Többen együtt voltunk a szentesti istentiszteleten, s többé-kevésbé megindultan énekeltek a gyülekezettel a szép éneket: „*Kit oly régtől fogva szívszakadva vártak, megszületett Megváltója a bűnös világnak...*” Ez már az ünnep lényegét fejezi ki: Isten Fia azért jött emberi testben közénk, hogy elvegye a bűn, a halál és a kárhozatal hatalmát, minden gonosztól megváltson bennünket. Jó válasz ez; mégis inkább magát Jézust kérdezzük meg: miért, mi célból jött miközénk a testet öltött Isten Fia? Sajátos a felelet, mintha nem ezt vártuk volna. Nem azt mondja, hogy azért jöttem, hogy az embereket megváltsam, hanem amint hallottuk: „*...azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülkedjenek*” Ezt a jézusi választ szeretném továbbadni nektek, kedves testvéreim, hogy értsük, szívünkbe fogadjuk a karácsony valódi lényegét.

I. Az Igéből kitűnik, hogy a világunkba belépő Jézus adni akar nekünk valamit, ami nélküle nincs. Életet és bőséget. Az első tehát *az élet*. Ha közvélemény-kutatást rendeznénk arról, hogy mi az élet, másképpen felelne a biológus, az orvos, a filozófus, a feltaláló, a tudós, s másképp az ún. közember. Megszülettünk, élünk, amíg meghalunk, mit kell ezen egyáltalán gondolkozni, vélik sokan. Kevesen gondolnak arra, hogy a szuszogásunk, anyagcserénk, munkánk, szórakozásunk, betegségeink, testi-lelki szenvedéseink s végül a halál – vajon csak ennyiből áll az élet?

Be sokan vannak, akik valósággal tagadják a létnek azt a formáját, amelyben folyik az életük! Gondolok sok béna, ágyhoz kötött testvérünkre, szerencsétlenséget átéltekre, akik mindenkit és mindenüket elvesztették. Azokra a menekültekre, akik hónapok óta sok országhatáron át, sok szenvedés közt vándorolnak, jobb, békésebb hazát, megélhetést, boldogságot keresve. Ha ezek közül valakit megkérdenénk, hogy milyen is az élete, bizonyára visszakérdezne: *ez élet?* Az emberiség tömegei keresik a jelenleginél igazibb, teljesebb, boldogabb életet; ki ebben, ki abban véli azt megtalálni. S nagyon sok a csalódott ember, mert e földi ember soha *nem találja meg itt, a földön a teljes életet.*

Azért nem találják, mert nem jó helyen keresik. A teljes élet nem *az élet élvezésében* van, ahogy az éppen csak vegetáló ember gondolná. Nem is a szerzésben, s nem az anyagi biztonságban. A vagyon, a házak, földek birtoklása, a bankbetétek, a divatos autók és kényelmi eszközök hosszabb távon nem boldogítanak. Sok szerencsétlen fiatalról tudunk, akiknek úgymond „mindenük megvolt”, s egyszer csak váratlanul eldobták maguktól az életet. Rossz helyen keresték az élet lényegét, értelmét.

Jézus a Jn 10. fejezetében arról beszél, hogy ő a *jó Pásztor*. Az ember nem állhat meg önmagában. Gondviselőre, pásztorra van szüksége. Gyakran csalódik, mert rossz vezetőkre hallgat, emberekben bízik, akik visszaélnék vele, becsapják, csödbe juttatják. Ezek a gonosz pásztorok, akik a nyájból élnek: élvezik tejét, húsát, gyapját. Egyébként a juhok nem érdeklik őket. Jézus más: Ő nem belőlünk él, hanem értünk áldozza oda önmagát. Életét adja juhaiért. *Életet ajándékoz nekünk*, Tőle megtanuljuk, hogy Isten közelségében van élet, Tőle eltávolodva már itt, a földön halálba jutunk. Ha nincs ott Isten mindenkor az otthonunkban, a szívünkben, a gondolatunkban, céljaink megválasztásában: nincs teljes életünk. A karácsony, a testet öltés drága ajándéka ez: *testvér, neked is lehet igazi életed, teljes életed!* Bárhogy alakulnak az életkörülményeid, tudjad: semmi sem történik véletlenségből. Van gondviselő, életednek van igazi jó Pásztor, aki a rosszat is javadra fordítja. Ha ezt tudod, ezért hálás vagy egész életeden, immár tudod, mi a karácsony lényege, miért jött Jézus.

II. De ez az egykori karácsonykor megszületett Gyermeke, az értünk földre szállott Megváltó még egy ajándékot kínál számunkra. Nemszak azért jött, hogy életünk legyen, hanem azért is, hogy „*bővüljünk*” Mit jelent ez? Istentiszteleteinken az alapige meghallgatása előtt szoktuk gyakran énekelni azt, hogy „*Szűkölködünk nagy mértékben...*” Sokszor nem értjük: miért szűkölködnénk? Van ételünk, otthonunk, ruhánk, sőt mindezeknél több is; nem vagyunk mi olyan nyomorult szegények, hogy szűkölködnénk. A folytatás kiségit: „*segedelem nélkül*” Tehát anyagi ellátottságunk ellenére is vannak dolgok, helyzetek, amikor úgy érezzük, az ember nem elég önmagának. Segítségre van szükségünk. Én nagyon szeretem ezt az éneket. Egyik szakaszában az van, hogy: „*Emberekben lehetetlen a mi reménységünk, Mindenekben tehetetlen az ő segítségünk...*” Tehát amit egyik ember a másinak megad, az csak *segítség*. Ad azt, ami s amennyi tőle telik. Istenről azonban – így folytatódik az ének – ezt valljuk: „*Isten a mi segedelmünk, ki sohasem hagy el...*” Úgy gondolom, itt nem szinonimáról van szó: nem ugyanazon dolog a segítség és a segedelem. Az életben a legfőbb dolgokban nem segít az emberi jó szándék: Istenre, az *Ő segedelmére* van szükségünk.

Nos Jézus ezért beszél a második karácsonyi ajándékról: Ő a bővülést hozta el nekünk. Isten nem akarja a szegénységet. Ő a bőségben gyönyörködik. A példázatbeli király az ő fiának nagy vendégséget szervez, amire sokakat meghív. A krisztusi nagy vendégség alkalmával az öt kenyérből és két halból olyan bőségesen jut az 5000 férfinak, meg persze a családtagjaiknak is, hogy a végén 12 tele kosár maradékot szednek össze. Ha az Ő kezébe tennék le ma is a világ kenyérét, a földön senki sem éhezne, mindenkinek bőséggel jutna a föld javaiból. El kellene ezen gondolkozniuk a világ nagyjai-

nak, de az egyszerű közembereknek is. Merjük Jézus kezébe tenni azt, amink van. És mindenkinek jutni fog szüksége szerint.

A Jézust követő élet bővülő élet. Vegyük csak számba: mink van. S még mi mindent ígér nekünk, tanítványainak a karácsonykor közénk szállt Isten, Jézus Krisztus. Egyszer az egykori tanítványok egyike is megkérdezte Urunkat: Íme, mi mindent elhagytunk, és követtünk Téged; mink lesz hát minenkünk. És Jézus elmondja: senki sincs, aki értem elhagyta szántóföldjét vagy családját, vagy bármit is, aki ne kapna százannyit már ezen a világon, ezt követően pedig örök életet. Mert az igazi bővülő élet: az örök élet. És ez nem a halálunk után kezdődik el, hanem már itt, a földön: „Érzem, hogy az örök élet / Már e földön enyémmé lett” – mondja egyik szép templomi énekünk.

Testvérek, született nekünk Megtartó! Ez a karácsony lényege. Nem *kellemes ünnepeket* ülünk, hanem boldog, háládatos imában borulunk az ajándékozó Isten elé, aki szent Fiát nekünk adta, hogy legyen egész életünk folyamán őriző Pásztorunk, gondviselőnk, segítségünk, s halálunk órájában is igaz vigasztalónk. Ennek az isteni ajándéknak elfogadásáért érhattük meg az idej karácsonyt; ne múltjék hát el örömünk a három ünneppal, *legyen az életünk Krisztus által örökös ünnepé!* Ámen!

Kiss Csaba

Balázstelke

A boldog Simeon

Alapige:Lukács 2,25–35

Bibliaolvasás:Ézsaiás 52,1–10

Ünneplő testvérek, a karácsony első napi igehirdetésben is hallottunk örvendező, boldog emberekről, mint amilyenek voltak a betlehemi pásztorok meg a napkeleti bölcsek, de a boldog emberek sorába felsorakozik Simeon is.

A felolvasott Igéből azt hallottuk, hogy ez az ember Jeruzsálemben lakott. Semmi egyebet nem mond el az Ige róla, nem ismerjük családi hátterét, foglalkozását, társadalmi pozícióját, még életkorát sem, csak sejtjük, hogy idősödő ember lehetett. Viszont azt tudjuk róla, hogy istenfélő volt, várakozó és reménykedő szívű, akin rajta volt Isten Szentlelke.

Azt hiszem, drága testvéreim, hogy ha rólunk is csak ennyit írnának az emberek, akkor nagyon boldogok lehetnénk. Mert az örömet nem a kivilágított városok csillogó fényei meg a karácsonyfa alá helyezett ajándékok hozzák számunkra, hanem a lelki örömök. Sokszor halljuk, hogy az ünnepek után egyes emberek továbbküldik meg elajándékozzák a karácsonyra kapott ajándékaikat, mert nincsenek vele megelégedve, és nem tették őket boldogokká azok az ajándékok, mert az igazi ajándékok a Lélektől vannak, mert az igazi boldogságot csak a megszületett Krisztus tudja adni a mi számunkra.

Képzeltetjük, hogy milyen letargikus és elszomorodott állapotban lehetett Izráel népe, akikhez több évszázadon keresztül nem úgy szólt Isten, ahogy ők hozzá voltak szokva. Nem volt közöttük próféta, úgy mint a királyaik korában, nem intette, nem fenytette, nem vigasztalta őket senki direkt módon, mint hajdanán, mert „a próféták elhallgattak” – úgy ahogy az egyik régi karácsonyi énekben is olvastuk. Simeon mégis azok közé tartozott, akik várták az Izráel vigasztalását. Hitte azt, hogy az a sok prófétai szó nem hangzott el hiába, hogy annak valamikor be kell teljesülnie.

Kérdezem tőled, ünneplő testvérem, hogy te hogy állsz a prófétai kijelentésekkel? Komolyan veszed-e azokat, és várod-e, hogy beteljesüljenek, vagy csak legyintesz egyet, és azt mondd, hogy azok nem a te életed idejében fognak beteljesedni? Ha így gondolkodsz, akkor rutinná válik az ünneplésed, megszokottá válik az úrvacsorázásod, szokásból fogsz elmenni kántálni, és nem szívből-lélekből fogsz énekelni.

Simeon abban a kiváltságban is részesült a többi emberrel szemben, hogy neki a Szentlélek kijelentette, hogy addig nem fog meghalni, amíg meg nem látja Krisztust. Mennyi gondolat szaladt át az eszén azzal kapcsolatban, hogy vajon milyen alkalommal, milyen helyen, kik között fogja ő meglátni Jézust. Egyet azonban biztos tudott: addig nem fog eltávozni az élők sorából, amíg meg nem látja testi szemeivel. Hiszem, hogy ő rábízta magát erre az ígéretre, szentül meg volt győződve arról, hogy a Lélek nem fogja őt megcsalni. Addig nem fog meghalni, amik a Megváltóval nem találkozik.

Legforróbb vágyam az, hogy ebben a gyülekezetben, de az egész világon egyetlen ember se haljon meg úgy, hogy ne találkozzon életében Krisztussal. És mégis hányan úgy hagyják el ezt a világot, hogy nem találkoztak vele. Pedig számtalan esély és lehetőség kínálkozik erre. Istentiszteletek, bibliaórák, imaórák, temetési szolgálatok és még számtalan helyzet, ahol az ember akarva-akaratlanul hallgatója a megtérésre hívó Igének. Sokan nem gondolnak arra, hogy hol fogják tölteni az örök-kevalóságot. Nem veszik komolyan a hitéletet. Nem tudják, hogy döntéseiknek, amit ez életben hoznak, következményeik lesznek. Testvérek, akik ezen a karácsony másodnapján is ünnepelni jöttetek, arra kérlek, hogy ne halogassátok a Jézus Krisztussal való személyes találkozást már csak azért sem, mert ti nem kaptatok Simeonhoz hasonló ígéretet, hogy addig nem fogtok meghalni. A megszületett Jézus már rég vár a te döntésedre. Ne halogasd! Ma még lehet, ma még szabad. Borulj le te is Előtte, ahogy a napkeleti bölcsek is tették.

Simeonról azt olvastuk, hogy ő a Lélek indításából a templomba ment. Nem tudta, hogy ott milyen élményben lesz része. Gondolta azt is, hogy Jézussal majd akárhol találkozhat. Mi is tudjuk az evangéliumokból, hogy nagyon sok ember, akik Jézussal találkoztak, nem a templomban voltak, mert Ő nemcsak a templomban prédikált, hanem mindenütt, ahol megfordult. De ha őt indította a Lélek, akkor indult a templom felé, mert oda volt irányítva.

Meg szeretném kérdezni tőletek, ünneplő testvérek, hogy mi indított titeket, hogy templomba jöjjetek? A Lélek indíttatásából tettétek, vagy csak azért, mert karácsony van, és így illik? Vagy megszokásból jöttetek? Azt mindenképpen jól teszitek, hogy templomba jösztek, Simeonról is el tudom képzelni, hogy hithű zsidó volt, és szorgalmas templomlátogató, de tudni kell, hogy abban az időben a jeruzsálemi templomban állandó és mindennapos szolgálat volt, mint az ország egyedüli templomában. Minden papnak, lévitanak meg volt a maga megszabott feladata: áldozatok bemutatása, törvény magyarázata, tisztulási szertartások meg sok egyéb, a Mózes törvényei által előírt ceremóniák, és ezek között a fiúgyermekek körülmetélése és az Úrnak való bemutatása. Egy ilyen alkalommal kapott Simeon a Lélektől indíttatást, amikor a Jézus szülei, József és Mária eljöttek a jeruzsálemi templomba, hogy Érette a törvény szokása szerint cselekedjenek.

Simeont annyira vezette az Úr Lelke, hogy felismerte a szülők karjaiban fekvő Gyermekekben a világ Megváltóját. Ezt a Gyermecket kérte ő el, és vette a saját karjaiba, és áldotta az Istent. Te áldottad-e az Istent, testvérem a tegnapi úrvacsoravétel alkalmával, amikor kezekben volt az úrvacsora kenyere és bora? Megköszönted-e Istennek a küldött Szabadítót? A ti lelki szemeitek látták-e már azt az elkészített üdvösséget, ami Istentől származott?

Mikor átvette a gyermeket a szülők karjából a saját karjaiba, akkor áldani kezdte Istent: „Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgálodat a te beszéded szerint békeességben.” Akkor volt az a történelmi kor, amit Isten elhatározott, amit jónak látott, hogy elküldje számunkra a világ Üdvözítőjét. Pál apostol ezt úgy fogalmazta meg a galáciabeli gyülekezethez írt levelében, hogy: „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt lévőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot.” Mi pedig ennek folytatásában örömmel mondjuk, hogy nemcsak a törvény alatt levőket váltotta meg, tehát nemcsak a zsidókat, hanem bennünket is, akik a nemzetek közül valók vagyunk, akik kegyelmi időben születünk, de mivel vétkeztünk az Isten törvényei ellen, cselekedvén a testnek és a testi gondolatoknak akarátját, halált és kárhozatot érdemeltünk. De Isten gazdag lévén irgalmasságában, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, elküldte számunkra békeességben a világ Üdvözítőjét.

Hogyan fogadtuk e karácsony ünnepén a világ Üdvözítőjét? Isten békeességben küldte el. A mi szívünkben megvan-e a krisztusi békeesség? Örömet hoz-e számunkra? Nem veszi semmi el figyelmünket és gondolatainkat ettől az örömtől? Hány keresztyénnek és hány gyülekezeti tagnak a mindennapi gondok, terhek és próbák elhomályosítják vagy elveszik a szívéből a Jézustól hozott békeességet! Itt vannak karácsonyt ünnepelni, de gondolataik valahol máshol járnak. Segítsen meg az Úr bennünket, hogy mindent félretéve tudjunk békeességben, szeretetben és boldogságban ünnepelni. És gondoljunk arra a nagy isteni ajándéokra, amit mennyei Atyánktól kaptunk, és legyünk nagyon hálásak az Úrnak ezért.

Simeon testi szemével látta azt az Üdvözítőt. Ez hozott számára nagy örömet. Most már nyugodt lélekkel távozhat az élők sorából, meghalhat békeességben, mert amit a Szentlélek kijelentett neki, az megvalósult az ő életében. Vannak emberek, akik megfogalmazzák kéréseiket az Úr felé, és így imádkoznak: Uram csak addig tarts életben, ameddig..., és itt mindenki megfogalmazza szíve óhaját. De én újra mondom, hogy addig senki ne távozzon az élők sorából, amíg nem lesz egy személyes találkozósa Jézus Krisztussal, de úgy, hogy abból a találkozásból megtérés szülessen, új élet induljon el, amely kedves legyen Isten és emberek előtt.

Simeon egy olyan üdvösségről beszélt, amely el van készítve minden népnek a szeme láttára, a mi magyar népünk szeme láttára is. Mit kezdünk ezzel az üdvösséggel, amit ajándékba kaptunk? Komolyan vesszük-e? Ragaszkodunk hozzá? Kitarunk mellette? Vagy eljártsszuk? Igen, testvérek, mert ezt el is lehet játszani. Hányan vannak, akik komolyan elindultak a hit útján, hitből jártak templomba, örömmel úrvacsoráztak, szeretettel látogatták a bibliaórákat, de csak egy bizonyos ideig. Valahol megtorpantak, és nem futották végig az előttük lévő küzdőteret, mert levették a tekintetüket a hitnek szerzőjéről és bevezetőjéről, Jézusról, és azután, akárcsak Péter, süllyedni kezdtek a lelki életükben, és most sehol nincsenek. Hol veszítették el a Jézussal való közösséget, és mikor szakadt meg a Vele való kapcsolat, azt csak ők tudják, de mi ne legyünk e hitehagyó keresztyénekhez hasonlóak, hanem maradjunk meg az állhatatosságban életünk végéig.

Ezzel szemben öröm arról is tudni, hogy sok pogány néphez, akik lelki sötétségben ültek és éltek, jutott el a krisztusi világosság. Simeon akkor proféciát mondott. Tudta, hogy Isten be fogja váltani Jézus születése, élete és halála által a nemzeteknek adott ígéretet. És azóta mi is tanúi lehetünk annak, hogy misszionáriusok, bibliafordítók, evangélisták vizsgáltszerte az evangéliumot olyan nemzetekhez, akik még nem hallottak Krisztusról, és még mindig a bálványimádás sötétségében élnek.

Felolvasott Igénk 33. versében azt olvastuk, hogy József és Mária csodálkozással hallgatták a Simeon által mondottakat. Az elmúlt események kapcsán sok kijelentésen

csodálkoztak. Gábrriel angyal kijelentésén, a pásztorok örömteli beszámolóján és a keleti bölcsek hódolatán. Bárcsak mi is el tudnánk csodálkozni azon a szereteten és könyörületen, amit Isten hozott számunkra az elküldött és megszületett Fiában, Jézus Krisztusban!

A következőkben azt olvassuk, hogy Simeon megáldotta Jézus szüleit, Józsefet és Máriát. Milyen jó, hogy nemcsak a jeruzsálemi templom papjaitól kapott Jézus áldást, hanem egy olyan istenfélő idős hívő embertől is, aki igazi várakozásban élt, aki mintegy Izráel népének a képviselőjében tette ezt a csodálatos gesztust.

Ugyanakkor azt is elmondja, hogy a Jézus eljövele egy próbakő lesz sokak életében. Lesznek olyanok, akik a Vele való találkozás után feltámadnak a bűneikből, véget vetnek régi életüknek, és Krisztussal egy új, szép és áldott életet kezdenek. De lesznek olyanok is, akiknek Ő a megbotránkozás sziklájává lesz, és el fognak esni. Mert voltak olyanok is, akik megbotránkoztak Jézusban az ő beszédei miatt, mert nem értették meg azokat, és nem is igyekeztek megérteni. Ha nem azt kapták Jézustól, amit vártak tőle, akkor keserű szívvel távoztak, és folytatták tovább boldogtalan életüket. Az a kérdésem drága testvérem, hogy te melyik táborhoz tartozol? Mit hozott neked Jézus életed eddigi idejében: elesést vagy feltámadást?

Azt is mondta Simeon, hogy Jézusnak ellent fognak mondani, tehát nem fognak mindennel egyetérteni, amit Ő kijelent. Én arra kérlek, testvérem, hogy te ne mondj ellent, még akkor sem, ha első találkozásra nem érted Őt, vagy nem úgy rendeződtek a dolgok a te életedben, ahogy elképzelted vagy elvártad volna. Hidd azt, hogy Jézus a Szeretet, és aki a Szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is öbenne. Ő soha semmi rosszat nem tesz velünk, csupán int, figyelmeztet, és némelykor fenyít, de mindent a mi javunkra tesz, hogy el ne vesszünk.

Felolvasott Igénk utolsó verse már nem annyira karácsonyi töltetű, hanem inkább nagypénteki. Simeon egy próféciát mond Máriának, amiben elmondja, hogy a sok öröm mellett, amit neki adott az Úr, és a tisztesség mellett, ami őt érte, hogy eszköz legyen Isten kezében a Megváltó megszülése által, lesznek keserű órái is. A lelkét fogja áthatni egy éles tűr. Mária akkor még nem tudta, és részben jó is, hogy Fiának milyen szenvedéseken kell keresztülmennie ahhoz, hogy megváltói művét véghezvigye. Nem tudta azt, hogy majd a kereszten bámulni fogják azt, akit általszegeztek, és a bámulóknak különböző gondolatok fogalmazódtak meg a szívükben. Ezért mondta Simeon, hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek. Mert amit akkor a kereszttalatt gondoltak egyesek, ki is mondták, ki így, ki úgy. És nyilvánvaló lett, hogy kinek mi fekszik a szívében.

Ünneplő testvérek, a lényeg az hogy a te szívedben e karácsony ünnepén, és nem csak, mindig a hála, az öröm és a boldogság érzése fogalmazódjék meg. Bámuljad és csodáljad Jézust lelki szemekkel, adj hálát Istennek a küldött Szabadítóért, és éljél ezentúl egy Neki odaszánt, szent életet! Ámen!

Ajándék

Alapige: 1János 4,9–10
Bibliaolvasás: Máté 1,18–2,12

Isten ajándéka ez a világ. Sajat kezüleg készítette. A teremtéskor nekünk adta. Ő, aki maga a teljesség, egészen jól megvolt a világ teremtése előtt a maga világában, a menynek országában, amely bizonyos szempontból hasonlít a mustármaghoz, egészen más miatt pedig hasonlít a kerítőháléhoz, a kovászhoz, a szántóföldben elrejtet kincshez, a gazdához, aki jó magot vetett a földjébe.

Isten ajándéka a napfény, a világosság, amit elsőként adott nekünk, amikor mi még sehol sem voltunk. Előbb megteremtette a feltételeket a fogadásunkhoz. Édenkertbe érkeztünk, nem istállóba. Amikor elkészült a világ, akkor adott minket a világnak a semmi utáni hatodik napon. Ez volt az a nap, amikor önmagából adott egy részt a világnak. Lelkéből adott nekünk. Ajándéku adott minket a világnak és nem büntetésül.

Azután adott két áldott kötőablát, saját kezével írottakat, adott enni-inni, adott prófétaikat, általuk küldött üzeneteket. Adott szépet és keserveset, büntetést és bocsánatot – minden igazi bűnbánat után.

Adott országot, tejjel és mézzel folyó örökséget. Adott gyermekeket, anyaméh gyümölcsét annyit, mint égen a csillag – amiképpen megígérte Ábrahámnak. Az anyaméh gyümölcse jutalom – jutalmakat adott.

Adott pusztát és pusztából kivezető utat csodákkal szegélyezve. Adta áldását, védelmét, gyönyörű győzelmeket. De nekünk ennyi sem volt elég. Nem lettünk jobbak ezernyi bocsánat után sem.

Akkor ezt mondta: mindent odaadtam, már csak a Fiú maradt, az egyetlenegy, akiben gyönyörködöm, akivel vigasztalódom. Odaadom őt is. Nincs több, amit adhatnék – önmagam adom. Így lett karácsony.

És azon az estén, amikor angyalénektől volt hangos a betlehemi ég – megszületett a Fiú. Ajándék. A minden, akinél nincs több.

Azon az estén a mennyei Isten úgy nézett a Fiára, ahogy soha azelőtt, úgy, ahogy a földi apák néznek elsőszülöttjükre – abban a csodálatos pillanatban, amikor szülőkké válnak. Addig is volt Fia, de nem gyermeki létben, nem egy másik világban, nem pelenkában, nem törékenységben. Nem látta őt sáros lábbal, betegen, nem hallotta sírni őt.

Azon az estén emberekre bízta magát az Isten. Kiszolgáltattá, sebezhetővé vált. És mi sebeztlük az Istent.

Isten ajándéka egy gyermek. Ő, akié a menny minden dicsősége, aki a szeme fénye, a büszkesége, az örökös.

Ajándék az ünnep is: a pillanat. Az Isten és emberek közös napja. Ezt jelenti az ünnep: áldozat és öröm. Istennek áldozott idő. Ez a legfrissebb karácsony is azért ünnep, mert Istennel vagyunk együtt. Emberi és isteni közös idő ez a pillanat.

Az ünnep szakrális esemény. Emlékezés, hogy dolgaink végzéséhez Ő adott erőt, a lélegzetvételhez tiszta levegőt, a fáradásunkhoz célokat, szeretetünkhöz társakat, hétéköznapjainkhoz ünnepet.

Az ünnep nem tombolás, nem evés és ivás, nem kacagás, hanem öröm. Mi egymás felemelése helyett tárgyakat adunk egymásnak. Szép és hasznos tárgyakat, de a lelünkől nem adunk. Az lenne az igazi ajándék – valami égi.

Értelmezzük újra az ünnepet! Magunkat. Mi tesz ünneppé egy napot? Mi ne maradjon ki abból a napból, hogy az ünneppé váljon?

Az ünnep az az idő, azok a pillanatok, amelyeket Isten kiment az életünk idejéből az örökkévalóság számára. A nyílt lehetősége annak, hogy találkozzunk vele. Az esély arra, hogy megszólítson téged, hogy elbeszélgessek. Hogy a lelked csomóit kibogozzátok, hogy a kérdéseidre választ találj.

Az ünnep az a pillanat, amikor megszólítható vagy. Szükséged van erre.

Ünnep az, amikor a fent és a lent egybeér. Ünnepelt akkor az ég és a föld: „az egész népnek öröme lesz!” (Lk 2,10). Élmény lesz!

Addig az estéig üzent az Isten – azon az estén ő vált üzenetté. Ő a hírnök és a hír. A menny egy darabja jött a földre akkor.

Végül adott egy vacsorát is, kenyeret, bort és egy mozdulatsort. Benne a feloldozást, bűnbocsánatot, végtelen szeretetet. Adott egy ígéretet: benne az örökkévalóságot.

Mi, ha mindenünket neki adnánk, mit adhatnánk neki?!

Aranyat, tömjént, mirhát nem – már nem aktuális.

Áldozatot? Odaadnál valamit a tiedből – de akkor eszedbe jut: semmi sincs, amit ne kaptál volna. Éppen tőle. Az Úr az egész föld.

Tovább töprengesz, talán találsz valamit... időt, erőt, szolgálatot?

Se vagyonod, se életed, se időd, se erőd. Életed ideje az Ő kezében van. A mindennapi erőt is tőle kapod minden reggel. Sőt a reggelt is. A szolgálatot is, mert nála nélkül semmit sem cselekedhetsz. Csak ha a szólótókéén maradsz. Rajta. Vele.

Magadat? Azt sem, mert „nem vagyunk mi magunkéi” Nem rendelkezel magaddal. Még tested sem a tiéd, hanem „a Szentlélek” temploma. Mindened az övé. Még a bűneid is. A lelked is.

Hát semmink sincs, amit adhatnánk neki?!

Ézsaiás közbeszól: „Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az ő neve!” (Ézs 12, 4)

A hála az, amit adhatok neki. Semmi sem az enyém, csak a hála a szívemben és az, hogy hiszek benne. Ennyit tehetek hozzá én a teremtéshez. Ennyi, ami elvárható tőlem. És ez az, amivel tartozom.

Ez az én ajándékom, hogy innen, a szószékről elmondom mindannyiunk nevében: nagy és kegyelmes az Isten, csodákat cselekedett velünk itt, Oláhdellőn, minden nehézség ellenére megtartott.

Hálát adok neki minden új napomért, új napomon az új erőért. Minden üzenetért, amit általam üzent, áldásokért, vigasztalásokért, gyermekemért, azokért, akik fontosak nekem, mert szeretem őket, fáradságos estékért, győzelmekért, a jelenlétéért.

Én elmondtam. Mondjátok el ti is – adjatok hálát gyermekekért, unokákért, egyesek közületek dédunokáékért is, az egész nagy családjáért. Ezért az ünnepért, hogy megértétek, apró ajándékokért, találkozásokért, együttlétéért, ünnepi ebédért, egészségért, ha még van, az erőért, amivel ma reggel felkeltetek ágyatokból, a meghallgatott imádságokért. Az úrvacsoráért. Soroljátok fel!

Tegyétek hozzá a teremtéshez azt, amit csak ti tehetek hozzá! Azt, ami elvárható tőletek, és ezzel tartoztok. A köszönetet – ajándéku karácsonyra az Istennek.

Hadd olvassam el a zsoltárok közül a legrövidebbet, a 117-est:

„Dicsérjétek az Urat mind, ti népek, dicsőítsétek mind, ti nemzetek! Mert nagy az ő szeretete irántunk, az Úr hűsége örökké tart. Dicsérjétek az Urat!” Ámen!

Félelemből nagy örömbé

Alapige: Lukács 2,10

Bibliailvasás: Lukács 2,1–10

Kedves ünneplő gyülekezet, ahol ez a felolvasott karácsonyi üzenet engedelmes befogadásra talál az emberi szívekben, ott Isten kegyelme folytán végbemegy a csoda is: ott karácsony van a szívben, és szív van a karácsonyban. A Megtartó születésének szent ünnepén, az Ő nagy kegyelme vigye véghez bennünk ezt a csodát, és adjon a szívünkbe félelem helyett nagy örömet. Olyan nagy örömet, mely kiárad életünkéből, mások számára is örömet ad, amint az angyali üzenet is mondta a pásztoroknak: Ne féljeteK, mert hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz...

A legtöbb ember ma már semmiféle csodára nem vár. Sőt nem is hiszi azt, hogy egyáltalán léteznek csodák. Azt meg végképp nem hiszi, hogy vele, személyesen történhet valamiféle csoda.

Pedig az történt karácsony éjszakáján, és ma is megtörténhet bárkivel, aki ugyanazokat éli át, s ugyanúgy engedelmeskedik, ahogyan azt ott akkor ezek az emberek tették. Ahol a most felolvasott rész játszódott, az most a békétlenség és háború helyszíne. Ahol egyszer elhangzott az angyali üzenet, hogy ne féljeteK, ott most a félelem, a bizonytalanság és a nyomorúság uralkodik.

Mi történt a mezőn Betlehemnél? Megjelent Isten dicsősége. Megjelent a mennyei követ, az angyal, az angelosz. Hirdette a jó hírt, az Isten szeretetéről szóló evangéliumot. Körülragyogta a menny tisztasága, dicsősége, fénye. Természetes dolog volt, hogy ezek a pásztorok megrémültek. Végül is az első karácsonyi igehirdetés ott hangzott el. Elmondja az angyal, hogy ne féljeteK, megszületett a Megváltó, a Krisztus Dávid városában. Minden pontosan úgy történt, ahogy azt a próféták és a próféciák előre megmondták.

Sokan erre a csodára vártak. Biztos voltak már sokan olyanok az akkor élők közül, aki már nem vártak semmit. Tudták, hogy létezik ez a prófécia, ismerték az írásokat, hogy egyszer meg kell majd születnie a Messiásnak, de arra talán nem számítottak, vagy végképp nem számítottak, hogy az pont az ő idejükben fog bekövetkezni. Tényleg meglepetésként és csodálatos ajándékként kapták ezt a jó hírt, az üzenetet: ne féljeteK, megszületett a Megtartó.

Mi volt a betlehemi mezőn elhangzott igehirdetésnek az üzenete? Az angyal azt mondta a pásztoroknak: Hirdetek nektek nagy örömet, annak mindenki más is örülni fog. Megszületett a Megtartó, Üdvözítő, Isten beváltotta a szavát. Vége van a várakozás, a csodavárás időszakának, átélitek Isten szabadítását. Vagyis az üzenetből az első, amit a szívükre helyezett, az a biztatás volt. Olyan nagy szükségük volt ott akkor a megszállás alatt élő embereknek, hogy isteni biztatást kapjanak!

Mi már nem élünk külső megszállás alatt, de annyi nyomorúság terhelheti az emberek életét. Annyifajta bűn, keserűség, befelé fordulás, magárahagyottság, elfeledettség, sokféle bántás terhelhet minket is, a mi szívünket is. Biztatás volt az első üzenet. Nagy örömről beszél az angyal a megrettent pásztoroknak, s erre nagyon nagy szükségük volt.

Nagy öröm volt maga a karácsonyi örömhír is, az evangélium, s azóta is ez hangzik minden karácsonykor. Lehet félelem nélkül élni, lehet örömmel a szívünkben élni, hálnak lenni Istennek, hogy megértük ezt a mai napot, hogy megtartott minket, hogy most is, ma is szól az evangélium szerte a világon, hogy ma is, most is dönthetnek Jézus

mellett az emberek. Mi magunk is újra odafordulhatunk ezen a karácsonyon is erőért, bátorságért és öröméért Jézushoz.

Jézus Krisztus megszületett értünk, hogy meghaljon értünk, és megváltson minket a mi bűnös életünkől. Ez az üzenetnek a lényege. Azért jött Jézus, hogy megkeressen, megtartsa, megváltson, hogy megajándékozzon örömmel, békességgel és bűnbocsánattal.

Olyan csodálatos biztatás lehet ez nekünk is. Hányszor félünk mi is? Félünk a betegségtől, a holnaptól, a haláltól! Hányan féltek karácsony előtt az ünnepektől? Sokan félnek az új esztendőtol. Mit hoz az új év? Sokfajta félelem van a szívekben, a szívünkben. Sokan a magányosság miatt terheltettek meg. Sokan érzik magukat árvának, elhagyottanak. A családokban is megdöbbenő módon jelentkeznek ez az érzés. Ady Endre megrázó módon írja – Szeretném, ha szeretnének című versében – *Sem utódja, sem boldog őse, sem rokona, sem ismerőse / Nem vagyok senkinek, / Nem vagyok senkinek. / Vagyok mint minden ember: fenség. / Észak-fok, titok, idegenség, / Lidérces messze fény, / Lidérces messze fény. / De jaj nem tudok így maradni! / Szeretném magam megmutatni, / Hogy látva lássanak, / Hogy látva lássanak./ Ezért minden: önkínzás, ének. Szeretném, hogyha szeretnének, / S lennék valakié, / Lennék valakié.*

Ez a helyzet, amelyben a ma embere él. Egyre több ember sóhajt fel: Szeretném, hogyha szeretnének, s lennék valakié! A magányosság, az elhagyatottság, az árvaság félelmetes állapota ez. Igen, mert az ember úgy van megalkotva, hogy szüksége van társra, kell valakihez tartozzon, valakié legyen, mert az ember nem bírja az életet egyedül. Sokan ezt a karácsonyt is egyedül töltik, és nincs, aki bátorítsa és vigasztalja őket. Istenhez sokan nem fordulnak, és így nem kaphatnak tőle bátorítást és vigasztalást.

Egyértelműen és egyszerűen, az embernek erre a hiányérzetére, szükségére felel Isten, amikor kegyelmesen lehajol hozzá, megszólítja őt, kijelenti magát neki, és adja Jézus Krisztust. Ezt hirdeti a karácsony, erről szól a jó hír: Ne féljete, nagy örömet hirdet Isten, Jézust elküldte értünk, helyettünk és miattunk. Megszületett a világ Megtartója! Van megoldás, van szabadulás a félelemből nagy örömbé, mert a mennyei Atya, Krisztusban gyermekévé fogadta az embert, és aki ezt az örömhírt elhiszi, aki elfogadja és vállalja minden következményével együtt ezt az isteni örökbefogadást, az többé nem társtalan, nem magányos, nem árva mert újra meg újra átélheti a Szentlélek világosságában azt a boldog bizonyosságot, amit az Úr Jézus így fejezett ki: Nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. (Jn 16,32) Isten azt akarja, hogy ez az öröm, ez a boldog felismerés az egész nép öröme legyen, benne minden ember részesüljön, hogy karácsony legyen minden szívben! A szeretet, a békesség, a jóakarát gyümölcsözzenek az emberek életében, és nem a gyűlölet, félelem, rosszindulat!

Ott akkor a pásztorok voltak az elsők, akik hallották ezt a jó hírt, és az első bizonyoságtévők is ott lettek. Ugyanis elmentek sietve Betlehembe, a városba, és mindent pontosan úgy találtak, ahogy azt az angyal mondta. Isten népe, ha megérti Isten üzenetét, ha hívó szívvel befogadja azt, mindig elmondja. Nem tartja meg magának. A pásztorok sem tartották meg, továbbmondták Józsefnek és Máriának, hogy mi volt Isten üzenete, mit hallottak, amikor az angyal elmondta nekik Isten ajándékát, üzenetét.

Mi elmondjuk-e ezt, ha mi Isten népéhez tartozunk? Egyáltalán oda tartozunk-e? Ha igen, akkor elmondjuk, hogy mi a karácsony lényege, középpontja? Kicsoda az a személy, akiről szól az egész, akiért van az egész? Hitelesen, szeretettel, örömmel békességet hirdetve? Pontosán úgy mondták el a pásztorok, ahogy hallották. Vitték tovább a jó hírt. Nem is bírták magukban tartani, akkora volt az örömük. Muszáj volt elmondani. Feszít belülről minket is ez? Muszáj elmondani. Karácsonyt az ünnepe Istennek tetsző módon, aki hálaadással elfogadja Istennek a Jézus Krisztusban megjelent üdvözítő kegyelmét, aki él ezzel a kegyelemmel és örömmel, félelem nélkül szolgál Istennek szent-

ségben és igazságban élete minden napján. A félelemnek, a magányosságnak, az árvaság napjaiban is?

Igen! Itt és most, a mi időnkben itt a földön, itt Erdélyben, itt, ahol „élned, hálnod kell”! Mert Isten azt akarja, hogy a karácsonyi öröm minden népnek, az egész népnek öröme legyen, és az Isten karácsonyi ajándékában, a szeretet, a békesség, a jóakarát áldásában minden ember részesüljön. Nemcsak úgy, hogy az emberek ezen az ünnepen ajándékokkal kedveskednek egymásnak, nem veszekednek, barátságosak, adakozók, hanem úgy, hogy Te is, kedves testvérem, akihez Isten olyan kegyelmes volt, és engedte megérned ezt a karácsonyt, szólt hozzád Igéjében, és elmondta neked a nagy örömet, Te most hálából ezért a hozzád lehajló nagy kegyelemért Isten szolgálatába állsz, úgy hogy nemcsak mondd, hanem cselekszed is, ajándékozod is az örömet és békességet ott, azon a helyen, ahová Isten állított, azok között az emberek között, akikkel együtt élsz és együtt dolgozol, akikkel Isten összekötötte életedet!

Ilyen karácsonyt érdemes ünnepelni, ezen a karácsonyon is hálát adni, és az ilyen karácsonyi örömet érdemes boldogan megélni és másokkal is megosztani! Amen!

Varró Sándor

Nagyszében

Karácsonyi prédikáció

Alapige : Lukács 2,24–35

Bibliaolvasás: Zsoltárok 25,1–14

Simeon története a kitartó imádság Isten általi meghallgatásának története. Mintha maga a név is erre predestinálta volna őt, hiszen a Simeon héber név jelentése: meghallgatás. Egy olyan szent életű ember története rajzolódik ki előttünk, aki egyértelműen Isten prófétája. Érdekes módon azonban Lukács evangélista nem említi azt, hogy Simeon próféta volna. Azt azonban igen, hogy kijelentéseket vesz a Szentlélektől, és hogy Isten jövőben bekövetkező titkainak szószólója. Tehát egyértelműen próféta.

A keresztyénségünket, az Istenhez és a gyülekezethez való tartozásunkat nem kell hangoztatnunk. Ez kisugárzik a szívünkől, beszédünkől, jótetteinkből. Abból, ahogy a Szentlélek vezet életünket és lépteinket. Mózes, mikor lejött a Sínai-hegyről, nem kellett hangoztatnia, hogy ő Istennel beszélt: sugárzott, fényes volt az arca. Isten dicsősége tükröződött arcán, szemében és lelkében. Így kell az ünnepnek az öröme tükröződjön a mi arcunkon is. Nem kell azt hangoztatnunk, hogy ünneplő reformátusok vagyunk. Mert az igazi ünneplés a szívből jön, a Jézussal való bensőséges találkozás örömeiből. Ez nem mindig látszik, de mindig érződik.

Simeon kegyessége több volt, mint a törvény megtartása iránti igyekezet. Ő várta Izrael vigasztalását, vagyis azt a Messiást, aki vigasztalást és megváltást hoz nemzetének. Bár ez a váradalom általános volt abban az időben, mégis Simeon váradalma abban különbözött a többségtől, hogy őt a Messiással való személyes találkozás vágya töltötte el.

A karácsony ünneplése sokkal több kell hogy legyen, mint egy évszázados hagyománynak a megtartása, tiszteletben tartása. Modern világunk egyik fájdalmas valósága a Jézus nélküli karácsony, a nagy bevásárlások karácsonya, a tomboló karácsony, a reklámkarácsony, amiben nincsen Lélek, csak üzlet. A Jézus nélküli karácsony a Lélek nélküli ünnep is egyben. Ennek a hazug sugallata: az ünnepel valójában, aki sokat költekezett, sokat vásárolt, sokat tombol, aki egyszóval önmagát ünnepli. Az Igében azonban szó sincs erről. Nincsen szó vásárlásról, üzletről, zajos emberekről. De szó van templomról, szó van imádságos várakozásról, szó van Szentlélekre való hallgatásról,

szó van lelki örömről és ünneplésről, szó van egy olyan Simeonról, akinek senki és semmi nem kellett élete legvártabb karácsonyához csak Jézus. Számodra is az ünnepnek akkor lesz tartalma és meghittsége, ha a szívedet-lelkedet a Jézussal való személyes találkozás vágya tölti el. Pontosan úgy, mint annak az örök adventben (várakozásban) élő Simeonnak, aki éhezte és szomjazta az Üdvözítővel való találkozást. És lelki szomjúsága addig meg nem csillapodott, amíg az örök élet forrásából, Krisztusból nem merített.

Ez a találkozás egyrészt Isten Lelkének munkája volt, másrészt Simeon hitbeli fogékonyságának következménye. Találkozni a Messiással. Ez volt Simeon hitéletének beteljesülése. Őlbe venni, szívére szorítani azt, aki a világ és az Ő személyes Megváltója lesz. Te mit vársz ettől a karácsonytól? Minek a beteljesülését várod? Vágyol-e arra, hogy szívedre öleljed Őt, aki személyes Megváltod neked és azoknak, akik számodra a legdrágábbak ezen a világon? Vágyol-e arra, hogy szíved Jézus szíve mellett dobogjon? Csakhogy most már nem te veszed ölbe őt, mint egykor Simeon, hanem ő vesz ölbe téged, hogy érezd, életed Isten ölelő karjai között van. Őlbe vesz minket, a sokszor kiállásunkban megbicsakló, hitben erőtelen, megkövesedett szívű, de gyógyulásra, békességre, simogatásra, szeretetre vágyó gyermekeit. Erről az átölelő szeretetről beszél Túrmezei Erzsébet is a *Lábnymok* című versfordításában:

Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:
„Amikor életem kezdedbe tettem,
s követődnek szegődtem, Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
mindennap ott leszel velem.

S most visszanezve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma látszik
ott az ösvényen. Elhagytál a legnagyobb ínségben?”

Az Úr kézen fogott, s szemembe nézett:
„Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért láttad csak egy pár láb nyomát,
mert a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!”

Jézus nem fárad el minket a vállán hordozni, de Simeon belefáradt. Belefáradt a külső és belső küzdelmekkel telített életébe. Ezért kéri Istenét Most immár bocsássad el, Uram, a te szolgádat. Egy régi világ agg gyermeke búcsúzik az új világ zsenge gyermekétől. Neked is búcsúzni kell. Ha életed a Krisztusé, akkor neked is búcsúznod kell a régi élettől, a meg nem bánt és meg nem vallott bűnöktől, a kárörömtől, az önzéstől, az önteltségtől, az óembered világától. Búcsúznod kell attól a szívtől, amelyben csak magadnak volt hely, és kapsz Jézustól egy olyan új szívet, ahol sok testvérnek és sok testvér gondjának is helye van. Mert akkor már így gondolkodsz: a te gondod az én gondom is, a te fájdalmad, az én fájdalom is, a te örömed az én örömöm is. Örüljetek az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal. Rád köszönt és Jézusban rád mosolyog az új világ, az új lehetőségek, az új tervek, az Istennel való egyszerű élet.

Simeon bibliai története egy próféciával végződik. Mintegy megkoronázása Isten szolgáló gyermeke hitéletének. A prófécia Jézust egy isteni jelnek mondja, melynek

sokan ellentmondanak. Amint a Lélek Simeon által kijelentette, Jézus azóta is Isten jele a földön. Azt is megjövendölte a prófécia, hogy vitatott jel, hiszen ma is sokan vannak, akik megkérdőjelezik hatalmát, erejét, csodatetteit, egyesek isteni származását, mások még létezését is. Ez a jel az, amely nyilvánosságra hozza a szív titkos gondolatait, mélységeit, amely megossza az embereket Krisztus-hívökké és Krisztus-tagadókká. Ez olyan, mint amikor egy hatalmas oszlopot állítanak az utca közepére: mindkinek döntenie kell, hogy jobbra vagy balra kerül. Döntenünk kell, hogy mit látunk benne: vallástörténeti személyiséget vagy megváltó Krisztusunkat. Mint ahogy a szívárvány ívének megtekintésekor is döntenünk kell: ez számunkra csupán természeti és fizikai jelenség, a fény megtörésének jelensége vagy az Isten által égre helyezett jel arról, hogy Isten szövetséget kötött velünk, és nem pusztítja többé el özönvíz által a földet.

Ez a karácsony, ez az ünnep is egy ilyen jel. Annak a jele, hogy Isten találkozni akar veled. És neked döntened kell: szívedre öleled-e életed Krisztusát? Elindulsz-e vele egy új úton? Döntesz-e a hitbéli és szeretetbéli növekedés mellett? A napkeleti bölcsek vezető fényes csillag megállott. Felettünk állt meg. Otthonunk, életünk felett. És szívünkre süt. Isten pedig vár. Várja, hogy ajkadról elhangozzék a vallomás: van hely a szívemben Krisztusnak. Ámen!

Zsold Béla

Bukarest-Calvineum

Más úton tértek haza

Alapige: Máté 2,12

Bibliailvasás: Máté 2,1–12

Karácsony első napján, azaz tegnap a betlehemi pásztorokkal együtt járultunk a született Megváltó jászolbölcsőjéhez. Fogadtuk az örömhírt, együtt járultunk a megterfített úrasztalához, és éltünk a sákramentummal.

Beszéltünk arról, hogy karácsonyvárásunk és -ünneplésünk egyre jobban eltávolodik az evangéliumtól. Ünneplésünkben központi helyet foglal el a bevásárlás, az ajándékozás, a karácsonyfa-díszítés, a fényözön, és egyre jobban háttérbe szorul az evangélium: „született néktek ma a Megtartó”

Ma továbbmegyünk, és utunkon csatlakozunk a következő látogatócsoporthoz, a napkeleti bölcsekhez.

A történetet jól ismerjük, talán éppen ezért szükséges otthon is figyelmesen újraolvasni és meglátni, hogy a napkeleti bölcsek történetéhez is számos olyan dolgot ragasztottunk, ami nincs is benne a Bibliában. Természetesnek vesszük, hogy a napkeleti bölcsek kifejezés helyett néha a háromkirályok kifejezést használjuk. Nevüket is ismerjük, Gáspár, Menyhárt és Boldizsár, sőt azt is tudni véljük, hogy Boldizsár néger, „aki szerencsen király”, hiszen József Attila *Betlehemi királyok* című versét sokszor szavaltuk vagy dúdoltuk együtt Koncz Zsuzsával vagy a Kormorán együttesrel. Azt is tudjuk, hogy a pásztorokkal együtt ők is odajáruktak a született Megváltó jászolbölcsőjéhez, ott a betlehemi istállóban adták át ajándékaikat.

Most egy picit távolítsuk el azt a sok dísz, ami az évszázadok alatt ráakodott a napkeleti bölcsek történetére.

Először is nem voltak királyok. Bölcsek voltak, azaz okos, értelmes emberek, olyanok, akiknek szavára lehet figyelni. A görög és latin szöveg mágusoknak nevezi őket. Figyelem, ne tévesszük össze a mágust a bűvésszel! A mágus az, aki titkos erővel bír, aki jövendőt jósol, aki képes túlvilági erővel kapcsolatba lépni. Nem mindennapi

tudománnyal bír, nem egy középszerű tudós. A csillagok járását is ismerték, „láttuk az Ő csillagát napkeleten”

Több elméletet is ismerünk, de a mai csillagászok rámutatnak arra is, hogy a Szaturnusz és a Jupiter együttállása eredményezhette azt a fényes égi jelenséget, amely útra indította a bölcseket. A Szaturnusz, Izráel csillaga, Jupiter pedig a királyok csillaga, a kettő együtt pedig Izráel királyára utal. Ma is sokan vannak, akik a csillagok állásából próbálják megtudni a jövőt, Isten útmutatása helyett a horoszkópokat vizsgálják.

Ami továbbá nyilvánvaló az Igéből, hogy látogatásuk, a pásztorok látogatása után néhány nappal történhetett. A magyar fordítás a pásztorok és bölcsek látogatása esetében is kisgyermekről beszél, a görög és latin szövegben ellenben árnyalatnyi különbséget lehet felfedezni. A pásztorok a görög szöveg szerint a brepos, a latin szöveg szerint az infant, azaz a kisdedet találják meg, míg a bölcsek a Máté evangéliuma szerint már a pajdion és puer kifejezéseket használja, azaz gyermekhez járulnak az ajándékokkal.

Máté evangéliuma arról is beszél, hogy a bölcsek bementek a házba, ahol a gyermek volt, ott adták át az ajándékokat: aranyat, tömjént, mirhát. A gazdag ajándék lehet az oka annak, hogy egyesek nem bölcseket, hanem királyokat emlegetnek, valamint a hármas ajándékból kiindulva következtetnek arra, hogy hárman voltak, pedig számuk nincs meghatározva. Házba mentek, nem az istállóba.

Miután ezt a sok díszet lehámozzuk a történetről, ott marad a három bölcs, aki útra kelt, és célba érkezett. Mi is szoktunk utazni. Gondos előkészület, útiterv, térkép, GPS, helyzetmeghatározó, szállásfoglalás, jegyvásárlás, mennyi minden előzi meg az utazásainkat, és mégis gyakran érezzük, hogy az útra kelő ember feladja az otthon biztonságát, melegét, kényelmét.

Néha elég egy kis eső, vagy szeles idő, és a templomba sem jövünk el.

Azok a bölcsek elindultak megkeresni a Megváltót, pedig térképük sem volt, szállás sem tudtak előre foglalni, szállítóeszközük sem volt, esetleg valamilyen hátasállat, de vállalták a nélkülözést, mert számukra a cél volt a fontos,

Meglátták a csillagot és elindulnak. Aztán adott pillanatban a csillag nem megy már előttük.

Keresni, kérdezni kényszerülnek. Hol van? Mert láttuk a csillagát Napkeleten.

Utazásuk, keresésük, kérdezősködésük nem marad nyomtalanul. Különböző fordításokban más-más kifejezéseket találunk – Heródes megdöbbenéssel hallotta, máshol megháborodék és vele együtt az egész Jeruzsálem.

Itt, Jeruzsálemben az írástudók útbaigazítják a bölcseket, és innen kezdve megy a csillag előttük (9. vers) – csak Jeruzsálemtől kezdve ama helyig, ahol a gyermek volt.

Megtörténik a találkozás, mely megváltoztatja életüket. A gyermekkel való találkozás, az álomban való intés új irányt jelöl ki számukra.

Keresztyén testvéreim, az Ige tanulmányozása során mindig azt keressük, hogy egy adott történet, Ige, mely több ezer évvel ezelőtt hangzott el, milyen tanítást, biztatást tartogat a mai ember számára. A mi élethelyzetünkben mit üzen a rég elhangzott Ige. Ennek a rövid igeversnek a tükrében a következőkre kellene összpontosítsunk:

1. Az utasok mi vagyunk. A 324. énekünk – „Utas vagyok e világban” is erre hívja fel figyelmünket.

2. Életutunkat leginkább saját terveink szerint akarjuk bejárni, ezért „bölcseken tervezünk”, a csillagok járását vizsgáljuk, horoszkópot kutatunk, de az emberi bölcsesség nem vezet el a célhoz. Csak tapogatózunk, filozofálgatunk, talán közel járunk a célhoz, de nem érünk célba.

3. A 4., 5., 6. versek arra hívják fel a figyelmet, hogy a kereső bölcsek számára a prófétai iratok mutatják meg a helyes irányt.

A 2Tim 3,16–17-ben olvassuk: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra,

a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

Most pedig egy néhány kérdés, melyekre Isten előtt válaszoljunk őszintén.

Mi a mi életünk célja?

Hogyan jártuk be az eddigi életutunkat?

A kereső bölcsek megtalálták Krisztust. Mi megtaláltuk-e? Vagy még mindig elrejtí szemeink elől a sok ráaggatott emberi tudálékosság, bölcsesség?

Végül egy figyelmeztetés! Lehet, hogy a magunk emberi utunkat járva, keresve, kutatva, magatartásunkkal néha megbotránkoztatjuk embertársainkat. Egyesek megdöbbennek, mások felháborodnak. Természetes velejárója ez a földi életnek.

Aki azonban Krisztussal találkozik, új életúton indulhat el. A bölcsek nem mennek vissza Jeruzsálembe – megnyugtatni a felháborodottakat. Hadd maradjanak ott a maguk emberi indulataival. A Krisztust megismerő ember más úton halad.

Ezen az ünnepen is adjunk hálát Istennek, hogy Fiát érettünk is elküldte, és általa utat készít és bemenetelünk lehet az örök életre.

Az *István, a király* rockopera jól ismert soraival valljuk mi is: Nincs más út, csak az Isten útja, bármit hoz reánk, e földön nála nincs nagyobb erő! Ámen!

Miért születtem?

Meztelenül születtem – mondja Jézus –, hogy le tudj mondani önmagadról.

Szegényen születtem, hogy megtalálhasd bennem a gazdagságot.

Kicsinynek születtem, hogy te se akarj uralkodni másokon.

Istállóban születtem, hogy megtanulj megszentelni minden helyet.

Barlangban születtem, hogy minden jóakarátú ember közeledhessen hozzám.

Ijesztően gyengének születtem, hogy te sohase félj tőlem.

Fegyver nélkül születtem, hogy bízhass jószágomban.

Szeretetből születtem, hogy sohase kételkedj szeretetemben.

Éjnek idején születtem, hogy elhidd: minden földi valóságot képes vagyok megvilágosítani.

Emberként születtem, hogy sohase szégyelld magad azért, aki vagy. [...]

József fogadott fiaként születtem, hogy megértsd: igazi apa az, aki védelmet, szeretetet nyújt.

Egyszerűségben születtem, hogy te se légy bonyolult.

Megalázottan születtem, hogy képes légy felülmúlni magadban a kevélységet.

Elrejtve születtem, hogy képes légy elkerülni minden magamutogatást.

Gyermekként születtem, hogy megtanulj nyílnak, bizalommal telinek lenni, mint egy gyermek.

Teérted születtem, hogy mindnyájan együtt térhessünk vissza az Atya házába.

(Lambert Noben)

(Átvettük a *Kálvinista Szemle* 2011. decemberi számából)

Prédikáció óévi istentiszteletre

Ménessy Miklós

Brassó III.

Kövek az életünkben – elszámolunk

Alapige: Ézsaiás 28,16a

A már agyonhallgatott/olvasott és mégis mindig új érzéseket ébresztő Wass Albert gondolata fogalmazódott meg bennem az év utolsó estéjén, a számadás napján, a múltba révedő pillanatokban, a fájdalmas sebek kötözésében vagy a felszabaduló öröm perceiben: „a víz szalad, a kő marad, a kő marad” Nem titkolom, hogy egyik kedves versem ez. Nekem azt üzeni ez a néhány sor, hogy ebben a folyton változó világban igyekeznem vagy igyekeznünk kell valami fogódzót keresni, valamit, amiről nem derül ki, hogy tévedés volt. Ami állandó. Ezt keressük a számadásunkban. Azt, ami képes üzeni nekünk az igazságról, a kapcsolatainkról, az egymáshoz való viszonyainkról még akkor is, amikor azok fájdalmas pillanatokra emlékeztetnek, akkor is, amikor talán önmagunk sem nézünk szívesen ezekkel szembe.

Egy történetet mondok el nektek:

Az időbeosztásról tartott előadást menedzsereknek egy híres szaktekintély. Minden bevezetés nélkül kített egy kancsót és egy kosarat a pulpitusra. A kosárban lévő kövekkel elkezdte megtölteni a kancsót. Mikor már több nem fért bele, megkérdezte a hallgatóságot:

– A korszó most tele van?

– Igen – hangzott az egyhangú válasz.

A tudós nem reagált erre a megállapításra, hanem apró sóderért nyúlt a kosárba, és lassan beleszórta a korszóba a nagy kövek közé. Egy maroknyit, aztán még egyet. Majd megrázta a korszót, és még egy maroknyi sódert töltött bele. Ezután újra feltette a kérdést:

– Most tele van a korszó?

A legokosabbak a hallgatóságban kapiskálni kezdtek valamit, és óvatosan csak annyit mondtak:

– Valószínű nem.

– Nagyon jó! – mondta a szakember, és egy nagy zacskó homokot vett elő a kosárból. Finoman, sugárban öntötte be a kövek és a sóder közé. Amikor színiültig megtelt a korszó, újra feltepte a kérdést:

– Most tele van a korszó?

– Nem! – kiáltották a hallgatói.

– Nagyon jó! – mondta a tudós, és mint várható volt, egy üveg vizet vett elő a kosárból, és csordulásig töltötte vele a korszót. Mikor elkészült a kísérlettel, tekintetét a hallgatóságra emelve ezt kérdezte:

– Milyen nagy igazságra irányítja ez az experimentum a figyelmünket?

Rövid gondolkodás után a legbátrabb menedzserek megpróbálkoztak egy válasszal:

– Azt példázza, hogy még sok feladatot vállalhatunk el akkor is, ha úgy érezzük, hogy időnként betábláztuk teljesen.

– Nem, egyáltalán nem! – kiáltott fel a tudós – egyáltalán nem erről van szó. A nagy igazság, amire kísérletünk rávezet ez: aki elsőként nem a legnagyobb köveket helyezi el a korszóban, az később nem fogja tudni beletenni azokat.

Síri csend ülte meg a termet. A tudós folytatta:

– Melyek életünk valóban nagy kövei? Az egészség? A család? A barátok? Álmaink és kívánságaink teljesülése? – vagy egyszerűen azt tenni, amihez kedvünk van? Tanulni? Egy nemes célért küzdeni? Vagy valami egészen más?

Aztán még hozzátette:

– Ne feledjék, először a legnagyobb kövek helyét kell biztosítani az életünkben – különben elhibázzuk életünket! Ha a mellékes dolgokat helyezzük előtérbe, nem marad hely a lényeges számára. Először mindig fel kell tenni a kérdést: Mi az, ami igazán fontos?

Búcsúzóul ennyit mondott:

– Adjon Isten elég bölcsességet valamennyiünknek ahhoz, hogy a fontosat és a lényegtelenet megkülönböztetni tudjuk! (Hézszer Gábor válogatása-gyűjtése)

Itt álljunk meg egy pillanatra. Csendesedjünk el, vegyük számba az elmúlt év történéseit, pergessük le lelki szemeink előtt annak eseményeit. Miket tettünk be életünk korszájába. Hogyan tettük be, milyen sorrendben azokat? Mit érzünk: a mellékes vagy a maradandó volt több?

Majd próbáljunk meg önmagunknak őszintén válaszolni: Csak úgy éltünk egyik napról a másikra, terv és cél nélkül? – Homokkal és kavicssal töltöttük meg életünk, eltelt esztendőnk korszóját?

Mi volt a fő értékünk: a munka? a karrier? a pénzszerzés?

Ki volt közülünk olyan az elmúlt év bármely napján, hogy eldobott volna magától egy jó lehetőséget? Mert sok mindenben emberi számítások vezetnek minket. Szeretjük előre tudni, mi mennyi hasznot termel meg, nemcsak a munkahelyünkön, az iskolában, a hivatalokban, a gyülekezetben, hanem még a kapcsolatainkban, a viselkedésünkben is: dicsérik mások a munkánkat, jó embernek tartanak, jó/hűséges gyülekezeti tagnak, komoly presbiternek, becsületes munkásnak, jó tanítónak, jó képviselőnek, jó lelkésznek. Azt is szeretjük, ha aktív nyugdíjasnak látnak. Szeretjük olyan fiatalnak gondolni magunkat, aki duzzad az erőből, aki minden téren sikeres akar lenni. Úgy tűnik, hogy amit sokan mondanak, amiért sok dicséretet kapunk, amiért sokat ígérnek az mind igaz.

Valóban így van? Kövek vagy csak kavicsok és homokszemek ezek?

Nem egész életünk, de egy egész esztendő áll most mögöttünk, tekintünk vissza reá, és adjunk számot Istennek ez elmúlt időről.

Kövekként voltak jelen olyan pillanatok ebben az évben, melyekben felismertük mindennapi cselekedetünkben az igazságot? Azt az alapvető életelvet, mely nem más, mint minden lélekben lakozó isteni szikra. Ha az ember felismeri és megtapasztalja az Igazságot, rájön, hogy a világon mindent és mindenkit ugyanez az Igazság élte. A krisztusi igazság a mindennapi gyakorlatban az erkölcsös életvitelben nyilvánul meg. Lehet ezt is alapköként fogadni, elhelyezni életünkben. Minden cselekedetünk fizikai síkon történt; minden tettünk valamilyen gondolatból indult ki. Ha a gondolatod nem az emberi vágyadból, akarnokságodból fakadt, hanem a jóakaratedből, akkor a cselekedeted erkölcsös volt. A lelkiismeretednek nem kellett megszólalnia.

Minden emberi törekvés célja a lelki béke elérése. Ez egy nagy kő. Fontos kő. Szegületkő. A célod az volt, hogy az életed békés és boldog legyen. A lelki békét sokkal könnyebb volt elérned, ha azzal tisztában voltál, hogy milyen lelki tulajdonságokat kellett ápolnod. *A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz.* A lelki békéd sokszor elérhetetlennek tűnt, mégis valósággá válhatott, ha a benned lakozó krisztusiban bízza jót cselekedtél, és mindenkiben megláttad a jót.

Az emberi jellemünk lelki megnyilvánulása a szeretet. **„Ezek között pedig legnagyobb a szeretet.”** A bennünk lakozó isteni a szeretet által nyilvánul meg. Ez a Szeretet – Krisztus –, a drága Szegületkő az univerzumban található legnagyobb erő és az emberi természet mozgatórugója. Nemcsak érzelem, hanem az energia egy formája, amelyben

minden pillanatban mindenki egyformán részesül. Minden ember életére hatást gyakorol, és olyan különös tulajdonsággal bír, hogy ha megosztják, növekszik. Az életed sokkal egyszerűbbé és boldogabbá vált, amikor ezt az önzetlen szeretetet megtapasztaltad, és az adni és megbocsátani elvét gyakoroltad.

Íme néhány alapkö, aminek ott kellett lennie életed, életünk korszójában az elmúlt esztendőben, de az is lehet, hogy az élet próbatételei mutatták meg, milyen alapra építettünk. Betegségek, gyász, sikertelenség, melyek elől legszívesebben kitértünk, elfutottunk volna, de Isten talán valamilyért – Ő tudta/tudja – éppen „próbakőként” helyezte el életedbe/életünkbe. Dsida Jenővel sóhajthatod: „sors elől futva, mégis szembe a sors-sal”. Egyszer valaki így mondta: „Ha a vonat megy az alagútban, és egyre sötétebb lesz minden körülötted, akkor kiugrasz? Természetesen nem. Maradsz a helyeden, és bízol a vezetőben, hogy minden baj nélkül kijutsz az alagútból.” (Max Lucado) Ha esetleg elkeseredett voltál, ne akarj kiugrani! Türelmesnek kell lenni és emlékezni, hogy Isten minden felett Úr. Lehet nincs még vége a kísértésnek, és lásd meg, hogy Isten vezeti, világítja be a te életedet is.

A Bibliában a kő az, amely jelképe lett az öröknek, a változhatatlannak. A kövek beszélték el Isten hűségét, szeretetét. Az atyák kővel jelölték meg azokat a helyeket, ahol találtak Isten segítő szeretetével. Másnak semmit sem jelentettek ezek a kövek, de akik ezeket elhelyezték, jelképei lettek Isten segítő szeretetének.

Beszédes köveink nekünk is voltak. Otthonaink, ahol élünk. A templomaink, melyekben imádkoztunk. Kövek szeretteink sírjánál. Istennek mennyi áldása szólal meg ezekben, mindaz, amit kaptunk, amit kapott a családuink, a népünk, az egyházunk. Talán évszázadok óta száll a hála így Isten felé a gondviseléséért, a kérésért a nyomorúságban, a reménységért, mely hozzáköt még a reménytelenségben is.

A meghallott igeverben is tanúságtévők a kövek, és azok lettek a mi életünkben is. Némán hirdetik, suttojják, ha kell, kiáltják, hogy az örök Isten gondviselő oltalmában van életünk biztos helyen. Ők sohasem hallgatnak erről.

Volt-e alap, amire az első értékek gondolt kövünket ráhelyezhettük? Ki vagy mi volt ez: Krisztus volt ez az alapkö? Ő a Szentírás leghíresebb köve, aki nemcsak a múltból üzen, hanem a jövőről is: arról a kőről, amely egy történelmet, időt, univerzumot átalakító pillanatban el volt hengerítve.

Kerestük életünkben azt, ami örök? Azt, ami nem változik, és nem fog változni, ami biztos támaszunk, szegeltkövünk? Hiszen az, ami örök, az nemcsak a múltban az, hanem a jövőt is arra lehet építeni, mert ott sem lesz mássá. Ámen!

Prédikáció újévi istentiszteletre

Kozma Endre

Szentágota

Krisztust követve világosságban

Alapige: János 8,12

Bibliaolvasás: 1János 1,3–10

Sokszor volt úgy, hogy nem tudtuk miszerint éljünk, hogyan rendezzük be életünket.

A énközpontú és mégis sokszor bizonytalankodó embernek ezen az újév reggelén (1) Jézus önmagáról beszél, (2) felszólít követésére, és (3) azt akarja, hogy mi is a világosság fiai legyünk.

1. A karácsonyi gyertyák kialudtak, a fényszórók elhamvadtak, a család, amelyik a karácsonyfa fénye köré gyűlt, szétszózlott. Mi pedig sokszor úgy érezzük, hogy egyedül maradtunk a még mindig hosszú téli éjszakák sötétségében. Egyedül maradtunk az év fordulóján. Mérlegeljük saját megvalósításainkat, terveket szövünk a megkezdett évre. Kérdésünk: kik voltunk, kik leszünk, mennyit valósítottunk meg, mivel rendelkezünk, de főleg arra gondolunk, kik vagyunk mi. Magunkba tekintve, sokszor önmagunkból kiindulva kezdjük az új esztendőt, s így szólunk: én ez vagyok, én erre vagyok képes, én ezt fogom tenni, én így fogom formálni jövőmdömet, én vagyok saját jövőm kovácsa. Vajon képes vagyok-e, lesz-e erőm kitűzött céljaim megvalósítására? A túl magabiztos, a csak magából kiinduló ember egyedül kezdi meg a 2016-os esztendőt még akkor is, ha családjában, munkahelyi közösségben, gyülekezetben él. A *ki vagyok én* kérdésnél azonban így, különösen újévkor, de nem csak, hanem mindenkor is, fontosabb, hogy ki az, aki vezet minket, ki az aki meghatároz cselekedeteinkben. Arról a valakiről van szó Isten Igéjében, akinek vezetésére, erejére kell hagyatkoznunk, aki önmagáról így beszél: *Én vagyok a világ világossága.*

Az énközpontú ember felé szól az üzenet: ez az esztendő nem velünk kezdődik, hanem azzal, aki magáról mondja: én vagyok a világ világossága, azaz Krisztussal. Nem én, nem mi, nem ti, nem az ember, hanem az a Jézus Krisztus szól, aki mindennek a kezdete és a vége (Jel 1,8). *Ő mindennek a kezdőpontján ott volt.* Jelen volt akkor, amikor elhangzott a teremtő Ige: legyen világosság, akkor, amikor Isten Lelke lebegett a vizek felett. (1Móz 1,2) Jelen volt az Újszövetség elején, amikor a pásztoroknak megjelent dicsőségének fénye (Lk 2,9), Krisztus mint igazi világosság megszületett. Így tesz arról János apostol tanúvallomást: „Az igaz világosság eljött a világba, mely megvilágosít minden embert.” (Jn 1,9). Saját egyéni, személyes életünkben is mindennek Ő a kezdőpontja. Terveink megvalósításakor az első lépéseket csakis vele tegyük meg, amikor nekifogunk az előttünk álló feladat teljesítésének, akkor is az Ő segítségért imádkozzunk. Azért jöttünk ide a templomba újév első napján, mert azt akarjuk, hogy a mi évkezdésünk is ő legyen jelen, s ahogy itt jelen van, úgy kísérjen végig az év folyamán. Kezdődjön azzal az év, hogy arról hallunk, ki Ő, ki a mi számunkra. Ne velünk, hanem Vele kezdődjön az új esztendő!

Ki az, aki így szól ma mihozzánk: én vagyok? Jézus azt akarta, hogy az őt hallgatók helyesen megismerjék, ezért gyakran bemutatkozott, és küldetésének lényegét kijelentette ezzel a bevezetéssel: *Én vagyok a jó pásztor; az igazi szőlőtő; az út, igazság és élet; a feltámadás és az élet, az életnek kenyere, az élő víz.* Most úgy mutatkozik be, hogy ő a világ világossága.

Jézus nemcsak elhozta a világosságot, nemcsak világosságot gyújtott közöttünk, és azután magunkra hagyott, hanem *Ő mint maga a világosság* velünk van. *Ő a világé, mindenkié*, mert mindenki számára fényességet áraszt. Amíg a földön járt, csak *nagyon kevés ember* látta a világosságot, csupán a tanítványok és azok, akik ott Izráelben hallgatták. Ahol *Ő* megjelent, ott oszlott a sötétség és mindaz, amit a sötétség jelképez. Amikor gyógyított, a gonosz felett győzedelmeskedett, amikor szenvedést enyhített, elmúlt a nyomorúság sötétsége. Jelenlétében véget ért a bizonytalanság sötétsége, mert a jövőt mint biztos utat világította be. Akik vele találkoztak, látták és tapasztalták, hogy *ő* a világosság. Jézus Krisztust mint világosságot mára megismerhette szinte az egész föld, mint világosság *ma mindenkié*, mert ma közöttünk van az *ő* Igéje által, és világító lámpásként jelen akar lenni minden gyülekezetben és családban. Ha az Ige tanítása határozza meg azt, ahogyan gyermekeimet nevelem, ahogyan forgolódom a gyülekezetben, ahogyan barátoknak tanácsot adok, akkor tudom vallani, megélni és énekelni: „Uram, a te Igéd nekem a sötétben szövétnekem.” Ha Isten Igéjének a világossága határoz meg minden cselekedetemben, akkor megvalósul a Krisztusról szóló prófécia, mely Ézsaiás ajkáról hangzott: „Sőt népeknek is világossággul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen.” (Ézs 49,6)

Jézus Krisztus világossága a világé, minden kor minden emberéé, és ez azt is jelenti, hogy a *fénye örök*. Jézus a templomban tanít, s a fényben úszó ünnepen a kivilágított templomra, a lámpásokra, majd önmagára mutatva mintha így szólna: ezek a mesterséges fények az ünnep elmúltával kialusznak, kioltják azokat, ezek csak a templomot világítják meg, csak Jeruzsálemben világítanak, de az én fényem nem alszik ki, mindenkinek mindenkor mindenhol világít, mert én az egész világ világossága vagyok.

Ő a világosság – ez sokszor elvont, felfoghatatlan, mit is kezdünk vele. A Szentírásban a *világosság jelkép*. A gyakorlatban jelenti *az életet*, és ahol *Ő* van, ott olyan élet indul, amelynek a jelzője – akárcsak a világosságé – örök. A világosságról hallva gondolhatunk a *kijelentésre*, a Szentírásra, amely útmutató az élet rengetegében, vagy gondolhatunk a *biztonságra*. Az újévben biztatás számunkra, hogy életünk nem bizonytalan tapogatózás, nem előrehaladás a vak sötétségben, azaz egy ismeretlen világban, mert Krisztus biztonságot kölcsönző szeretetének világosságában járhatunk. *Ő* mint világosság *az ismeretet* is jelenti, a világosság leveszi a sötétség leplét az ismeretlenről és megvilágítja azt, ismertté teszi.

2. Aki Krisztust követ, nem járhat sötétségben. A keresztyén ember Krisztust követő ember. Jézus Krisztust mint világosságot nem szemlélni, hanem *követni kell*. Az Ótestamentumban Isten az *ő* népet nappal felhő-, az éjjeli sötétségben tűzoszlop formájában vezette. Jézus Krisztus is a keresztyén ember életében a vezető, az irányító. A tűzoszlop csak egy népet vezetett, Krisztus mint a világ világossága mindannyiunk vezetője, ha *őt* követjük.

Amikor Jézus Krisztus ezeket a szavakat mondta, lehetett tudni, mit jelent *őt követni*: tanítvánnyá lenni, vele járni, az *ő* tanítását hallgatni és aszerint élni. Az *ő* tanítványai elhagyták régi foglalkozásukat, a halászhálót, a vámszedőasztalt, és feltétel nélkül követték *őt*. A tanítványság volt az *ő* életük. A követés egész életvitel volt.

Hogyan követhetjük ma *őt* igazán? Úgy, ha *keressük az ő jelenlétét*, ha ott vagyunk, ahol *ő* jelen van, és *ő* ott van, ahol az *övéi* együtt vannak az *ő* nevében. Ha az *Ő* jelenlétének világosságát keressük, ha az Ige fénykörében élünk, ha az *igehirdetésre figyelünk*, és Isten akarata szerint élünk, akkor vagyunk *Őt követő tanítványok*. Akkor követjük *őt*, és akkor vagyunk mi is a világosság fiai, amikor *hozzá imádkozunk*. Sokszor éreztük sötétségben életünket, voltunk lelki hullámvölgyben, s ilyenkor csak egy csendes percnyi imádság világíthatta meg életünket. Hányszor tapogatóztunk bizonytalan-

ságban, s ilyenkor csak az Istentől kapott *hit* vette el szívünk félelmét és aggodalmát. Sokszor kilátástalannak láttuk jövőnket, és akkor egy magányosan vagy közösségben *élelnekelt* zsolnár erősített meg, és világította be jövőnket. Olyan is volt, hogy azt éreztük, súlyosabb a kereszt, mint amit önerőnkben el tudunk hordozni, de rábíztuk magunkat, *neki engedelmeskedtünk*, és Ő megsegített, fényt gyújtott homályunkban. Őt követni ma teljes keresztényen *életvitelt* jelent. Krisztus megélte előttünk az Atyának engedelmeskedő, a neki tetsző életet, és erőt ad arra, hogy hozzá hasonlóan éljünk.

Az év elején tele vagyunk kérdésekkel, az énközpontú ember elbizonytalanodik, mert nem tudja, mit hoz a holnap. De Krisztus világosságával előttünk megy, hogy megvilágítsa előttünk a most megkezdett esztendő útját. Csupán így, vele, utána haladva Krisztus világosságába, mint fényforrásba és fénycsóvába beállva, léphetünk bátran az útra, mert – hangzik az ígélet – aki őutána megy, nem járhat sötétségben.

3. Jézus követésének következménye az, ami egyben *ígélet* is: nem járunk sötétségben, hanem *miénk lesz az életnek világossága*. A tanítvány úgy követi mesterét, hogy annak tanítását nemcsak utánozza, hanem az teljesen áthatja, nemcsak követi a világ Világosságának cselekedeteit, hanem övé lesz a világ Világossága. Jézus Krisztus és a benne hívők között ilyen szoros kapcsolat alakul ki: Krisztus mint világosság az övé lesz, és ő a Krisztusé. A tanítványokban hit által Krisztus lakozik, és a bennük levő Krisztus belülről határozza meg cselekedeteiket, beszédüket, gondolkozásukat, belülről erősíti meg arra, hogy a külső terheket elviselve ők maguk is világossággá legyenek.

Vajon miénk-e a világ Világossága, bennünk él-e? Másképpen kérdezve: vajon *Krisztus-hordozók* vagyunk-e? El tudjuk-e mondani az apostollal: élünk többé nem mi, hanem él bennünk a Krisztus, aki az életnek világosságaként indít bennünket arra, hogy a világosság fiai, az Ő tanítványai legyünk. Aki így él, az *rátalál embertársára*. A sötétségben élők csak magukat látják, ahogy mondani szoktuk, nem látnak túl az orrukon. A világosságot hordozók és a világosságban élők messzire ellátnak, észreveszik egymást, eljutnak egymáshoz, törődnek egymás terhének könnyítésével és segítő kezet nyújtanak annak, akiket a világosságban észrevesznek.

Bárkinek adatik a lehetőség az ő követésére, de a lehetőség mint adottság nem elég, szükséges, hogy Őt valóban kövessük. Mert lehet sötétben is járni a megkezdett esztendő életútját: bolyongani, céltalanul tévelyegni, lelki sötétségben élni, melyben az ember elveszíti a hit látását, gyűlölködő életet élni, azaz Krisztus igazi világossága nélküli életet élni. Az az ember él így, aki így kezdi ezt az évet, ki vagyok én, és nem így: ki Ő. De lehet Krisztusból kiindulva kezdeni ezt az életet, Aki vezet, bevilágítja az életutat, biztonsággal, hittel, reménnyel és szeretettel ajándékoz meg.

Jézus Krisztus nemcsak arról beszél, hogy ő a világ Világossága, hanem a Hegyi Beszédben a tanítványoknak is azt mondja: *Ti vagytok a világ világossága*. (Mt 5,14) Ez, az év kezdetén, nemcsak megállapításként hangzik Jézus Krisztus egykori és mai tanítványairól, hanem *feladatként*: legyünk világossággá embertársaink számára, hogy így látva a mi életünket, mások is dicsőítsék a mennyei Atyát, és kövessék az életnek világosságát. Önerőnkben e feladat betöltésére képtelenek vagyunk. Hogy ebben a küldetésben megerősödjünk, hogy tudjuk őt szüntelenül követni, hogy miénk legyen a világ világossága, ezért imádkozzunk. Ámen!

Lectio continua

Id. Fazakas Sándor

Derecske, Magyarország

A gutaütött

Alapige: Máté 9,2–7; (Mk 2,3–12; Lk 5,17–26)

Az Ige megértéséhez

2. v. „És íme hoznak vala hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert.”

– paralytikos = béna. Károli gutaütöttnek, Luther Gichtbrüchignek, azaz köszvényesnek, szélütöttnek fordítja. Az újabb fordítások, mint pl. a Neue Genfer Übersetzung és a Zürcher Evangelien-Synopse, Gelähmtének, azaz megbénultnak, bénának fordítja. Az ókorban így nevezték a mozgáskorlátozottakat. A kifejezés nem azonos a paralizis modern diagnózissal. Lukács orvosként a választékosabb paralelymenos = bénaság szakkifejezést használja.

Máté és Lukács a kliné = hordozható (gyékény) ágy, Márk a népies krabbalos = nyugágy (a szegény ember egyszerű matraca) kifejezést használja. Mivel a gutaütöttet hordozó férfiak „még az ajtó elébe sem fértek” (Mk 2,2), ezért a ház mellé épített külső lépcsőn felmennek az egyetlen szobából álló ház tetejére, azt kibontják, és a bénát a hordággal együtt köteleken a Jézus lábai elé aláengedik. A dóma nemcsak házat, épületet, de háztetőt is, a LXX-ban a teraszként szolgáló lapos tetőt, felházat jelöli. A görög kultúrán felnőtt Lukács kőlapokról, cseréphéjazatról, azaz keramoiról beszél, nem is csoda, hiszen görög lévén nem igen ismerhette a galileai építészeti elemeket. A galileai háztető gerendáira keresztbe ágakat, vessző- és tövisnyalábokat helyeztek, melyet kb. 30 cm vastag nyers agyagpelyva keverékkel betapasztaltak. Az esős évszak közeledtével ezt újrasikálták, hogy a repedések eltűnjenek, s az eső ne csorogjon be a lakásba.

„És látva Jézus azoknak hitét...” Mindhárom evangélista a pistis = hit kifejezéssel írja körül mindazt, amit a gutaütött barátai érte tesznek. Jézus ezt látja. A pistis itt a négy férfi Jézusba vetett bizalmát, elszánt magatartását, összefogását, döntését, cselekedetét, átitott, minden akadályt legyőző erejét summázza. Bár egyik evangélista sem jelenti ki, hogy ez a pistis a gutaütött hite is lenne, de a tén pistis auton = azoknak hite, az övét is magába foglalja. Kálvin is így értelmezi.

„Bizzál fiam!” Tharseó = bizni valakiben, bátornak lenni. Márkkal ellentétben Máténál kizárólag csak a Jézus szájából hangzik ez a biztatás. Jézus olykor tanítványait is „gyermekeim”-nek (Mk 10,24), a vér folyásos asszonyt „leányom”-nak (Mk 5,34) szólítja. Jézus éppen ezekkel a megszólításokkal dönti le a választófalakat közte és övéi között, s fogad be Isten nagy családjába, a sancta familiába. (Mk 3,33 skk.)

„Megbocsáttattak néked a te bűneid”, azaz aphientai sou ai amartiai. Nem azt mondja Jézus, hogy ego te absolvo = én feloldozlak téged (bűneid alól), hanem praesens passivum divinum igealakot használva, Isten bűnbocsánatát hirdeti. (Mk 3,28; 4,12) Jézus Isten bűnbocsánatát hirdeti hic et nunc, azaz itt és most, Lukács 5,17 szerint a dynamis Kyrion = az Úrnak ereje által. Ő nemcsak mester, azaz tanító, de maga az erő, szó szerint az Úrnak ereje.

3. v. „Ez káromlást szól.” Blasphémeó = káromolni, valakiről gonoszt mondani. Görög jelentése: gyalázatos beszéd. A rabbinisztikus irodalomban Isten nevének káromlását jelenti. Textusunkban e kifejezés értelmezése valahol e kettő között áll. Az Ótestamentum nem ír arról, hogy a Messiásnak tejhatalom adatik a bűnöknek bocsánatára.

Bármennyire is várta a zsidóság a Messiást, azt sohasem állította, hogy ő Istenként bocsáthatja meg a bűnöket. Ő csak közbenjáró. A bűnbocsánat Isten felségjoga. „Én vagyok, aki eltörlöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg.” (Ézs 43,25); „Eltörlöm álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt, bűneidet.” (Ézs 44,22) Jézus az írástudók szemében csak egy ember, aki itt „arra vetemedett”, amire egyedül Isten jogosult. Jézus „bitorolja” ezt a kizárólagos isteni előjogot. Hogy merészeli magát Jézus Isten mellé és a törvény fölé helyezni? Jézus átlát rajtuk, látja gondolataikat, ezért kérdezi: „Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben?” Figyelemre méltó, hogy míg Jézus Isten megbocsátásáról praesens passivum divinumban, addig a zsidók futurumban beszélnek.

„...ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanem ha egyedül Isten?” (Mk 2,7) Csak az egy Isten. Ezzel kezdődik a zsidó hitvallás, a sch'ma Izráel: „Halld Izráel: az Úr a mi Istenünk, egy Úr!” (5Móz 6,4–9) A zsidó kisgyermek a hitvallással tanul meg beszélni, azaz egyszerre tanul meg beszélni és hitet vallani. 13 éves kortól minden zsidónak napfelkeltekor és napnyugtakor el kell mondania a zsidó hitvallást, mely egyébként a zsidó istentiszteleti liturgia központi eleme. A haldokló pedig halálos ágyán addig ismétli ezt a hitvallást, különösen hangsúlyozva az ächad Jahwét, azaz, hogy egy az Úr, míg ki nem lehel lelkét. Jézus az írástudók szerint éppen azzal szól káromlást, hogy önmagát másodikként állítja oda az egy Isten mellé, amikor így szól: „Megbocsáttattak néked a te bűneid.” De ennél is többet mond Jézus: „Én és az Atya egy vagyunk.” (Jn 10,30)

6. v. „...az ember Fiának van hatalma a földön... A 28,28-ban ismét megjelenik a mondat: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” Exousia = hatalom, tejhatalom. Ez a vers történetünk csúcspontja. Máté kezdettől fogva úgy mutatja be az embernek Fiát, mint aki „megszabadítja az ő népét annak bűneiből” (2,21) Jézus a gutaütött gyógyításának történetében, egyetlen közbenjáróként, valami olyasmit tesz, amire csak Isten képes.

– epi tés gés = a földön. Nemcsak Istennek, hanem a Fiúnak is itt lent a földön exo, azaz van hatalma a bűnök bocsánatára. Ezt a tejhatalmat a Fiú nem alulról, emberektől, hanem felülről, Istentől nyerte. Ő nem engedélyt kapott a bűnök bocsánatára, hanem joga és ezzel együtt hatalma van erre. Ő él is Istentől nyert tejhatalmával. Mögötte maga a magasságos Isten áll. „A földön” azt jelenti, hogy Isten országával együtt eljött az ítélet ideje is. Az egy Isten az egy ember Fiában megbocsát, de nemcsak a mennyekben, hanem itt lent, a földön is. (Mk 2,12; Lk 5,26)

8. v. „A sokaság pedig ezt látván, elálmélkodék...” Existamai = magán kívül lenni a csodálkozástól, azaz álmélkodni. Máté azonban itt a phobos = félelem kifejezést használja. Károli azonban ezt is álmélkodással fordítja. Lukácsnál a sokaság az álmélkodás mellett megtelik félelemmel is. Ugyanakkor mindhárom evangélista szerint a sokaság dicsőíti Istent. Lk 5,26 még azt is hozzáfűzi, hogy „bizony csodadolgokat láttunk ma.” Amikor Jézus helyreállítja az Isten és az ember közötti kapcsolatot, abból mindig látható lesz valami. A sokaság a paradoxa = csodadolgok láttán (Lk 5,26) megtelik félelemmel. A paradoxos jelentése: különös, hihetetlen, valami, ami ellentmond a felfogásuknak, tehát nem az, amit várnak. Ennek tekintette a sokaság a gutaütött gyógyulását. „Bizony csodadolgokat láttunk ma.” Semeron = ma. Ezen a napon Jézus üdvözítő hatalmának, gyógyító erejének voltak a tanúi, de a Jézus mellett való döntés elmaradt.

Krisztus hordozott téged.

Lukács szerint „Íme valami férfiak ágyon egy embert hoznak, aki gutaütött vala...”, avégre, hogy Jézus meggyógyítsa. Téged is *hordoz* valaki. Ady életének nagyon nehéz pillanataiban írhatta ezt a verset:

„Amikor elhagytak,
Amikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.”

Rólad van szó. Amikor téged is elhagytak, amikor a lelked roskadozva vitted, téged is átölelt és hordozott az Isten. Jézus megkísértésének a történetében az ördög „odahe-lyezte (Jézust) a templom tetejére”, és így szól hozzám: „Ha Isten fia vagy, vesd alá magad: mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és *kézen hordoznak téged*, hogy meg ne üsd lábad a kőbe.” Rólad szól a meggyógyított gutaütött története. Rólad, testi-lelki bénaságtól szenvedő életedről és Istenről, aki éppen ilyenkor jön, hogy átöleljen, felemeljen, *hordozzon*, hogy visszaadja mindazt, amit elvesztettél: hitedet, örömdet, békeségedet, egészségedet. Életed göröngyös útjain nem jársz egyedül. Ha nem is látod, és nem is tudsz róla, útjaidon ő veled megy, s amikor már nem bírod tovább, átölel, karjaiba zár, felemel és *hordoz téged*.

Valaki azt álmodta, hogy Jézussal járt a homokos tengerparton. Eközben saját életnek egy-egy képe villant fel szeme előtt. A legtöbb képen, visszatekintve a megtett útra, két pár lábnyomot látott a homokban: a sajátját és a Jézusét. De voltak olyan képek is, melyeken sokáig csak egy pár lábnyom volt kivehető a homokban. Igen, értem – gondolta, ezek a pillanatok voltak életem legnehezebb pillanatai, amikor egyedül maradtam, egyedül jártam. Szemrehányóan fordult Jézushoz: „Uram, te azt ígérted nekem, hogy ha követlek téged, te mindig velem leszel. De nézd, ezeken a képeken, életem legnehezebb szakaszain, amikor annyit szenvedtem, olyan súlyos keresztet hordoztam, csak egy pár lábnyom látható. Hogy lehet az, hogy amikor a legnagyobb szükségem volt rád, magamra hagytál?” „Az úgy van – mondta Jézus, hogy amikor annyit szenvedtél, amikor oly nehéz próbák közt örlődted, ott én *ölbe vettelek*, és *hordoztalak* téged. Hát ezért látsz ott csupán egy pár lábnyomot. Az pedig nem a te lábnyomod, hanem az enyém.” Ilyen a te Istened: felemel, hogy lábad a kőbe ne üsd, átölel és hordoz, hogy megérkezz, hogy célba érij. Miként a négy férfi a gutaütöttet, úgy hordoz téged is az Isten.

Lukács egészen aprólékosan leírja, hogy az a néhány férfi miként cipelte a gutaütöttet a hordágyon, hogy a tömeg által elállt ajtótól visszafordultak, az épület oldallépcsőjén felmentek, a tetőt kibontották, és köteleken a gutaütöttet a nyugágygal együtt a Jézus lábai elé aláengedték, hogy Jézus meggyógyítsa.

Legyen e te hited látható hit!

Az evangélisták mindazt, amit ezek a férfiak a gutaütöttért tesznek, így foglalják össze: „És látva Jézus azoknak hitét...” *A hit látszik*. Cselekedeteid által lesz láthatóvá a hited. Hitednek látható jelei vannak. Ha semmi sem látszik, hited sincs. Kálvin e vers kapcsán cselekvő, gyümölcsstermő hitről beszél: „Ezek a férfiak hitüknek bizonyítékát adták fáradságos igyekezetükkel, az akadályok legyőzésével és Jézus iránti bizalmukkal. Hitüknek gyümölcse, hogy bár minden oldalról el volt zárva az útjuk Jézus felé, mégsem mondtak le a reményről.” A gutaütöttet hordágyon hordozó négy férfi nem tér vissza a tömeg által elállt ajtó elöl, hanem kockázatos vállalkozásba kezd. Nem tartja

vissza őket a gondolat, hogy mit fog szólni a tanításban megzavart, félbeszakított Jézus és a ház tulajdonosa, talán Péter, hogy kibontják otthonának tetőszerkezetét. Amikor Derecskén 1992-ben kijelentettem, hogy az óvodában is szeretnék hitoktatást tartani, úgy néztek rám, mint borjú az új kapura. Volt olyan óvónő, aki azt mondta, hogy ha a papot kidobjuk az ajtón, visszamászik az ablakon. És valóban érdemes volt visszamászni az ablakon. Egy-két éven belül az óvodások hatvan százaléka hitoktatásban vett részt, sőt a legtöbb óvónő is szívügyének tartotta az óvodai hitoktatást. Nem hasonlítom a két eseményt egymáshoz, hiszen ott, Péter kapernaumi lakásán (?) mérhetetlenül nagyobb esemény történt. Az az igazság, hogy ez a négy férfi, ha már az ajtón nem mehetett be, „bemászott az ablakon”, azaz megkeresték a külső oldallépcsőt, mely a tetőre vezetett, és kibontották a tetőt, s köteleken leengedték a beteget a Jézus lábai elé. Bizonyára sokan elvárták Jézustól, hogy rendreutasítsa a rendbontókat. De Jézus nem a tolkodásukat látta, hanem a hittüket. Jézus az „ő lelkével” (Mk 2,8) a te hitedet is látja. Hitedre cselekedeteidből, bátor megoldásaidból következtek. Higgy abban, hogy Jézus rajtad is segít. Ha nem mehetsz be az ajtón, menj fel az élet oldallépcsőin a teraszra, törj részt a falakon, bontsd le az akadályokat, hogy Jézus elé vihesd azokat, akiket rád bízott Isten. Igaz hited nem ismerhet félelmet, nem lehet gyáva, félszeg, hanem bátor, az akadályok előtt egy pillanatra sem torpan meg, nem fordul vissza féltől, de még az ajtó elől sem. Igaz hited, ha kell, tolkodó hit, nem adja fel, és nem válogat az eszközökben, mindenáron utat keres Jézushoz. Ő pedig nem tekinti zavarkeltésnek, ha elébe akarsz járulni, vagy mások sorsát akarod elébe helyezni. Ha így érkezel hozzá, megtapasztalod az ő segítségét. A gutaütöttet hordozó négy férfi senkire sincs tekintettel. Te sem lehetsz senkire és semmire tekintettel, hogy jaj, mit mondanak az emberek, ha templomba megyek, ha Bibliát olvasok, a vendéglőben vagy nyilvános helyen étkezés előtt összekulcsolom a kezem, és elmondom az asztali áldást. Vagy addig vársz, míg senki sem lát, hogy ne kelljen pirulnod, szégyenkezned? A gutaütött barátai sem várnak, míg vége lesz Jézus tanításának, és elmegy a sokaság, hogy aztán *diszkrétén*, tanúk nélkül jussanak Jézus elé. Ez a cselekvő, bátor, merész hit tetszik Jézusnak. Ha kell, fogd szaván őt: „Uram, Te azt mondtad, hogy...” Ő látja a te tette kész hitedet, mely nemcsak a veled és barátaiddal történő csoda előfeltétele, de annak következménye is. Ez a te cselekvő hited nemcsak téged, hívő embert ment meg, de még hitetlen barátodat is. Így lesz a hited másokért *közbenjáró hit*.

Legyen a hited, ha kell, *helyettes hit*. Jézus azt is elfogadja. Mások helyett és másokért is szabad hinned. Helyettes hited másokért való reménység. És ha neked nem tetszik ez a helyettes hit meghatározás, és azt mondd, hogy te senki helyett nem hiszel, akkor legyen a hited másokért imádkozó, könyörgő, *közbenjáró hit*.

Bizzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid.

Hozzád is ilyen barátságosan szól Jézus. Ő nincs tekintettel a közte és közötted levő ég-föld különbségre. Megszólítása arról a *közelségről* árulkodik, melyet egyedül Jézus képes megvalósítani kettőtök között. Bűnöd Istentől való *eltávolodás*. Ez minden bajod igazi forrása. Ő nem azt vizsgálhatja, hogy mikor és hányszor vétkeztél. Ő csak azt nézi, hogy *elszakadtál* tőle. Ez a te bűnöd. Ez *választ* el téged Istentől. Ő azért jött, hogy a téged Istentől elválasztó falat lebontsa. Isten Jézus Krisztusban kegyelmesen alászállt, közel jött, megbocsát és talpra állít. Az nem igaz, hogy sok bűn sok büntetéssel jár, és sok boldogság sok kegyelemmel. A büntetés forrása nem az isteni szeretet.

Betegágyán, fájdalmak között feküdt az öreg pap. Amikor a segédlelkésze hallja a hírt, rögtön meglátogatja, és hogy megvigasztalja, így szól hozzá: „Nagytiszteletű úr, Isten azt bünteti, akit szereti!” Erre az öreg pap így válaszolt: „Nem bánám, ha a jó Isten valaki mást szeretne így, s nem engem!” Izráelben is készpénznek vették, hogy

minden szenvedés és betegség a bűn következménye és Isten büntetése. Az írástudók szerint a beteg emberre Isten nagyon haragszik. Jézus azonban határozottan visszautasítja, hogy a betegséget automatikusan az elkövetett bűnre vezessék vissza. (Jn 9,3; Lk 13,2 skk.) Ne mondd, hogy bűneid miatt szenvedsz és betegeskedsz. Ezt maga Jézus is cáfolja. Jézus egészen másként látja ezt. Egy alkalommal, amikor Jézus és az ő tanítványai egy születésétől fogva vak emberrel találkoztak, ezt kérdezték Jézustól a tanítványok: „Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?” Jézus erre így válaszolt: „Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei, hanem hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.” (Jn 9,2–3) A gutaütött betegsége, és minden bizonnyal a te szenvedésed és betegséged is avégre van, hogy nyilvánvalóvá legyen gyógyulásod által az Isten dicsősége. Avégre van, hogy a magad életében is csodadolgokat láss és tapasztalj.

Mennyire megrémülhetett, szégyenkezhetett a gutaütött, de még a barátai is, amikor Jézus a gutaütötteknek a nyilvánosság előtt mondja, hogy bűnei megbocsátottak. Jézus nem azt mondja, a gutaütötteknek, hogy bűnös vagy. Szégyellné is magát nagyon, ha Jézus őt bűnösnek nevezné. Te sem szereted, ha bűnösnek neveznek. Bűneidről tudni sem akarsz, hallani sem akarsz. Úgy tekintesz rájuk, mint a tó partjáról a sima víztükörré hajított lapos köre, mely kezdetben pattog, ugrál a víz színén, aztán végképp eltűnik, elsüllyed a vízben. Nyugodt a lelkiismereted? Igen, válaszolod. Tudod miért? Mert rossz az emlékezőtehetséged. József testvérei is elfelejtették, hogy vétkeztek ellene, hogy egy mély, kiszáradt kútba dobták, hogy ott haljon meg, és így vér ne tapadjon a kezükhöz. Bűneiket annyira elfelejtették, hogy amikor sok-sok évvel később Egyiptomban szembesülnek Józseffel, akkit nem ismernek fel, így szólnak hozzá: „Mi...igaz emberek vagyunk.” (1Móz 42,22), holott gyilkosságra vetemedtek. Bár nem mondja ki Jézus, de mindenek előtt a bűneidre tekint, melyre nem a feledékenység, az elkendőzés, a börtönbüntetés, a pszichiáter, de még egy hűséges társ sem, csak az Isten az *egyetlen gyógyszer*.

Megbocsátattak neked a te bűneid. Hát ezért hoztatok ide, kérdezhette volna a gutaütött? Jézus, hát nem azért hoztuk ide ezt a szerencsétlen embert, kérdezhették volna kísérei, hogy meggyógyítsd? Ezek az emberek mind csodára, gyógyulásra várnak, és Jézus csak bűnbocsánatot ígér. Hogy lehet ilyen szívtelen, érzéketlen ez a Jézus, gondolhatja a sokaság. És te mire vársz, ha Jézus elé visznek? Csak gyógyulásra, enyhülésre, helyzeted javulására, egy kis lelki békességre? S amikor Jézus neked is „csak” bűnbocsánatot ígér, azt mondod, hogy Jézus elmegy súlyos gondjaid mellett? Te is csak az egészséget tekinted a legnagyobb kincsnek, s közben elfeledkezel az igaz, Isten szerinti életről? Csak testi enyhülés után vágyakozol, bűneid felől pedig nyugton vagy? Miért kerül első helyre bűneidnek bocsánata? Egyfelől azért, mert ő az egyetlen, aki komolyan veszi bűneidet. Másodszor, mert bűneid terhét ő hordozza, mert bűneid őt terhelik, vétkeid őt fárasztják. (Ézs 43,24) Számára a legfontosabb bűneidnek megbocsátása. Ennél nincs nagyobb ezen a földön. Jézus sem a gutaütöttel, sem veled nem azt teszi először, amire mindenekelőtt feszülten vár, és magad is vársz, hanem bűneid bocsánatának hirdetésével kezdi. Ez a legfontosabb, a leglényegesebb. Zwingli ezt írja ezzel kapcsolatban: „Nem lehet addig egészségről beszélni, míg a betegség oka nincs megszüntetve.” Ebből egyenesen következik, hogy minden, amit Jézustól kérsz, csak képmutatás, ha nem társul bűneid bocsánatának kérésével. Bár bűneid bocsánatát ingyen, kegyelemből, a Jézus érdeméért ajándékba nyered, mégis sok minden rajtad is múlik. De nem böjtöléseden, kegyes szócsépléseden, érdemszerzéseden, elégtételeden (*satisfactionis*), hanem imádságodon, igehallgatásodon, a „*ministerium praedicationes Evangelii*”, azaz az evangélium hirdetésének szolgálatán, bűnbánatodon, megtéréseden, rendszeres úrvacsoravételeden, és azon, hogy te is megbocsátasz az ellened vétkezőknek, ahogy a Mi-

atyánkban magad is ígéred. Az, hogy a te bűneid is megbocsáttattak, Isten országának üzenete és ajándéka. Ez az evangélium, az örömmüzenet.

Mert mi könnyebb...?

Amikor Jézus megbocsátja a te bűneidet, *sokkal többet nyersz*, mint amennyit kért szoktál. Amikor Jézus betegséged, szenvedésed helyett először a bűneidet veszi el, nem kevesebbet, hanem végtelenül többet ad. Úgy kell érezned magad ilyenkor, mint Saul, aki elmegy megkeresni atyjának elveszett szamarait, és *királyságra talál*. Történetünk szereplői elmennek Jézushoz gyógyulást keresni, és örök üdvösségre találnak. Találj nála te is sokkal fontosabbra, mint testi gyógyulásra. Találj nála tested-lelked gyógyulására, az újjászületés nagy ajándékára.

Meg is kérdezi Jézus az írástudóktól, hogy mi könnyebb: bűnöket bocsátani vagy gyógyítani? Az írástudók nem hisznek Jézus tejjhatalmában. Könnyű mondani, hogy „Megbocsáttattak a te bűneid”, hiszen ezek szerintük „csak üres szavak” Amit Jézus mond, az nem látszik, senki sem látja, azt nem lehet bizonyítani, hogy meg is történt. Ők nem hisznek Jézus isteni hatalmában, ők nem hisznek Jézus szavának teremtő erejében. Nem hiszik, hogy amit ő szól, az meg is történik, hogy az ő szava Isten akarata által ráruházott teremtő szó. Te is csak üres szónak tekinted a bűnbocsánat hirdetését? Gondolj Kálvin gyönyörű bűnvalló imádságára! Oly sokszor mondtad és hallottad. Számodra is megszokottá vált, és már semmi fontosságot nem tulajdonítasz neki? És hogy Jézus bebizonyítsa, hogy bűnbocsánat hirdetése nem üres szó, ezért így szól a beteghez: „Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza.” Ez a csoda csupán látható, kézzel fogható, ellenőrizhető *jеле* isteni tejjhatalmának. Azért teszi, hogy a *látottak* alapján senki se kételkedjen a *láthatatlanban*, a bűnbocsánatban. A *test orvosaként* a bénaság megszüntetésével láthatóan bizonyította, hogy amit a *lélek orvosaként* láthatatlanul cselekedett, az valóban megtörtént. Így fordítja Jézus az írástudók és a te figyelmedet is a *cselekvésről* a *cselekvőre*, aki mindkettőt fáradságmentesen, tejjhatalommal teszi. Tekints a cselekedetéről, a veled történetéről a cselekvő Istenre. Mindkettő: bűneid bocsánata és életed megújulása, újjászületése annak jele, hogy számodra is elközelített a mennyeknek országa. Ne felejtőd, hogy a „szó és a csoda” párosban mindig a szó, az *Ige* az uralkodó. Az életedben bekövetkezett csodák csupán bizonyítékai a téged megszólító isteni szó hatalmának. A több, a fontosabb, a nagyobb mindig a neked szóló üzenet, azaz, hogy „megbocsáttattak neked a te bűneid.” A gyógyulásod pedig ennek csupán következménye.

Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza.

Miként a meggyógyított ördögöset, úgy a meggyógyított gutaütöttet is haza küldi Jézus: „...eredj haza.” A parancs egyben *útra való áldás* is, melyet Izráelben a hosszú útra készülő vándornak szoktak kívánni. Bűneid bocsánata és gutaütött óembered gyógyulása, újjászületése után Jézus téged is így enged mindennapi utadra, most földi otthonodba, egykor majd az örökkévalóságba vezető utadra is: „Menj be a te Uradnak örömébe.” És a gutaütött engedelmeskedik a jézusi parancsnak. Aki eddig a halál képe volt, most a feltámadás képévé lesz. Megérkezett a menny kapujába.

És az felkelvén, hazaméne. A történet mindenki szeme láttára (Mk 2,12) következik be. Anélkül, hogy Jézus a gutaütöttet megérintené, „kezelné”, „ráolvasna”, és anélkül, hogy a gutaütött böjtölne, imádkozna, feláll, mert Jézus ezt parancsolja. Neked is ezt parancsolja, s parancsa megtörténik. Amikor senki sem képes téged talpra állítani, megtapasztalod, hogy Isten erre is képes. Gyógyulása előtt egyetlen szót sem olvasunk, egyetlen gesztust sem látunk a gutaütött részéről. Csupán a rajta bekövetkezett eseménynek lehetünk a tanúi. Arról sem olvasunk, hogy gyógyulása után hitre jutott volna.

Hitetlen volt, talán akarata ellenére vitték Jézushoz? A „Bízzál fiam!” jézusi felszólítás ezt sejteti. Márknál még azt is olvassuk, hogy felveszi nyoszolyáját. Ami eddig őt hordozta, azt most ő veszi vállára, s a győzelem jeleként, szabadulása ismertetőjeleként viszi magával.

A sokaság pedig ezt látván, álmélkodék... Mert valami olyasmi történik, amit még szem nem látott, fül nem hallott, sem a szív meg nem gondolt. Ezt cselekszi veled is a kegyelmes Isten, ha szereted őt. (1Kor 2,9) Hozzád is ilyen jó az Isten. A sokaság annak lett tanúja itt, a földön, amiről így áradozik: „Soha nem láttunk ilyent!” (Mk 2,12) Lukácsnál pedig ezt mondja ugyanaz a sokaság: „Bizony csodadolgokat láttunk ma.” Mindkét kijelentés arra utal, hogy „új idők szele fúj”, a Messiás hozta utolsó idő szele. Íme neked is megérkezett az örömhírmondó (Mk 1,14 skk.), aki éppen azáltal, amit veled cselekszik, adja tudtul, hogy ő a te megígért Szabadítód, a te Messiásod, kinek halála üdvösséged forrása. Álmélkodj, azaz te is magadon kívül lehetsz a csodálkozástól, hiszen életed kibontott házteteje alatt, Jézus lábainál veled is valami egészen hallatlan, mennyei, isteni, teljes és tökéletes következett be, és nemcsak gutaütött ömbered rejtett lelkében, hanem esendő tested gyógyulásának láthatóságában. Lelked megújulását nálad is tested megújulása követi. A feletted megbontott háztető a számodra is megnyílt menny kapujára mutat.

...és dicsőíté az Istent... Nem a meggyógyultról, hanem a sokaságról mondják ezt az evangélisták. Az egy iránti isteni jóság az egésztest eltölti Isten iránti bizalommal és magasztalással. A közmondás szerint egy fecske nem csinál nyarat. Itt egyetlen cselekedet nyarat csinál. Az esemény a szemtanúk számára felfoghatatlan. Ezért dicsőítik Istent, és telnek meg félelemmel. Nem csoda, hogy félnék, hiszen az eseményben Isten jelenlétére és fenségére következtenek. Ótestamentumi szópárosítás *félelemmel dicsőíteni* Istent. Ha féled Istent, dicsőítéd őt, és fordítva. Az, hogy ma kevesen dicsőítik Istent, igen figyelemreméltó. Egyáltalán eszedbe jut neked, hogy dicsőítsd Istent? A veled történetekben a kezdet hitét végül Isten dicsőítésében juttasd kifejezésre. Jézus tettének ez legyen az egyik gyümölcse a te életedben is. Teremj hát megtéréshez illő gyümölcsöket! Ha rajtad is segített Isten, dicsőítsd őt, és sohase káromold. Úgy dicsőítsd, ahogy még soha azelőtt! Ámen.

Felhasznált és ajánlott irodalom

- BOVON, F.: *Das Evangelium nach Lukas*. EKK. III/1. Lk 1, 1 – 9, 50, Benzinger-Neukirchener Verlag, Zürich 1989, 242–251.
- GRUNDMANN, W.: *Das Evangelium nach Lukas*. Ev. Verlagsanstalt, Berlin 1974, 130–131.
- HOFFSÜMMER, W.: *Kurzgeschichten für Gottesdienst, Schule und Gruppe*. I. M. Grünewald Verlag, Mainz 1990, 56–57.
- KÁLVIN János *Magyarázata Máté, Márk és Lukács összhangba hozott evangéliumához*. II. Székelyudvarhely 1940, 14–19.
- KÜHNER, A.: *Überlebensgeschichten für jeden Tag*. Aussaat Verlag, Neukirchen-Vluyn 1994, 181.
- LOHMEYER, E.: *Das Evangelium nach Matthäus*. Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen 1956, 167–170.
- LUZ, U.: *Das Evangelium nach Matthäus*. EKK. I/2. Mt 8–17, Benzinger-Neukirchener Verlag, Göttingen 2007, 35–40.
- LÜTHI, W.: *Das Lukasevangelium*. Friedrich Reinhardt Verlag, Basel 155–160.
- PEISKER, C. H.: *Zürcher Evangelien-Synopse*. Oncken Verlag, Wuppertal 1979, 39–40.

- POHL, A.: *Das Evangelium des Markus*. Wuppertaler Studienbibel, Ergänzungsband, R. Brockhaus Verlag, Wuppertal 1986, 111–124.
- RIENECKER, F.: *Das Evangelium des Matthäus*. R. Brockhaus Verlag, Wuppertal 1994, 111–113.
- RIENECKER, F.: *Das Evangelium des Markus*. R. Brockhaus Verlag, Wuppertal 1994, 65–68.
- RIENECKER, F.: *Das Evangelium des Lukas*. R. Brockhaus Verlag, Wuppertal 1994, 150–155.
- SCHLATTER, A.: *Das Evangelium nach Matthäus*. Calwer Verlag, Stuttgart 1995, 135–139.
- SCHLATTER, A.: *Die Evangelien nach Markus und Lukas*. Calwer Verlag, Stuttgart 1995, 21–23; 214.
- SCHLINCK, E.: 19. Sonntag nach Trinitas, Mt 9, 1–8. In: Eichholz, G.: *Herr tue meine Lippen auf*. 1. E. Müller Verlag, Wuppertal/Barmen 1962, 293–298.
- SCHNIEWIND, J.: *Das Evangelium nach Markus*. NTD. 1. Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen 1949, 56–61.
- SCHWEIZER, E.: *Das Evangelium nach Markus*. NTD. 1. Vandenhoeck-Ruprecht, Göttingen 1967, 32–34.
- VARGA Zsigmond: Máté evangéliumának magyarázata. In: Bartha T. (szerk.): *Jubileumi Kommentár. A Szentírás Magyarázata*. Kiadja a Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Bp. 1969, 13.
- VARGA Zsigmond: Márk evangéliumának magyarázata. In: Bartha T. (szerk.): *Jubileumi Kommentár. A Szentírás Magyarázata*. Kiadja a Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Bp. 1969, 45–46.

Szemelvények a 20. század homiletikai irodalmából

Tőkés Béla

Legyen meg a Te akaratod!

Alapige: Máté 6,10

Az akaratra vonatkozva minden emberre nézve három lehetőség van: nincsen akarat, saját akarata van, Isten akarata érvényesül felette.

A legvigasztalanabb állapot, mikor az embernek nincsen akarata. Ha egy ember elvesztette akaratát, és akarat nélkül sodorják az áramlatok, nagyon mély fokra süllyedt. Mégis sok ilyen ember van. A szenvedély hajtja, amelynek szerencsétlen áldozata lett. Gyakran tudatában vannak szomorú állapotuknak. Azonban többé nincsen akaratuk. Az ilyen emberek még egyet próbálhatnak, kiragadják magukat kísértésekkel teli állapotukból, és egy erős idegen akarat alá adják magukat. Az alkohol elleni küzdelemben ezt a módszert régóta sikerrel alkalmazzák. A cél természetesen nem az, hogy sokáig függő viszonyban maradjanak mások akaratától, hanem hogy megszabaduljanak a kárhuzatos nyavalyájuktól és az önuralom szabadságára jussanak el. Aki a keresztyénséget úgy értelmezné, hogy az az embereket vágy és akarat nélkülivé akarná alakítani, nagyon hamis képet festene róla. Jézus az elszánt rosszakaratot is többre értékelte az elernyedt akaratnélküliségnél. „Vajha hideg volnál vagy hév, de mivel sem hideg, sem meleg nem vagy, kiköplek az én számból.” Az akarat megbénítására és megöklésére a buddhizmus tanít. Az Evangélium ezzel ellentétben az akarat felébresztését célozza, mert Isten országának akaraterős emberekre van szüksége.

Eszerint tehát jobb a második: saját akaratának engedelmeskedni? A közmondás azt tartja: az ember akaratának teljesülése mennyország. A tékozló fiú a példázat szerint szintén azt akarta, arról álmodott, és örökségével elment a világba messze az atyai háztól. Tudjuk, milyen mennyországot talált. A rövid ideig tartó örömmámort szükség és szolgaság váltotta fel. A példázat az életből van véve, egy olyan embernek a története ez, amely saját akaratának engedelmeskedett. Azt hiszem, mindnyájan ismerünk hasonló történeteket. Egy bölcs ezt a tanácsot adja a töprenkedőnek: ne törd annyit a fejedet, törd inkább akaratodat, azzal többet érsz. Egyik legnehezebb büntetése Istennek, amit egy emberre adhat, hogy a saját akaratára hagyja. És fordítva a legnagyobb jótétemény, amit Isten velünk szemben tanúsíthat igen gyakran az, hogy megakadályoz saját akaratunk keresztlvitelében.

Hátravan még a harmadik lehetőség: Isten akaratának engedelmeskedni. Egyáltalában akarat nélkül élni egyenlő a halállal. Saját akaratunk sokszor sodor döreségbe és szerencsétlenségbe. Isten akarata tüdővégre és életre vezet. Ezt akarja nekünk Jézus tanítani. Ezért kell így imádkozzunk: „Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt, a földön is”

II.

Általában úgy fogják fel ezt a kérést mint a megadásnak és szenvedésre való készségnek a kinyilvánítását. Úgy értik, mintha így hangzana: „Legyen meg a Te akaratod, akármit hoz, és segíts, hogy azt el is viselhesstük.” Hittel imádkozva és Jézus értelmezése szerint ilyesmi is van benne, nemhiába mondják a régi írásmagyarázók, hogy ez a

kérés a legnehezebb a Miatyánkban. Természetesen sokan vannak, akiknek ajkán egész könnyen hangzik: „Legyen meg a Te akaratod!”, mondják, és szívükben azt gondolják: „másképp úgysem lehetséges” Így az imádságnak nincs értelme. Sem külsőleg, sem belsőleg nem fog rajtunk semmi változást előidézni. Az igazi imádság előfeltételezi, hogy Isten az Ő gyermekeinek imádságát meghallgatja, és akképpen cselekszik, ahogy nekünk üdvösségünkre szolgál, és Ő ott is tud menteni, ahol emberi ítélet szerint minden elveszett. Éppen azoknak nehéz, akiknek ilyen hitük van, minden körülmények között így imádkozni: „Legyen meg a Te akaratod!”

Mindnyájan egy boldog élet után vágyunk. A legbensőbb vágyunk, bárcsak Isten megadná azt. Tudjuk, hogy megvan a hatalma hozzá. Mégis imádkoznunk kell azért, hogy legyen meg az Ő akarata még akkor is, ha remeg az ajkunk, és remeg a szívünk. A betegség férge a testünkbe költözik. Szeretnénk még sok mindent elvégezni és élvezni. Még oly nagy szüksége van reánk kedveseinknek. És akkor erőnk összeroppan, és a halál fenyeget. Szinte kényszerít valami erő, hogy így kiáltunk fel: „Óh, ne engedj még meghalni!” Ehelyett így kell imádkozunk: „Legyen meg a Te akaratod!”

Nagyon nehéz. A keresztyén hit azonban ezt adja ajkunkra. Mert a keresztyén hívőnek az Isten akarata nem egy irgalmatlan, sötét sors, melynek kerekai védhetetlenül gázolnak át rajtunk, hanem kegyelemmel teljes szerető hatalom, amely megjelent Jézus Krisztusban, és amelyhez azért van teljes bizodalma, mert tudja, hogy bármit küldjön és tegyen is, javunkat akarja. Ebből a bizalomból táplálkozva imádkozhatjuk minden fenntartás nélkül: „Legyen meg a Te akaratod!” Lehet, hogy olyan valami történik, ami egészen sötétnek tűnik számunkra. Isten tudja ezt. És ez elég. Várjunk az időre, mikor Ő mindent jóra fordít. „Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.”

III.

Szó szerint azonban ennek a kérésnek, „Legyen meg a Te akaratod!”, más értelme van. Azt imádkozzuk, hogy az Isten akarata legyen meg, hogy a földön úgy érvényesüljön, mint a mennyben.

Jézus a mennyei világot állítja példának elénk. Ott minden lélek az Ő szolgálatában áll, és minden dolog az Ő dicsőségére történik. Ott más akarat nem jöhet szóba, mint az Isten akarata. A földön más az eset. Itt még sok idegen és istenellenes akarat uralkodik. Nem lehet elgondolni, mi minden történik egy városban egyetlen nap is az Isten akarata ellen. Mi magunk is számtalanszor segítünk, hogy olyan dolgok történjenek, amiket Isten nem akar. Mindnyájunkban van egy rész, mely idegen, mely istenellenes akarat. (Test és vér.) Fölfelé és lefelé húzó erők harcolnak a lelkünkért. „Én nem tudom, mit cselekszem”, rajzolja Pál apostol ezt a belső lelki konfliktust, „mert nem azt teszem, amit akarok, hanem azt, amit gyűlölök” „Két lélek lakik bennem” – panaszolja Goethe Faustja. Azonban nemcsak az ember szívében van ez az akarat. Megtestesül szokásokban és állapotokban, az egész életfolyamatban, és egy óriási gátló hatalommá változik. Azokban a kísértésekben, melyek az ember elé állnak, azokban a nehézségekben, melyek minket a jóért való törekvésünkben akadályoznak, ellenállnak, hogy ne Isten akaratának engedjünk.

Meglepő, Isten ezeknek az istenellenes akaratoknak mozgási teret enged. Ő nem akarja az embert erővel a maga akarata alá hajtani. Engedi megtapasztalni, mi jön ki abból, ha egy más akarat uralkodik. Úgy tetszik, magunkban és másokban tapasztaltuk már ezt elégszer. Ugyanakkor azonban azt is megmutatja Isten, hová vezet az Ő akarata. Azért adta nekünk Jézust. Ott látjuk mi, hogy van, ahol Isten akarata történik, teljesen, mindig, tökéletesen. Tudjuk most már, hogy kell elképzeljük, amikor így imádkozunk:

„Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is!” Hogy úgy történjen velünk is az Ő akarata, és általa mi is békességhez és olyan élethez jussunk, mint Jézus; ez az Isten akarata, és ez kell legyen Jézus minden tanítványának a napi kérése Istentől.

Nem elég azonban, ha mi ezzel a kegyes óhajással ott állunk az élet folyamának partján, és nézzük, hogy árad az isteni cselekedet. Mi is engedjük magunkat annak hajtóitól tovahajtani (-vitetni). Így imádkozni, „legyen meg a Te akaratod” – azt teszi: cselekvőleg belépni a mi akaratunkkal. Isten akarata az emberek között a mi akaratunk segítségével kell hogy megtörténjen. Éspedig legelőször a mi legközelebbi, mindennapi környezetünkben. Isten akaratát cselekedni nem azt jelenti, hogy csak prédikálunk, de nem akarunk misszionáriusok lenni. Isten akaratát cselekedni nem jelenti csak azt, hogy betegeket kell ápolni, egyik vagy másik ügyet „csinálni”, egyik vagy másik egyesületbe belépni. Mindnyájunktól kivétel nélkül azt követeli Isten legelőször is, hogy mi az Ő akaratát a mi mindennapi lényünkben és forgolódásunkban megvalósítsuk, azt az akaratot, melyet mi a Szentírásból, Jézus Krisztus Igéjéből és személyéből ismerünk, és amelyről a mi lelkiismeretünk bizonyosságot tesz. Ez Isten akarata. Mindnyájunk számára egy és ugyanaz. Mindnyájunkat ugyanahhoz a célhoz akar elvezetni. Ugyanazokat a parancsokat adja. Nem mint egy szolgáló jármót, hanem mint a szeretet kötelét, mely által minket, gyöngé és tévelygő gyermekeit az Ő dicsőséges országába akar felemelni, és amely által mi Őt, a kegyelemben gazdag Istent és az Ő erejét a mi alacsony életünkbe le tudjuk vonni.

Van azonban Istennek olyan akarata is, amely minden ember számára más. Istennek minden egyes emberrel megvannak a maga tervei. Mindnyájan Istent kell szolgálunk, azonban mindenki a maga módja szerint, akárcsak az orgona sípjai, amelyek a maguk módján vesznek részt a fenséges dallamban. Ezért ad Isten mindenkinek más-más adományt, vezeti az embert különféleképpen az élet útjain, állít minket más és más pontjára az élet mezejének. Ha tehát az a hivatásunk, hogy Isten akaratát cselekedjük, nemcsak általánosságban kell ismerjük Isten nagy üdvtervét, hanem valahogy azt is meg kell tudnunk, mit akar Isten személy szerint tőlünk, hogy kell ebben vagy abban a helyzetben viselkednünk, ennél vagy annál a válasznál döntenünk. Akkor lép a mi egész életünk Isten szolgálatába, akkor lesz az istentiszteletté. Csak akkor hull a „véletlen és megszozott” dolgokra is Isten fényessége.

Isten nem mulasztja el a sokféle eszköz között is megmutatni az Ő külön akaratát. Bizonyos útmutatást nyújtanak azok az ajándékok, melyekkel Isten felruházott. Az a körülmény, hogy Ő nekünk jó vagy rossz emlékezetet, ügyes vagy nehéz kezét, erős vagy gyöngé testalkatot stb. adott, nemcsak a pályaválasztásnál, hanem folytonos, számos döntésünkön nyilvánvalóan Isten akaratát mutatja meg. Ugyanúgy a természeti körülményekkel és vonatkozásokkal, amelyekbe belehelyezett. Nagyon sokszor rajtunk múlik, a mi gondatlanságunkon és könnyelműségünkön, hogy nem ismerjük fel Isten akaratát. Komoly gondolkodás, lelkiismeretes mérlegelés sokszor elég volna ahhoz, hogy pontosan megtudjuk Isten akaratát. A tapasztalat, melyet a népnyelv a legjobb tanítómesternek nevez, szintén felbecsülhetetlen szolgálatokat tehet ebben a tekintetben. Ezt az értékes talentumot nagyon hűségesen és okosan kell forgassuk. Némely esetben olyan körülményeket enged Isten bekövetkezni, melyek azok számára, akik látni akarnak, kétségtelenül megmutatja, mit követel tőlünk Isten akarat. Mindenekelőtt azonban a lelkiismeretünk az irányító, amely eligazít. Minél szorgalmasabban használjuk, annál megbízhatóbb felvilágosításokat fog adni nekünk. Kétséges esetekben Isten akaratát azon az oldalon keressük, amelyre nehezebb nekünk lépni.

Valljuk meg, hogy ezeket az eszközöket nem használtuk elég komolysággal és hűséggel. Ezért vagyunk sokszor olyan panaszra méltó bizonytalanságban. Nagyon sok

keresztyénnek ezek az eszközök igen egyszerűek. Különleges jeleket várnak. Vagy a sorsot kérdezik meg. Nem törődnek azokkal a jelentős útmutatásokkal, melyeket Isten az ő helyzetükben megmutatott, cselekszik azt, amit nem tudnak, hogy Isten akarata-e. Bizonyos, hogy sokszor mindezek az említett eszközök hiányoznak, és tényleg lehetetlen Isten akaratát gyorsan és biztosan felismerni. Mit tegyünk akkor? Imádkozunk: „Legyen meg a Te akaratod!” Hogy milyen módon hallgat meg bennünket Isten, hogy ezek közül az eszközök közül fogja valamelyiket felhasználni, vagy utunkra világosabb fényt derít úgy, hogy hirtelen felismerjük utunkat, vagy valamiképpen más fordulatot ad, az az Ő dolga. Minden esetben rábízhatjuk magunkat, hogy a mi mennyei Atyánk, azt a gyermekét, aki az Ő akaratát becsületesen teljesíteni akarja, meghallgatja.

Közülünk mindnyájan mentünk már olyan utakon, melyek nem Isten útjai voltak. Becsületesen be kell vallanunk: nem az volt a hiba, hogy nem ismertük, mi az Isten akarata, hanem sokkal inkább az, hogy nem akartunk engedelmeskedni Isten akaratának. A kérés azért, „Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is!”, imádság azért is, hogy adjon az Isten nekünk engedelmes szívet. Aki kész Isten akaratát cselekedni, az fel is fogja azt ismerni. A készenlét és az ismeret a hűséges engedelmisség minden lépésénél növekszik. Fordítva is igaz: Ha hűséggel engedelmeskedünk, minden lépéssel növekszik bennünk a készenlét és az Isten akaratának megismerése. Ámen!

(Benz, Gustav (1866–1937) igehirdetésének felhasználásával. Nagybánya, 1949. február 26.)

Tőkés Béla (1912–1961) végvári és nagybányai lelkipásztor, hetven éve szabadult a zsilvásári fogságból. A régi végvári anyakönyv 18. lapján Bódis Ferenc lelkész nemrégiben a következő bejegyzést találta: *A lelkészt 1944. augusztus 25-én Temesvárra viték. Onnan 2 hét múlva több száz magyar és német internált társával Tg. Jiu nevű ókirálysági városba internálótáborba zárták. Háborús idők! Míg a lelkézi szolgálatot a tanítói kar buzgón végezte, a lelkészné volt a kántor, s tanácsai az egyházi vezetésben is helyesnek bizonyultak. A gyöngye nő erős hittel viselte sorsát, s erősített másokat is. Ez alatt Tőkés Béla az internálótábor több ezer lakója közt végzett lelkézi szolgálatot. A háborús front áthaladt Románián. Már Németország területén folyik a harc. Mindenki a háború végét várja. 1945-ben befejeződik a háború. Június 10-én a lelkészt hazabocsátják tizhavi internálás után. A családját egészségben találja. A gyülekezet nagy szeretettel fogadja pásztorát. Július 1-jén a templomban a Mára vize megédesedik című prédikációt mondja el a 2Móz 15,22–25 alapján. A tíz hónapig tartó internálás véget ért. Tőkés Béla írásbeli hagyatékát kutatva egyetlen igehirdetésre sem leltük, amíg 2015 októberében Gellén Sándor királyhágómelléki főlevéltáros megörvendeztetett a Gustav Benz prédikációjának a magyarra fordított szövegével, amely szintén a közelmúltban került elő a nagybányai ótemplom renoválása alkalmával. Gustav Benz (1866–1937) svájci lelkészről személyesen hallott Bazelben, ahova Tőkés Béla 1936 őszén egyéves tanulmányútra érkezett. Az erdélyi igehirdetés-történet fontos adalékának tartjuk ezt a gépelt formában fennmaradt prédikációt, amely fölött nem járt el az idő. Amikor tüzzel-vassal és főleg 1944. augusztus 23-a után börtönnel „érvényesítették” az egyházüldöző párt és országvezetés akaratát, Tőkés Béla még csak nem is áthallásosan hanem nyíltan hirdette, hogy szolgál járóm és emberi szervezkedések ellenében legyen meg Isten akarata.*

Közléteszi dr. Hermán M. János nyugdíjas lelkipásztor, a Partiumi Keresztyén Egyetem nyugdíjas tanára.

A Genezáret partján

(Lelkigondozói rovat lelkipásztorok részére)

A karácsony Kálvin igehirdetésében

Tudvalevő, hogy reformátorunk folyamatosan magyarázza igehirdetéseiben a Biblia egyes könyveit. Ezt a folyamatot az egyházi év ünnepei sem szakították meg, úgyhogy Kálvinnak nem voltak úgynevezett ünnepi igehirdetési. Mégis megemlékezett az ünnepi alkalmakról, vagyis Jézus Krisztus földi életének az ünnepek által jelzett nagy eseményeiről, amikor folyamatos igehirdetési során azok a szövegrészek következtek, amelyek ilyen eseményekről adnak híradást.

Példaképpen most néhány jellemző részletet közlünk Kálvinnak abból az igehirdetéséből, amely Lk 2,8–15 versek alapján a karácsonyi történetről ad ma is érvényes és megszívlelendő tanítást.

„A pásztorok szegény, egyszerű emberek voltak, és a világ semmire sem becsülte őket, az emberi társadalomtól szinte különváltak éltek... És mégis ők nyerték az első híradást Isten Fia megszületéséről. Ebből azt kell megtanulnunk, hogy Isten háttérbe helyezi a hatalmasokat, de kiválasztja a kicsinyeket, a semmiket, és nincs tekintettel a földi javakra vagy a világi méltóságokra, sem pedig az emberi bölcsességre, hanem a szegények, a nélkülözők által kezdi el üdvözítő munkáját... Mit cselekedtek a betlehemi pásztorok? Egymást buzdították. Nem azt olvassuk az Evangéliumban, hogy egyik pásztor hívta a többi, hanem azt, hogy kölcsönösen bátorították egymást, és mindegyikük engedelmessé vált a buzdító szónak. Ilyen buzgóságra van nekünk is szükségünk, hogy egymással összekapcsolódjunk, és lélekben egyesüljünk, s hogy így maga Isten lakozzék miközöttünk –, azok pedig, akiket a mi Urunk Jézus Krisztus drága vére által megváltott, a mi hanyagságunk miatt el ne vesszenek... A pásztorok beszélgettek maguk között, és bátorították egymást. Nem elég tehát az, ha valaki közülünk elindul az úton, amikor halja Isten szavát, hanem azon kell munkálkodnunk, hogy másokat is magunkkal vonjunk. Vannak, akik nagyon jól tudják buzdítani társaikat, ámde saját maguk mozdulatlanul maradnak. De előfordul ennek ellenkezője is: amikor valaki azt hiszi, hogy elvégezte a maga feladatát, ha elindult Krisztus felé – de másokkal nem törődik...

»Üdvözítő született ma nektek...« Itt nem felesleges ez a szó: »nektek«. Ez tulajdonképpen ezt jelenti: Krisztus azért jött, hogy érettünk adja önmagát. Tehát nem önmagáért jött, hanem a mi javunkra, a mi üdvösségünkre. Nekünk pedig csak az a dolgunk, hogy Őt elfogadjuk, mert maga az Atya akarta, hogy Ő a miénk legyen, amint azt megmondotta egykor Ézsaiás próféta által: »Egy gyermek születik nekünk, Fiú adatik nekünk...« (Ézs 9,6)

»Dávid városában...« Azért utal itt az angyal az Ótestamentumra, mert bizonyítani akarja, hogy amit hirdet, az valóság, s azt Isten előre megmondotta minden időknél előtte, most pedig elküldötte azt, akit az Atyák vártak... Minthogy pedig ez így van, örvendezzünk a mi Urunkban, akiről szól a Törvény és az Evangélium. Tanuljuk meg, hogy a Törvény és a próféták is azért adtak, mert így ismerhetjük meg igazán a mi Urunkat, Jézus Krisztust...

Miért küldte Isten az ő egyszülött Fiát? Azért, hogy dicsőíttessék általa. Legyen hát dicsőség a magasságban az Istennek! Ennek a dicsőítésnek pedig két része van. Először is ne keressük máshol a mi üdvösségünk eredetét, mint csupán Isten jóságában... Másodszor: ne legyünk hálátlanok! Ez pedig azt jelenti, hogy ha Isten minket így megörvendeztetett, és ily kegyes mihozzánk, akkor mi se maradjunk tétlenek, hanem ez az

öröm arra serkentsen minket, hogy másoknak is bizonyosságot tegyünk Isten dicsőségéről. Isten nem hiába adta tudomásunkra azt az üzenetét, hogy megszületett a világ Megváltója Betlehemben... Ez ugyanis azért történt, hogy mi is elinduljunk megkeresni Őt, bemutatni Néki hódolatunkat, hogy ezáltal is erősödjék a mi hittünk...

Isten azt akarja, hogy a Krisztusban megjelent megbékélés egyetemessé legyen az egész emberiség számára: Jézus Krisztus Evangéliuma békességet hirdet azoknak is, akik eddig távol voltak Istentől és semmi kapcsolatuk nem volt Ővele.”

dr. Nagy Sándor Béla

(*Reformátusok Lapja*, 1980. december.)

A születés körüli angyalok

Félreismerhetetlen az összefüggés a Krisztus születése körüli történetek és az Ószövetségnek az angyalokról szóló legkorábbi történetei között. Ott azt láttuk, hogy Isten követének az üzenete nem valami tetszőleges dolgot hirdet meg, hanem határozottan két helyzetre koncentrálódik: a gyermektelen nő szükséghelyzetére, amelyben meghirdeti a nőnek, hogy gyermeke fog születni, és annak a férfinak a szükséghelyzetére, aki egy elnyomott közösség tagja, ekkor pedig a megmentést, a nép megváltását ígéri meg a követ. Ez a két motívum talál egymásra a Lukács evangéliuma elejének angyali üzeneteiben.

Láttuk már, hogy a Máriához intézett angyali üzenet minden lényeges elemet illetően azonos a Hágárhoz intézett üzenettel (1Móz 16). Ha a Keresztelő János, majd a Megváltó szüleikhez intézett angyali szavak, s aztán pásztoroknak adott angyali üzenet a férfi és nő ösínsegeit fogalmazza meg, s ezek jóra fordulását ígéri meg az egész világ Megváltójának születése révén, akkor éppen ez az, ami egészen föltárja ezeknek a Krisztus születése körüli történeteknek az értelmét: itt az teljesedik be, amire az évezredek során a bajban lévő nők és férfiak várakoztak, vágyakoztak, és amiért oly bensőségesen könyörögtek. Ezek a történetek olyan ívet alkotnak, amely mindent magában foglal, ami emberi baj és szükség csak megjelent az emberiség Krisztusig vezető útján. Annak a megmentésnek a meghirdetése, amely most eléri Máriát egy emberi köszöntésben, ahogyan egykor elérte Ábrahámot, Hágárt vagy Gedeont egy emberi köszöntésben, az ember Jézusban mindenki számára emberivé válik, mindenki találkozhat vele az emberi élet útján, amint a názáreti Jézus a maga útján emberként elmondja jó híret a betegeknek és megvetetteknek, és segít rajtuk. Amikor ez a názáreti Jézus közli népének férfiival, de a nőekkel és a gyerekekkel is mindazt, ami közölnivalója van, akkor Benne összetalálkozik minden, amit az ószövetségi emberek hittek Isten követét illetően, aki saját utcájukban jött eléjük, a bajban lévő férfiakkhoz, bajban lévő nőkhez és a gyerekekhez, hogy megóvja a veszélyeztetetteket.

CI. Westermann

Alkalmi prédikáció

Temetési igehirdetés

Székely Róbert Imre

Kisborosnyó

Jézus beszédét meghallani

Alapige: János 5,24

Fájdalommal kell kimondanunk, hogy ebben az évben már másodszor állunk koporsó mellett itt, ezen az udvaron. Nem is olyan rég volt az, amikor utolsó útjára kísértük S. L. testvérünket. Most ismét gyász borult reátok, újból meg kell válnotok egy szeretett családtagtól.

Kedves gyászoló család, életek során már sok mindenben keresztülmentetek, volt részetek örömben, bánatban, csalódottságban, veszteségben és nyereségben is. De amint megtapasztaltátok, és el is mondtátok a tegnapi, semmi sem okozott annyi fájdalmat, mint a halál. Ha anyagi veszteség ért, azt előbb-utóbb felváltotta a nyereség, akkor pillanatnyilag fájdalmat okozott nektek, de elviseltétek, túltettétek magatokat ezen. Az utóbbi két haláleset azonban ennél nagyobb fájdalmat hagyott maga után, hiszen elköltözött családtagjaitokat már semmi és senki nem pótolhatja. Annak a tudata, hogy ebben a földi életben már nem találkozhattok velük, jelen pillanatban nagyon fájdalmas. Úgy érzitek, hogy az emberek vigasztaló, együtt érző szavaik már nem tudnak igazán megnyugtatni, megvigasztalni. Valami többre vágytok, valami többre van szükségetek.

Gyászoló testvéreim, valóban mi, emberek jelen pillanatban nem tudunk titeket megvigasztalni, de forduljatok Istenhez, tőle kérjétek, hogy enyhítse gyászotok fájdalmát. A felolvasott Igében maga személyesen Jézus szól hozzátok, ez a ti nagy vigasztalásotok! Tőle halljátok ezt a vigasztalást, aki átment a halálon, és legyőzte azt feltámasztásának csodálatos hatalmával. Ezt mondja most nektek és egyben nekünk is: „*Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; én nem megy a kárhozatra, hanem átalment a halálból az életre.*”

... örök élete van...

Életünk során sok minden történik velünk, és sokszor olyat is teszünk, amire később nem lehetünk büszkéek. Hol elesünk, hol felemelkedünk és továbbmegyünk egy bizonyos pontig, és pedig a halálunk napjáig. A földi életünk a halállal véget ér, igen, a földi életünk. És mi lesz ezután, kérdezik sokan. Hogy mi lesz, arról Jézus Krisztus számol be ebben az igeverben.

Az Úr Jézus ezekkel a szavakkal kezdi a verset „*bizony, bizony*”, felhívja figyelmünket mondanivalójának fontosságára. Majd hozzáteszi személyes bejelentését: „*Én mondom nektek*” Nézzük meg, mit is akar mondani nekünk, mivel akar vigasztalni minket!

Két fontos dolgot mond, az egyik az, hogy *aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van*, a másik pedig *és nem megy a kárhozatra, hanem átalment a halálból az életre*.

Jézus beszédét hallani nemcsak azt jelenti, hogy szó szerint hallgatom, hanem elfogadom, hiszem és engedelmeskedek neki. Sokan hallják a hirdetett evangéliumot, de csak azzal maradnak, megelégszenek azzal, és semmi mást nem tesznek. Az Úr azt

mondja itt, hogy az ember el kell fogadja az Ő isteni tanítását, és hinnie kell, hogy Ő valóban a világ Megváltója. Az embernek hinnie kell Istenben, aki elküldte az Úr Jézus Krisztust a világra. Hinnünk kell, hogy Isten küldte Őt, hogy Megváltónk legyen, hogy Ő az egyetlen Üdvözítőnk. Ha ezt hisszük, örök életünk van.

Jézus nem azt mondja, hogy örök élete lesz annak, aki ezt hiszi, hanem hogy örök élete van. Nemcsak az élet megy tovább, hanem az életminőség is. Ezt az életet, az örök életet adja nekünk a Megváltó, ha hiszünk benne. Ezt a lelki életet kapjuk, amikor újjászületünk, szemben a földi, a testi étellel, amelyet világra jövetelünkkel kapunk. A Jézus nélküli élet a halál állapotához hasonlított, de a mostani, a kapott új életünk az igazi élet.

Jézus ezekkel a szavakkal vigasztal bennünket, hogy azok, akik az ő Igéjét hallják, és hisznek benne, azoknak örök életük van. Nincs miért félniük a haláltól. Az előző versekből arról értesülünk, hogy Jézusnak hatalma van életet adni azoknak, akiknek akar. A mai Igénkben viszont megtudjuk, hogyan kaphatunk tőle lelki életet, és hogyan menekülhetünk meg az ítélettől. Itt, a földön leélt életünk meghatározza örökkévaló sorsunkat, már itt a földön eldől, hogy mi lesz velünk a halál után. Ha itt ebben az életben hiszünk benne, és elfogadtuk őt, akkor nincs okunk a félelemre, hiszen a halál után folytatódik az örök élet boldogsága, amit már itt, a földön elkezdünk.

És nem megy a kárhozatra, hanem átalment a halálból az életre.

Ha itt a földön már elkezdődött az örök élet boldogsága, akkor ítéletre sem megyünk. Miért? Mert Jézus már egyszer megfizetett bűneinkért, és Isten nem várja el tőlünk (azoktól, akik tőle új életet nyertek), hogy kétszer fizessenek bűneikért. Átmentünk a halálból az életbe, lelkileg halott állapotból az isteni életbe, az örök élet boldogságába.

Ebben a koporsóban, amely mellett állunk, egy 82 éves földi életutat megjárta, D. K. testvérünk nyugszik. D. K.-nak/nek négy testvére volt, Isten mindegyiket magához szólította végső megnyugvásra. Most ő tért haza, a testvérek közül utolsóként, szerető Atyánkhoz. Családot is alapított élete során, és Isten egy gyermekkel is megáldotta őt. 52 évig boldog házasságban élt, de mint minden családban néha itt is előfordult, hogy eltért egymástól a véleményük. Szerető és hűséges férj, apa és nagypapa volt. Életét a munkának áldozta azért, hogy családját el tudja tartani, a családtagok és semmiben ne érezzék hiányt. Gyülekezetünk aktív tagja volt, mindig lehetett rá számítani, és ott segített, ahol csak tudott. Élete hátralevő heteiben egészségi állapota romolni kezdett, míg végül legyőzte őt a betegsége, és visszaadta lelkét Teremtőjének.

Elköltözött testvérünknek 82 év alatt volt ideje meghallani Jézus beszédét, és hinnie Istenben. Hogy ezt megtette, vagy sem, nem tudhatjuk pontosan. Életvitele erre utalt, ti ezt így láttátok és éreztétek, kedves gyászoló család, de ami a lelki életét illeti, azt csak Isten ismeri.

Ha eleget tett Krisztus elvárásának, akkor most a halálon túl megkapta az örök életet. Átment a halálból az életre.

Gyászoló család, Krisztusnak ezek a szavai vigasztaljanak meg titeket, tudván, hogy akit ti most sirattok, az nem a halálba ment át, hanem az örök életbe. Ha ti is Isten akaratára szerint fogtok élni, meghalljátok Jézus beszédét, akkor majd odaát, az örök életben találkozni fogtok. Éljetek úgy, hogy boldog találkozásban részetek legyen.

Végtisztességet tevő testvéreim, halljátok meg ti is Jézus beszédét, és higgyetek Istenben, hogy örök életetek lehessen.

A feltámadásba vetett hittel és a viszontlátás reményében kísérik haza elköltözött testvérünket. Ámen!

A lapot alapította: D. dr. Csiha Kálmán és Nagy László
Főszerkesztő: Jenei Tamás
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsa
400079 Cluj/Kolozsvár, str. I. C. Brătianu/Király u. 51.
Tel: 0264-592453; Fax: 0264-595104; Email: belmisszio@reformatus.ro

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület
Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán
Korrektúra: Deák Szidónia
Számítógépes szedés, tördelés: Nagy Andrea
ISSN 0254-4458